

Giới thiệu Gió Nam Và Hoa Hồng

Truyện Gió Nam Và Hoa Hồng của tác giả Tĩnh Hề đã từng tái hiện câu nói Just living is not enough. One must have sunshine, freedom, and a little flower— Anderson

Chỉ sống thôi là không đủ. Người ta phải có ánh dương ấm áp, tự do, và một đóa hoa nhỏ.

Với Tạ Nghiêu Đình mà nói, Trần Như là đóa hoa hồng ngôn tình ngược đầy gai độc nhất vô nhị mà anh từng có.

Là ánh nắng, tự do, là tính mạng anh không thể thiếu trong truyện này.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Cây Kim Ngân (*)

(*)Cây kim ngân (Nhãn đồng) là một cây thuốc quý.Là loại cây mọc leo, thân có thể vươn dài tới 10m hay hơn. Cành lúc còn non màu lục nhạt, có phủ lông mịn. Cành già chuyển màu nâu đỏ nhạt, nhẵn. Lá mọc đối, đôi khi mọc vòng 3 lá một, hình trứng dài. Hoa hình ống xẻ 2 môi, môi lớn lại xẻ thành 3 hay 4 thùy nhỏ, lúc đầu màu trắng, sau khi nở một thời gian chuyển màu vàng.

Trần Như lại mất ngủ.

Cứ đọc tác phẩm của Mặc Thanh trên sách ngữ văn hết lần này đến lần khác, không biết đã đếm qua mấy ngàn con dê, vẫn không hề buồn ngủ. Thần kinh của cô dường như nhạy cảm tới lạ thường, trong đầu tràn ngập âm thanh hỗn loạn, dưới lầu nào xe chạy bằng điện, tiếng chuông báo vệ, tiếng gió, tiếng lá rụng, thậm chí nghe thấy tiếng sương mù bao phủ mặt đất ngoài cửa sổ.

Đúng sáu giờ sáng, Đình Tĩnh Nghi rời giường, bên ngoài vang lên tiếng rửa mặt sột soạt.

Di Đới Hương hàng xóm gõ cửa bước vào, giảm tiếng động xuống thấp hết mức, lái nhai thuật lại mẹ bà đã từng xem vị 'thần y' già ấy trị hết bao nhiêu là bệnh khó trị.

Bà nói: "Ông Tạ đã cao tuổi, ngày ngày chỉ trong tu đường ngồi xem bệnh thôi, chỗ đó khá xa, phía nam ngoại ô lận."

Di nhìn Đình Tĩnh Nghi nói: "Vi Tiểu Như, em phải nhất định có lòng tin."

Đình Tĩnh Nghi bị bệnh đã lâu, cứ hai tuần sẽ hóa trị một lần, đã làm mười hai lần.

Năm nay Trần Như đã học lớp 12, áp lực lên lớp lớn, bà vẫn không để lộ bất cứ dấu hiệu lạ nào. Nhưng bà không biết bản thân nhọt nhọt ốm yếu đã sớm bị Trần Như nhạy cảm trưởng thành trước tuổi thấy được.

Đình Tĩnh Nghi mặc áo khoác, ngồi trên ghế trước cửa để đi giày. Lưng bà hơi còng, thân hình vốn gầy gò bị ma bệnh giày vò lâu ngày vô cùng yếu ớt, ánh mắt tiêu tụy mà cô đơn lộ ra ngoài khẩu trang y tế màu xanh.

Trần Như tắm rửa sạch sẽ mặc quần áo mặc chỉnh tề, đi ra nói: "Mẹ, hôm nay chủ nhật con không có tiết, để con đi cùng mẹ."

Đình Tĩnh Nghi khẽ giật mình, đưa tay vuốt mấy cọng tóc đen nhánh sáng bóng lộn xộn trên trán.

Đới Hương ngập ngừng kêu: "Tiểu Như...."

Trần Như nói lại một lần nữa: "Mẹ, đi Đới, để con cùng đi với hai người."

Trong tu đường ở Giang Thành phía nam ngoại thành, trước cửa lớn một dòng xe.

Một ngôi nhà ba tầng cổ xưa.

Bức tường rất cao, cây dây leo màu xanh phủ khắp mặt tường.

Tầng một là hiệu thuốc, ba mặt tường trong phòng đều đặt những tủ làm bằng gỗ nhãn, trên ô tủ nhỏ hình vuông có khảm vòng đồng, trên quầy xếp những lọ sứ men xanh gọn gàng, nhãn dán được viết bằng kiểu chữ khai cổ xưa. Hai bác sĩ mặc blouse trắng đứng trong quầy dùng cân đồng bóc thuốc, rồi dùng giấy da trâu bọc lại, nói chuyện khe khẽ.

Rất yên tĩnh.

Lại không vắng vẻ, thậm chí người bệnh rất nhiều, nói chung là luôn có bệnh nhân.

Người bệnh trên thành phố càng ngày càng nhiều, cách chữa bệnh Đông Y cũng dần được chấp nhận.

Nhiều người vì muốn có cơ thể khỏe mạnh nên đến.

Đới Hương đi tới chỗ bàn khám bệnh nói rõ mục đích đến đây.

Cô đi tới: "Tĩnh Nghi, Ông Tạ ở lầu hai, chúng ta lên thôi."

Đình Tĩnh Nghi gật đầu, quay sang bên Trần Như nói: "Tiểu Như, con ở dưới này chờ mẹ đi."

Trần Như kéo dài tiếng gọi bà: "Mẹ~~~~~"

Đình Tĩnh Nghi rất kiên trì: "Tiểu Như, ngoan nghe lời."

Trình tự khám bệnh vô cùng dài dằng dặc.

Tạ Thế Thanh là giáo sư của trường đại học dược Đông Y, sau khi về hưu liền được mời trở lại, ở Giang Thành có chút danh tiếng. Thanh danh của ông quả thật danh xứng với thực, đều dựa vào truyền miệng mà ra.

Lúc ông ngồi xem bệnh không có làm ra vẻ huyền bí, bao giờ cũng là mạch suy nghĩ rõ ràng, dùng thuốc rất chính xác.

Sau khi nhìn qua, ông lại nghiêm túc nhìn bệnh án Đình Tĩnh Nghi mang tới.

Tiết trời đầu thu mát lạnh.

Trong sân có mấy chậu cây cỏ đồng tiền, khả năng sinh trưởng dồi dào như cũ.

Trong không khí nơi nơi tràn ngập mùi thuốc Đông Y, dường như ngay cả gió cũng kham khổ đến vậy.

Trần Như cau mày, ngồi chờ trên cầu thang dưới lầu.

Cô đã từng lên tìm hiểu xem bệnh của Đình Tĩnh Nghi trong Đông Y có thể chữa trị hay không, trong các tin tức vỡ vụn mà cô tìm được qua vài dòng tâm sự của người nhà về thời gian sống sau khi phát bệnh.

Thì cô rất sợ.

Ba mẹ đã ở riêng hơn một năm.

Ba cô là Trần Chi Nhận, ở bên ngoài có người phụ nữ khác, còn có một đứa con trai tám tuổi.

Cô cảm thấy hốc mắt rất đau, mũi rất chua, chỉ muốn rời xa đám người, cô muốn trốn đi đến một nơi yên tĩnh heo lánh.

Trần Như đi vài bước dọc theo hành lang hướng phía sân sau vườn yên tĩnh, ngẩng đầu, ánh mắt nhìn xung quanh.

Sân sau rất lớn, trên những chiếc giá ngay ngắn chỉnh tề bày đầy săng tre hình tròn, bên trên là thảo dược đã được phân loại đang phơi nắng. Một người đàn ông đứng giữa các giá, anh cúi đầu, đeo bao tay, tay trái cầm một quyển sách, tay phải chăm chú xem xét thảo dược.

Anh mặc một chiếc áo vải rộng màu trắng, áo lông xám hở cổ, quần đen mỏng. Mặt đẹp như tranh, tóc mai gọn gàng, cao lớn khỏe mạnh, như cây gậy trúc đang từ từ đứng đưa trong một thước phim quay chậm.

Cô ngẩn ngơ đứng tại chỗ.

Cứ như anh đang trong tranh, còn cô đang trong phòng quan sát.

Tạ Nghiêu Đình nghiêng mặt nhìn Trần Như.

Lông mày anh hơi nhíu, dường như đang chất vấn vị khách không mời mà đến có mục đích gì.

Trần Như lau nước mắt trên mặt, vội giải thích: "Tôi cùng mẹ tới đây khám bệnh, mẹ tôi đang ở trên tầng."

Khóe môi Tạ Nghiêu Đình cười nhạt có thiện chí: "Ừ."

Vốn đến đây, Trần Như nên quay người, rời khỏi thế giới của anh.

Nhưng mà, lại không rời đi.

Ngược lại Trần Như bước vài bước tới gần anh, hỏi: "Anh đang đọc sách gì vậy?"

Tạ Nghiêu Đình cúi đầu nhìn quyển sách trên tay: "《 Lý luận và thực hành Thần Nông Bản Thảo Kinh》, là sách về thảo dược."

Quyển sách do Tạ Thế Thanh biên soạn toàn bộ tài liệu giảng dạy trong mười ba năm, anh dành thời gian giúp ông chỉnh sửa và chú thích.

Trần Như lật đầu, chỉ vào khay cây thuốc dưới tay anh hỏi: "Đây là cây gì vậy?"

Tạ Nghiêu Đình cười trả lời cô: "Là cây kim ngân."

"Cây kim ngân?"

"Ừm, còn gọi là cây nhẵn đông."

Tiếng anh trầm thấp, tựa như một dòng suối trong veo trên non chảy xuôi trên mặt đá.

"A, cây nhẵn đông tôi biết, có phải pha trà uống khi đau họng."

Tạ Nghiêu Đình cười: "Đúng vậy, cây kim ngân là cây thuốc có màu bạc, hiện nay trong y học dùng để chữa bệnh cảm cúm, viêm amidan cấp tính và bệnh lý trực khuẩn."

Bộ dạng anh cười nhìn rất đẹp, dịu dàng như sương đêm thấm thấu nước trong đêm.

Cô lại hỏi: "Vì sao cây kim ngân lại gọi là cây nhẵn đông?"

Anh nhìn Trần Như thật lâu, rồi lại kiên nhẫn giải thích cho cô: "Loài cỏ này nở hoa ban đầu màu trắng, sau một thời gian dần dần chuyển sang màu vàng. Màu vàng giống như vàng, màu trắng giống như bạc, vì vậy gọi là cây nhẵn đông. Sau khi nở hoa, cho dù ở trong thời tiết mùa đông rét đậm ngập trong tuyết cũng sẽ không héo tàn."

Trần Như chỉ vào một khay trong giống như nho khô to bằng viên bi nhỏ hỏi: "Còn đây là cây gì?"

Tạ Nghiêu Đình nhàu mày, hình như có chút không vui, nhưng vẫn thấp giọng trả lời cô như cũ: "Là cây trinh nữ."

"Còn cây kia?"

"Xuyên khung."

Cô lật đầu, thì ra cây thuốc nào anh cũng biết.

"Anh học ngành gì vậy?" Cô lại hỏi.

"Tôi học đông y." Anh nói.

Quả nhiên.

Cô cúi đầu trầm ngâm một lúc, dường như đã quyết định xong, hướng về phía anh bộc lộ nói: "Mẹ của tôi bị ung thư, đã làm ba đợt trị liệu bằng hóa chất rồi, nhưng hiệu quả vẫn không tốt. Tôi xem qua trên mạng, có người chữa bệnh bằng uống thuốc đông y. Các anh thật sự có thể chữa khỏi bệnh cho mẹ của tôi phải không?"

Trần Như không biết rằng tại sao hôm nay mình nói nhiều như vậy.

Có lẽ, cô gặp nhiều chuyện không như ý, quá cô độc, 17 năm đột nhiên trôi qua giống như đi vào một ngõ cụt.

Mẹ cô thì cô đơn một mình, gia đình thì tan nát, tương lai thì đầy chông gai.

Đêm dài đằng đẵng, cô cần chút ánh sáng.

Lúc này Tạ Nghiêu Đình mới hoàn toàn dừng công việc trong tay, quay người nhìn Trần Như.

Cô cúi đầu. Làn da trắng vô cùng, tóc đen dài ngang thắt lưng có chút rối, sắc mặt nhợt nhạt, hốc mắt ửng đỏ, hốc mắt đầy quần thâm.

Cô bé này, có lẽ mất ngủ đã lâu rồi.

"Cô tên là gì?"

Anh không trả lời câu hỏi của cô, ngược lại hỏi vấn đề khác.

"Tôi là Trần Như. Tai đông trần, không như tơ liễu bởi vì gió đã bắt đầu thổi sồi thô."

"Thích thơ của Tạ Đạo Uẩn?"

Anh lại hỏi vấn đề không liên quan.

"Không thích. Chỉ nhớ rõ câu này, vì câu này có nhắc tên của tôi."

"Tôi họ Tạ, tên của tôi là Tạ Nghiêu Đình, Nghiêu Thuần Vũ Nghiêu, nhà ở Túy Ông Đình."

"Lão ‘thần y’ xem bệnh cho mẹ của tôi cũng họ Tạ."

Cô cùng anh nói nhiều chủ đề không liên quan tới nhau, tâm tình dần thả lỏng.

Anh cười: "Người đó không phải là lão ‘thần y’, mà là ba của tôi."

Cô cố chấp nói: "Tất cả mọi người nói ông ấy chữa khỏi rất nhiều bệnh khó chữa. Mẹ của dì Hương cũng bị ung thư, được ông kê đơn thuốc, hiện giờ mỗi sáng sớm đều có thể đi viện Nhân Dân tập khiêu vũ ở quảng trường."

Tạ Nghiêu Đình nghiêm mặt: "Ba của tôi hành y được năm mươi năm rồi, đã khám không dưới mấy chục nghìn ca bệnh. Trị khỏi hay không, chỉ là vấn đề xác suất. Bác sĩ là người, không phải là thần."

Trần Như trầm mặc.

Anh không nói chuyện sống chết, nhưng nói chuyện theo ý, cô có chút hiểu.

Mắt Trần Như nhìn trong tay anh cầm tài liệu, hỏi: "Quyển sách này...Anh có thể cho tôi mượn nhìn qua chút được không?"

Cô sợ anh không đồng ý, còn nói thêm: "Lần sau tôi cùng mẹ tới sẽ trả lại cho anh liền."

Tạ Nghiêu Đình tính tình ôn hòa, liền đưa cho cô: "Đương nhiên có thể xem."

Cô nhận lấy: "Cảm ơn anh."

Trần Như trở lại trước nhà, Đình Tĩnh Nghi vẫn chưa xem bệnh xong.

Cô lại ngồi dưới mái nhà hiên, mở quyển sách kia ra xem.

Một tờ giấy trắng kẹp trong sách rơi ra.

Trần Như nhặt từ mặt đất lên, suy đoán cái này dùng để đánh dấu trang.

Cô lật qua, mặt sau là một bài thơ viết tay, Lermontov nhà thơ của nga 《cánh bướm》.

Nét chữ cứng cáp, đặt bút mạnh mẽ, đường nét uốn lượn, câu từ sinh động.

Một cái thuyền cô độc mà vận chuyển tại trên biển

Nó cũng không tìm kiếm hạnh phúc

Cũng không trốn tránh hạnh phúc

Nó chẳng qua chỉ di chuyển về phía trước

Phía dưới là biển rộng trầm tĩnh xanh biếc

Mà đỉnh đầu là vàng Thái Dương vàng óng.

Trên đường về.

Dì Hương lái chiếc xe cũ rời khỏi cổng lớn, Đình Tĩnh Nghi và Trần Như ngồi ở ghế sau.

Trần Như cầm bàn tay gầy khô lạnh buốt của mẹ, nói chắc chắn: "Mẹ, mẹ chắc chắn sẽ tốt hơn."

Đình Tĩnh Nghi ôm cô vào lòng, yêu thương sờ lên mái tóc dài của cô: "Mẹ nhất định sẽ tốt hơn."

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Trận Tuyết Đầu Mùa Đông.

Ngày đưa tang Đình Tĩnh Nghi, Giang Thành rơi xuống trận tuyết đầu mùa đông.

Trần Chi Nhận đứng ra tổ chức tang lễ.

Từ bệnh viện đến nhà tang lễ, rồi đến nghĩa trang, tất cả đều đơn giản.

Trần Như ở linh đường trông giữ suốt hai đêm.

Toàn bộ quá trình cô cũng không kiêng kỵ.

Cảm xúc của Trần Như vẫn rất bình tĩnh, ít nhất là ở bên ngoài cũng không có khóc lóc thảm thiết, chỉ là khóe mắt phấp phồng, hai mắt mờ màng. Cô vẫn còn rất tỉnh táo, thậm chí đối với những họ hàng đến cúng viếng vẫn có thể chào hỏi chu toàn. Chỉ là trước khi đi thể đưa được đi hỏa táng, cuối cùng cô cũng không nhìn được nữa, kêu lên một tiếng thê lương: "Mẹ...."

Đới Hương dùng sức gỡ tay của cô ra khỏi quan tài.

Nước mắt rơi đầy mặt bà, một bên khích lệ dỗ Trần Như: "Đứa bé ngoan, để mẹ an tâm đi đi."

Mọi thứ như dừng lại.

Sinh ly tử biệt, không thể chống lại.

Gió bắc thổi suốt cả đêm.

Trần Như ngủ mơ màng, khi ...tỉnh lại, khóe mắt còn đọng lại vệt nước mắt lạnh buốt.

Ánh mặt trời xuyên qua khe cửa sổ chiếu vào.

Cảnh vật xung quanh rất xa lạ. Ga giường, đồ dùng trong nhà, giấy dán tường, ngay cả mùi, cô đều chưa thích ứng được.

Thần trí cô hỗn độn, dần dần cũng tỉnh táo lại.

Sau khi Đình Tĩnh Nghi qua đời, Trần Chi Nhận mang cô về ở chung với ông và Ngụy Vi.

Trần Như nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra cảnh tối hôm đó.

Không gian yên tĩnh, cây đèn ở góc tường phòng bệnh âm thầm sáng lên. Cô nằm một bên giường, mơ màng ngủ, Đình Tĩnh Nghi tỉnh lại, nhẹ nhàng cầm một bên tay cô.

Trần Như mở to mắt, cũng cầm chặt tay bà, nhẹ giọng hỏi: "Mẹ?"

Bà nói: "Tiểu Như, cả đời này của mẹ, thất bại trong chuyện tình cảm. Lúc mẹ và bố con ở riêng, đã bàn bạc sẽ đem căn nhà sang tên con, khi đủ 18 tuổi, con có thể tự sống. Trong ngăn kéo ở tủ đầu giường trong phòng ngủ chính có một quyển sổ, không nhiều lắm, đủ trong sinh hoạt, đóng học phí khi lên đại học, mật mã là sinh nhật của con."

Hậu sự đã đóng rồi.

Đình Tĩnh Nghi còn nói vài tên người quen cũ, bạn học, bạn thân.

Cuối cùng, bà nói: "Lúc con ra đời, bông tuyết bay khắp thành, ba của con mới đặt cho con tên này. Lúc đấy ông đang công tác ở nước ngoài, về ngay trong đêm, cả đêm chờ trước cửa phòng sanh. Thời điểm bình minh, ông ấy ôm con mới sinh ra, cầm chặt tay của mẹ, kích động khóc thành tiếng. Ông đã từng yêu thương bé con trong lòng."

Trần Như mở mắt, vén chăn bước xuống giường, cởi áo ngủ đổi thành áo đồng phục.

Áo sơ mi trắng, âu phục màu đen đúng quy củ trên, cổ áo khảm đường viền đính đá đỏ, váy dài cùng màu. Tóc dài đen nhánh buộc lại thành đuôi ngựa, khuôn mặt trắng như sứ, nho nhỏ, non nớt như ngọn liễu đâm chồi đầu xuân.

Bồi Gia là trường trung học trọng điểm, một trường cấp 3 khó thi vào.

Bài học ở đây cũng đủ khiến Trần Như như rớt xuống vạ trượng.

Cô cúi đầu nhìn vòng lụa đen bên cạnh túi sách, cầm lên quần ở tay áo trái, mặc thêm áo khoác lông.

Nhà mới Trần Chi Nhận có ba phòng.

Nhà cũng đã nhiều năm, bố cục coi như hợp lí. Phòng khách nhỏ, có ghế sofa và bàn trà, không có phòng ăn riêng, ngược lại diện tích phòng ngủ lại không nhỏ. Ông và Ngụy Vi ở một phòng, Trần Đồng một phòng, phòng nhỏ nhất chứa đồ dùng.

Trần Như ở tại đó.

6:30, sắc trời vẫn còn sớm.

Trần Đồng học lớp hai tiểu học, tám giờ rưỡi mới đi học, trường học ngay tiểu khu.

Chưa có ai rời giường.

Khu Lão Thành, màu sắc chủ đạo là đen xám, vì sau mấy ngày liên trời đều đổ tuyết nên có chút ảm đạm.

Quán ăn ven đường vì hấp nóng hơi mờ mịt khói trắng.

Lúc Trần Như đi ra ngoài, đi vội vàng đến trạm xe bus, nhảy lên xe bus. Qua mấy trạm, xuống xe tại một cửa hàng lớn.

Đình Tĩnh Nghi tốt nghiệp ở học viện âm nhạc, khi còn sống làm việc trong ban nhạc thành phố.

Hồi bé Trần Như cùng mẹ học piano, kiến thức cơ bản vô cùng chắc chắn, năm trước thi liền qua cấp chín. Đã từng tham gia các loại tranh tài, cũng có lời khen từ cuộc thi cả nước. Cô đem những chuyện này đều ghi vào tiểu sử, hoàn thành tờ rơi piano, cầm theo chai hồ dán, dọc theo trụ điện từ cư xá đến trường đều dán lên..

Sau khi cơ thể Đình Tĩnh Nghi ngày càng yếu, cô liền nghỉ việc ở ban nhạc.

Vì kế sinh nhai, cô đã nhận dạy piano tại nhà, thu phí theo giờ dạy.

Cô vẫn cảm thấy không vui vẻ gì, từ yêu thích nghệ thuật chuyển qua mưu sinh, khó tránh khỏi việc đi vào chỗ bế tắc, tâm trạng của cô càng ảo não.

Trần Như cũng không biết.

Cô không còn cách nào khác, giờ cô rất cần tiền.

Giang Tư Mạc đạp xe từ đình hoa lan của tiểu khu đi ra, nhìn thấy Trần Như đang đi tới cột dán quảng cáo.

Mặt của cô bị gió lạnh thổi chuyển hồng.

Bọn họ là bạn học cùng lớp.

Đưa mắt nhìn phòng học cấp 3, trên mỗi bàn học đều là sách, chất thành cả chồng đầy, như tường thành kiên cố. Trong khe hở của tường thành lộ ra một khuôn mặt trẻ tuổi ngây thơ một mồi.

Trần Như thường xuyên thiếu tiết.

Giang Tư Mạc đã xác định được vị trí cô đứng lúc trước, có ý định vươn tay bóc tờ quảng cáo, giữa đường lại đổi chủ ý. Từ áo anh lấy điện thoại ra, chụp lại tờ quảng cáo.

Khóa học piano cấp tốc, dạy riêng một với một, tự chọn thời gian buổi tối từ thứ hai đến chủ nhật, mỗi giờ dạy được 120 đồng.

Một đồng con số bất mắt, là số điện thoại liên lạc, đằng sau kèm theo thông tin cấp bậc piano và các giải thưởng.

Đoạn đường gần công trường rất hỗn loạn.

Giang Tư Mạc đạp xe vô cùng chậm, suốt từ đầu vẫn đi sau lưng Trần Như, nhìn cô từ xa. Bóng lưng cô rất dễ làm người khác chú ý, mảnh mai, lưng thẳng tắp, độc lai độc vãng, không giống mấy bạn nữ trong lớp cả ngày vui cười cùng kéo bè kết phái.

Rất tàn khốc.

Trương Việt Tây tiến lên, bám vai Giang Tư Mạc: "Hi, anh em, đang nhìn gì mà như kẻ mất hồn vậy."

Giang Tư Mạc thờ dài một tiếng.

Anh chỉ tranh hoặc chữ viết đủ loại khác nhau từ trên xuống dưới của khu học với nội dung ---

Chỉ cần học không chết, liền liều chết vì học.

Khảo thi quá cao phú suất, chiến thắng quan nhị đại. (Kỳ thi như trai đẹp, chiến thắng như đại gia)

Không đau khổ không mệt mỏi, cấp ba thật vô vị, không cạnh tranh, cuộc sống cấp ba thật uổng phí.

Không đợi Trương Việt Tây đáp lại, Giang Tư Mạc đã giẫm chân lên bàn đạp, nhanh như chớp phi xe tới chỗ để xe.

Tiếng chuông tan học bỗng vang lên.

Gần tới kì thi cuối kì, thứ bảy tại trường cấp 3 Bồi Gia, chương trình học đã chiếm nửa ngày. Buổi tối thứ sáu không có tiết tự học.

Việc học càng ngày càng nặng, rất nhiều học sinh ở lại để ôn lại bài học.

Trần Như không có quyết định này. Cô làm xong bài sai trong đề phân tích kỳ thi thử lần trước, liền đem sách giáo khoa cùng bài thi cho vào túi xách.

Nhoáng một cái bóng dáng Chúc An An đã đứng trước mặt. Cô đứng bên cạnh Trần Như, dáng tươi cười sáng lạn lại trong sáng: "Trần Như, thi thử lần này làm được không?"

Vách tường bên ngoài khu học dán đầy bảng điểm thành tích mỗi lần thi cử xong.

Ở lớp này Trần Như bị tụt từ hạng 10 xuống 42 bậc, vị trí đã nằm ngoài 50.

Trần Như đành phải dừng động tác muốn đứng dậy, nói qua loa: "Coi như cũng được."

Chúc An An: "Thành bại một lần không có nghĩa gì, thành tích của cậu đều rất ổn, lần này xem như quá khản trương đi. Đừng có buồn."

Trần Như: "..."

"Á..." Đứng sau truyền đến tiếng cười nhạo.

Giang Tư Mạc đọc xong một chồng thi ngẩng đầu, uốn éo thân thể vừa ngáp vừa duỗi thẳng lưng. Buông mí mắt, môi mỏng khẽ mím, nhẹ cong môi lên.

Trần Như có thể phát hiện ra trong nội tâm của cậu ta, cô chỉ liếc nhìn xung quanh một cách bình thường.

Cho tới nay, thành tích học tập của Giang Tư Mạc luôn tốt lắm cho người thân phục, luôn là học sinh, người lại khiêm tốn, ít nhất ở ngoài mặt. Lại nhiều lần đạt giải cao trong các cuộc thi Olympic Số học, trường học cũng ghi tên cậu ta trong danh sách học sinh được cử đi học.

Tương lai xán lạn.

"Thi thử lần này của mình cũng không tốt, thật thất vọng." Chúc An An tựa lưng vào ghế ngồi, cười thờ dãi một hơi.

Trần Như thuận miệng hỏi câu: "À, vậy thi lần này cậu bao nhiêu điểm?"

Chúc An An: "Ài, kém lắm, lần thi này có 689 điểm, đặc biệt môn vật lý tổng hợp rất kém. Nếu kỳ thi Đại Học năm sau cũng thi như vậy, mình chỉ có thể học lại thôi."

Trần Như: "..."

Chúc An An: "Trần Như, cậu muốn thi đại học nào?"

Trần Như: "Không biết nữa, đến lúc đó xem điểm đi."

Chúc An An: "Chúng ta cùng lên thành phố thi đi, còn có thể chăm sóc lẫn nhau."

Trần Như còn chưa đáp lại phần nhiệt tình này của cô, sau lưng đã truyền đến một câu: "Vây cũng nói, ngộ nhờ cô thi được 689, sẽ phải học lại một năm rồi sao."

Là Giang Tư Mạc.

Cậu ta từ chỗ ngồi đứng lên, thân hình cao lớn đẹp trai, có cảm giác ngọt ngào. Cậu ta không nhìn Trần Như, với tay đem áo khoác khoác trên vai trái, tay kia mang theo túi xách, đi ra phòng học.

Chúc An An liếc cậu ta một cái, đỏ mặt, mím môi, không nói lên lời.

Tuổi trẻ khí thịnh, thật sự là quá cay nghiệt, không nể mặt tý nào.

Trần Như đeo túi sách lên, thấp giọng nói: "Tớ còn có việc, đi trước."

Trên đường từ phòng học đến cổng trường, đi qua sân bóng rổ.

Nhìn qua lưới sắt, Trần Như lại thấy Giang Tư Mạc.

Trái bóng từ trong sân bay ra ngoài, vừa vặn lẫn tới bên chân của cậu ta, có người nói lớn nhờ cậu ta ném lại.

Giang Tư Mạc đặt áo khoác cùng túi sách xuống đất, nhặt trái bóng nâng quá đỉnh đầu, hai tay hơi dùng sức, trên bầu trời xẹt qua một vòng cung nước chảy mây trôi, màu cam tròn vũng vàng rơi vào bên trong khung, xuyên qua màng lưới, vô cùng hoàn mỹ.

Thân hình thẳng tắp, đường cong cánh tay mạnh mẽ, động tác tiêu sái lưu loát.

Tiếng thét chói tai từ các nữ sinh vây xem bên sân.

Điện thoại vang lên, Giang Tư Mạc lấy từ túi áo ra, trên màn hình hiện ra bốn chữ, 'sư thúc' Mùròi Bảy.

Là Tạ Nghiêu Đình.

Trong khóa học, Tạ Nghiêu Đình kế thừa ý chí của ba học Đông Y. Nhưng cân nhắc qua sự suy thoái của Đông Y, anh lại tự học thêm song ngành Trung Tây Y, sau đó là nghiên cứu sinh cũng là học trò cuối cùng của ông cụ Giang, chuyên về y học lâm sàng, hiểu biết nhiều thứ. Ông cụ chỉ có một đứa cháu độc tôn đó là Giang Tư Mạc.

Ông cụ Giang mất năm trước, hôm nay là ngày giỗ của ông.

Ba mẹ của Giang Tư Mạc đều ở Mỹ, ngày này cũng chỉ có Tạ Nghiêu Đình có thể tới đón Giang Tư Mạc chờ tới mộ thôi.

"Mạc Mạc, chú đợi cháu trước trường học." Tạ Nghiêu Đình giống ba mẹ của Giang Tư Mạc chỉ gọi tên.

Dịu dàng hiền hậu, kiệm lời, đối xử với mọi người rất hòa hợp, đây là ấn tượng của Giang Tư Mạc về anh.

Hình như cậu ta chưa từng nhìn thấy người 'sư thúc' không hơn mình mấy tuổi này nói chuyện lớn tiếng...

Tạ Nghiêu Đình đỗ xe bên lề đường cạnh trường cấp 3 Bồi Gia.

Trời đầy mây, mây thấp nặng, tất cả đều xám xịt, giống như đang sắp nổi lên một trận mưa to như trút nước.

Trần Như đi ra từ cửa hàng hoa cạnh trường học, đeo cặp sách trên vai, tóc dài buộc thành đuôi ngựa, cằm nhọn, đầu hơi cúi, trong ngực ôm bó cúc trắng, gói bằng giấy bọc, không nhiễm một hạt bụi.

Xa xa Tạ Nghiêu Đình nhìn thấy cô đi lên xe buýt.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Canh Gùrg

Phía nam ngoại ô Giang Thành, núi sát ven sông, là nơi có phong thủy tốt theo sách nói.

Đường núi mới tu sửa, một đường dẫn lên nghĩa trang giữa sườn núi. Công trình kiến trúc đều là màu đen xám, làm sắc trời u ám càng nổi bật, khối dày đặc, như một bức thủy mặc lâu đời.

Hôm nay là năm mươi bảy ngày của Đình Tĩnh Nghi.

Trần Như nhìn sắc trời, sợ mưa rơi càng lúc càng lớn, xe bus không chạy qua, không thể trì hoãn, rất nhanh từ nghĩa trang đi ra. Cô lại không mang ô, đứng dưới mái che mưa 20 phút vẫn không thấy bóng dáng xe bus.

Trời mưa lạnh, lại thật yên tĩnh.

Trên đường núi càng thêm vắng vẻ. Thỉnh thoảng có mấy chiếc xe riêng phóng nhanh đi qua, khiến nước bắn tung tóe.

Trần Như dù mặc áo khoác lông dày, nhưng vẫn cảm nhận rõ được gió lạnh từ bốn phương tám hướng thổi tới.

Mắt cô nhìn điện thoại di động không có hiển thị nào trên phần mềm gọi xe, đội mũ áo lông lên trên đầu, không tự chủ được co rúm lại dưới bả vai.

Trong hoàn cảnh này làm cô thấy mình thật cô độc, bất lực.

Lòng chua xót kéo dài thậm chí kêu gào vượt qua nỗi đau của sinh lý tử biệt. Người chết như ngọn đèn đã tắt, nhưng những chuyện sinh hoạt vụn vặt hàng ngày tra tấn cứ như quá trình nước chảy đá mòn, chậm chạp mà khắc sâu. Vào giờ khắc này, lòng chua xót cứ không phòng bị chút nào tràn ra, ngự trị chặt chẽ trong lòng cô.

Tạ Nghiêu Đình lái xe ra tới cổng nghĩa trang.

Giang Tư Mạc ngồi ở vị trí kế bên tài xế, không có cài dây an toàn, xe phát tiếng kêu nhắc nhở càng lúc càng lớn. Cậu đang cúi đầu chơi di động trên tay, không để ý trong lòng.

"Mạc Mạc, thắt dây an toàn."

Giang Tư Mạc thấp giọng: "Ừ" rồi một tay chơi, tay kia thắt dây an toàn, ánh mắt một khắc cũng không rời màn hình điện thoại.

Tạ Nghiêu Đình mỉm cười: "Chơi hay lắm sao?"

Đột nhiên cậu không còn hào hứng, dừng lại nghiêng mặt qua, hơi hốt giải thích: "Không thấy thú vị, không có ý nghĩa gì, chỉ để giết thời gian mà thôi."

Cậu lại bổ sung thêm một câu: "Nếu như tương lai cháu có cơ hội chế tác trò chơi, chắc sẽ hay hơn trò này."

"Thời điểm điền bảng nguyện vọng cho kỳ thi Đại Học có thể ghi danh công việc tương lai."

Tạ Nghiêu Đình đối với mộng tưởng của người trẻ dù sao vẫn giữ nguyên thái độ cổ vũ.

Giang Tư Mạc xùy cười một tiếng: "Chú còn không biết ba mẹ cháu sao? Chú nghe tên của cháu, từ lúc cháu sinh ra liền quyết định là phải học y đấy."

Tình huống nhà họ Giang, Tạ Nghiêu Đình đại khái biết rõ một ít.

Hạnh Lâm thế gia, con đường mà sư huynh sư tỷ bồi dưỡng cho Giang Tư Mạc độ cao hài hòa vừa phải, ăn nhịp với nhau.

Giang Tư Mạc nhìn màn mưa qua cửa sổ, lại quay đầu nhìn thoáng qua, sau đó đánh xuống cửa sổ xe. Một chồng âm thanh trách móc...mà bắt đầu: "Dừng xe, dừng xe, dừng một chút..."

Mưa đã rơi nhỏ hơn. Trần Như đã dọc theo đường núi rồi đi một đoạn đường.

Sắc trời toàn bộ màu đen, không có đèn đường. Cũng không biết Giang Tư Mạc như thế nào liếc qua liền nhận ra cô.

Tạ Nghiêu Đình dừng xe ở ven đường, bật nhảy đèn hai bên, sau đó xuống xe cầm một cái chặn lông từ ghế sau đi ra. Giấc ngủ của anh vẫn trong tình trạng không tốt lắm, có đôi khi càng mệt mỏi càng ngủ không được, cần yên tĩnh, rất sợ nơi ẩm ỉ. Lúc trực ca đêm tại bệnh viện lớn, ngẫu nhiên trong xe dưỡng thần một chút.

Trần Như ngồi ở ghế sau, hơi cúi đầu, mái tóc cắt ngang trán bị mưa làm ướt, sắc mặt vì rét lạnh mà có chút trắng bệch, lông mi run rẩy, trong mắt hơi đọng nước. Cầm hơi nhón, bả vai đơn bạc mà gầy yếu, lộ ra có chút chột vạt.

Tạ Nghiêu Đình giữ im lặng, một lần nữa khởi động xe, chỉnh nhiệt độ sưởi trong xe tới mức cao nhất.

Giang Tư Mạc liếc nhìn Trần Như: "Cởi áo khoác ướt ra trước, rồi đắp thảm sưởi lên."

Trần Như làm theo, lại nghiêm túc nói câu: "Cảm ơn."

Giang Tư Mạc vốn muốn hỏi gì đó, nhưng từ kính chiếu hậu bắt gặp cô cởi áo khoác sau lộ ra trên cánh tay trái vòng lụa đen, giật giật miệng, không lập tức lên tiếng.

Một lát sau.

Giang Tư Mạc giới thiệu sơ lược: "Bạn học của cháu, tên Trần Như."

Anh nghiêng mặt qua, hướng Trần Như: "Tôi là sư thúc."

Trần Như nhìn qua kính chiếu hậu thấy ánh mắt Tạ Nghiêu Đình vẫn hết chăm chú nhìn đường phía trước. Ấu phục tím, áo sơ mi trắng như tuyết, cà- vạt cũng màu trắng, sạch sẽ, tuấn lãng, trông mắt đẹp, như là ngôi sao trên trời.

Con đường dài, ngày mưa, lại vừa lúc có gió lớn, trên đường kẹt xe nghiêm trọng. Sau khi về đại lộ, phanh đèn liên tiếp, trên cầu vượt uốn lượn như một bãi đèn biển. Tầng cao nhất của đài truyền hình chiếu sáng bằng đèn chữ thập, bị màn đêm và pha lê biển ảo thành cảnh tượng kỳ lạ trong phim.

Giang Tư Mạc đề nghị: "Chúng ta đi ăn cơm trước được không?"

Trần Như vội vàng nói: "Không cần, chờ tôi tới chỗ tàu điện ngầm là được rồi."

Mặt Giang Tư Mạc không đổi sắc, nói: "Có một quán ăn tên Phúc Thiệu, làm thức ăn chay ăn rất ngon đấy, gần nhà chú của tôi, buổi tối chú ấy có ca trực đêm, vừa vặn phải đi về thay quần áo."

Tạ Nghiêu Đình cười, tập trung lái xe.

Giang Tư Mạc vụng trộm nhìn anh làm điệu bộ hỏi: "Đúng không, tiểu thúc?"

Khóe môi Tạ Nghiêu Đình hơi vênh, thấp giọng phối hợp với cháu nhỏ: "Đúng vậy, buổi tối tôi có ca trực đêm."

Trong khoảng thời gian ngắn Trần Như không thể nghĩ ra được lý do từ chối.

Phúc Thiệu nằm ở vị trí náo nhiệt nhưng bên trong quán rất yên tĩnh. Bên ngoài không có biển hiệu, sau khi tiến vào có một mùi đàn hương nhàn nhạt, bố trí cực kỳ tinh xảo lịch sự tao nhã. Tầng đá gạch xanh, cùng kiểu phong cách ngăn cách, nóc nhà lục giác cùng ánh sáng đèn cung đình tao nhã mà mềm mại. Đồ ăn bài trí thẳng tắp, viết tay tiểu Khải, phác ra kém cỏi lại hào phóng.

Vừa ngồi xuống đã có quản lý tới chào hỏi. Tạ Nghiêu Đình vốn là cố vấn nguyên liệu làm thức ăn chay cho quán ăn này.

Anh gọi đồ ăn sau mới về nhà thay quần áo. Một lát sau, nhân viên phục vụ bưng ấm trà gừng: "Bác sĩ Tạ phân phó phòng bếp nấu. Nói mọi người mắc mưa, đề phòng bị cảm."

Giang Tư Mạc vẻ mặt ghét bỏ: "Cậu uống đi. Tôi chịu không được mùi gừng."

Trần Như nhận lấy, cúi đầu uống một ngụm. Canh gừng trong trà bỏ thêm táo đỏ và đường đỏ, có một loại ngọt cay độc đáo, trong chốc lát toàn thân đã ấm mồ hôi, rất ấm áp, cả đầu ngón tay đều có độ ấm.

Trần Như hỏi: "Bác sĩ Tạ là chú của cậu thật sao?"

Giang Tư Mạc cười nói: "Nhìn rất trẻ phải không. Thực ra, chú ấy là học trò của ông nội tôi, đệ tử cuối cùng. Cả đời ông nội tôi chỉ thu nhận được mười bảy học trò."

Trần Như gật đầu.

Giang Tư Mạc cười mở trò chuyện, hỏi rất nhiều vấn đề, Trần Như đều trả lời rất đơn giản, có khi liền chỉ một hai câu chữ.

Cậu cũng không để trong lòng.

Rất nhanh Tạ Nghiêu Đình đã trở lại. Anh mặc đồng nhất một bộ áo màu đen, cổ tròn, lộ ra cổ áo sơ mi trắng, quần đen dài. Áo khoác dài cởi bỏ, khoác lên cánh tay.

Ánh mắt Trần Như lướt qua menu dc viết bằng chữ tiểu khải: Lần đầu tiên, mười lăm, tiếp nhận ăn.

Giang Tư Mạc giải thích: "Đây là quán ăn chay, rằm mỗi tháng đều phát thức ăn miễn phí. Tôi đã tới hai lần, người xếp hàng toàn là người già lang thang gần đây, là bố thí chân chính."

Trần Như: "Lần sau có cần giúp đỡ, có thể gọi tôi."

Mắt Giang Tư Mạc sáng rực lên, quay đầu nhìn về phía Tạ Nghiêu Đình: "Chú tôi là người phát động hoạt động này đó."

Tạ Nghiêu Đình đương nhiên hoan nghênh Trần Như gia nhập, nhưng mà anh suy xét tương đối lâu, một là nhiệm vụ thiết yếu của bọn nhỏ vẫn là chương trình học trên trường học, hai là công việc công ích coi trọng nhất phải có kiên trì, nếu như tham gia cho náo nhiệt vậy thì không được

Anh hỏi Trần Như: "Vì sao muốn làm công ích?"

Trần Như suy nghĩ một chút, thẳng thắn nói: "Tôi cảm thấy công ích rất thú vị, rất ý nghĩa. Anh xem, từ thiện và công ích là nhãn hiệu của mình tính trên một công ty. Hơn nữa còn giúp được những người cần giúp."

Giang Tư Mạc cười ra tiếng: "Ha ha ha... Cùng chí hướng, tôi thực thực sợ cậu nói là muốn một chút tình cảm của mỗi người đấy."

Ăn cơm xong.

Tạ Nghiêu Đình phải đến bệnh viện trực, tiện đường chở Giang Tư Mạc về nhà trước.

Đèn rực rỡ, trong không gian xe bật kín chỉ còn hai người bọn họ, Trần Như. Không ai nói chuyện, cảnh đêm ôn hòa, hoa mai di động.

Cô đã trầm mặc một lát, chũ động nói: "Sách của anh vẫn ở chỗ của tôi, sau này tôi không còn cơ hội đến từ đường nữa."

Tạ Nghiêu Đình nở nụ cười: "Còn tưởng cô không nhớ ra tôi."

Trần Như cúi thấp đầu, miễn cưỡng làm lộ ra nụ cười tươi có chút đau khổ: "Tôi không muốn kể chuyện nhà trước mặt bạn học. Mẹ của tôi qua đời rồi, bố có người phụ nữ khác, hiện tại tôi sống cùng một chỗ với bọn họ. Quả thật nói ra rất 'ảo diệu', như nói lại tóm tắt nội dung của một bộ phim cầu huyết."

Ánh mắt Trần Như nhìn về phía khác.

Cô không muốn kể chuyện gia đình mình tan vỡ với người khác. Bởi vì cô sớm hiểu, cái thế giới này không có cái gọi là cảm động, người thông khổ trong mắt người khác đều là truyện cười.

Tạ Nghiêu Đình nhìn ra được, cô không muốn kể nữa, hoặc là không nói được nữa.

Anh nói sang chuyện khác: "Sách đọc thấy sao, có phải rất buồn tẻ?"

Trần Như ở đằng sau ưỡn thẳng người, đứng về phía trước: "không đâu, tôi thấy rất thú vị đó. thì ra hạt dẻ, quả sơn trà, quả quýt và gừng còn có thể làm thuốc."

Tạ Nghiêu Đình giương mắt nhìn: "Đều là cây thuốc ăn được. Bụng rỗng ăn vào là cây ăn quả, người bệnh ăn là cây thuốc."

Trần Như nói: "Ừ, tôi rất thích ăn quýt, thích ăn nhất trong các loại quả vì nó mang mùi hương của trái tất. Nhìn anh biên soạn sách, mới biết được cây quýt có một loại... Có một loại có thể ức chế tế bào ung thư."

Anh nói tiếp: "Nomilin."

Cô cười: "Đúng rồi, đúng rồi."

Mưa suốt mãi không ngừng.

Rẽ vào đường Ngô Châu, hai bên đường phố đều là phòng cũ tan hoang. Phần lớn năm sáu tầng là cao nhất, không có thang máy, công trình kiến trúc khoảng thập niên 90. Mờ mịt lấy khói trắng ven đường ăn phủ kín cùng sạp trái cây, như là ảnh thu nhỏ cảnh sinh hoạt vụn vặt.

Đây mới là nơi thuộc về cô.

Trần Như kiên trì muốn xuống xe tại giao lộ.

Tạ Nghiêu Đình đưa cho cô một cây dù màu đen lớn.

Trên đường về anh nhận được điện thoại, vội vàng đến bệnh viện, nói về sau có việc cần giúp đỡ có thể tìm anh.

Trần Như biết anh ta khách sáo. Nhưng không nhiều lời, gạt đầu, vẫy tay về hướng anh vừa đi. Bọn họ không lưu giữ bất kỳ phương thức liên lạc nào, nhất định cũng sẽ không gặp nhau, có thể trở thành người qua đường.

Nghiêu Đình nhanh chóng lái xe đi.

Trên đường nhận được tin nhắn đến từ Giang Tư Mạc, anh thừa dịp dừng đèn đỏ mở ra xem.

Chỉ có một hàng chữ: "Cháu muốn học đánh đàn piano."

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Sài Hồ Quế Chi Thang*

Edit: loveyoumore3112

(* Là bài thuốc dùng cho người có thể lực yếu, bị lạnh, thiếu máu, các chứng thuộc huyết đạo, mất ngủ ở người thần kinh quá mẫn cảm.)

Trần Chi Nhận có một đội ngũ kỹ sư, đăng ký thành lập một công ty xây dựng nhỏ.

Nhận xây các công trình, sửa đường, xây nhà nhiều tầng, lắp đặt thiết bị... khắp nơi. Vài năm trước quả thật kiếm lời không ít, nhưng nghề này có một quy tắc bất thành văn, nhiều đội kỹ sư lớn thầu lại một dự án đều phải trả trước một khoản tiền rồi mới có thể bắt đầu khởi công. Môi trường chung không tốt lắm, vậy nên đến cuối năm mới có nhiều chủ thầu và công nhân nhẩy lầu vì không thu hồi được vốn như vậy.

Trần Chi Nhận cũng không phải ngoại lệ.

Mấy năm nay có lỗ có lãi, nhưng ít nhất vẫn duy trì được cân bằng thu - chi.

Nghề nghiệp càng ngày càng theo quy tắc, cá lớn nuốt cá bé, cá bé nuốt tép riu. Bởi vì dây xích tài chính đứt mà hằng năm các công ty phá sản nhiều như cá diếc sang sông.

Mấy tháng trước, Trần Chi Nhận tiếp nhận một dự án, là một công ty xây dựng có năng lực thầu lại công trình sửa đường.

Ở ngoại ô phía tây Giang Thành, trả tiền trước khởi công sau.

Trần Như đứng trước hiên nhà cao tầng gập ô lại.

Đèn điều khiển bằng âm thanh trong hành lang bị hỏng đã lâu rồi, cả không gian tối đen như mực. Mùa đông phương Bắc, hàng xóm tự ngấm hiểu với nhau chông than tổ ong ở chỗ ngoặt cầu thang, khiến không gian nơi công cộng không tính là hẹp tự nhiên trở nên chật chội.

Trần Như một hơi leo lên tầng 5.

Cánh cửa cách âm không tốt, tiếng người cãi nhau ở căn nhà phía đông vang lên không nhỏ.

Nguy Vi: “Cuối năm rồi, tiền từ công trình lại không có, nhiều người vẫn đang chờ được trả lương như vậy, lại còn là một số tiền lớn, tài khoản công ty đã trống rỗng từ lâu rồi, đi vay chỗ nào được chứ?”

Trần Chi Nhận tức giận lớn tiếng nói: “Dù vậy cũng không thể động đến cái nhà kia được.”

Trần Như nắm lấy cán ô thật chặt.

Giọng của Nguy Vi cũng cao lên mấy decibel: “Chúng ta cũng đâu còn cách nào khác. Thế anh nói phải làm sao bây giờ?”

Trần Chi Nhận im lặng.

Nguy Vi: “Ông nhìn con bé đi, đến ở đây lâu như vậy, lại không thèm nhìn tôi một cái. Ngày ngày tôi nấu cơm cho nó ăn, không có công lao cũng có khổ lao. Mặt thì cứ như đang đi đòi nợ, tôi vẫn chưa thấy được bộ dáng của nó đấy...”

Giọng của Trần Chi Nhận nhỏ đi một chút. “Ngôi nhà đó là nhà Tình Nghi để lại cho Tiểu Như.”

Nguy Vi: “Nhà đó không phải cũng có nửa phần của anh sao?”

Trần Chi Nhận không nói gì.

Nguy Vi thấy có hy vọng, hạ giọng xuống chậm rãi khuyên nhủ: “Em biết trong lòng anh cũng chẳng dễ chịu gì. Nhưng anh nghĩ thử xem, giá nhà ở khu đó giờ đã cao đến mức nào rồi. Bán căn nhà đó đi thì tiền lương của công nhân, tiền nợ mua vật liệu xây dựng đều được giải quyết, không chỉ giải quyết mỗi vấn đề cấp bách trước mắt mà chờ sang năm lại ra tay, mua một căn nhà ở khu mới, người một nhà chúng ta đều ở cùng nhau.”

Bà ta còn nói: “Dù sao anh cũng phải nghĩ tới con trai anh chứ, nó không thể ở đây cả đời được.”

Trần Chi Nhận mặt mũi tựa vào xô pha, lấy ra một bao thuốc lá, rút ra một điếu, châm lửa hút.

Không đồng ý, cũng chẳng từ chối.

Vợ chồng nghèo khổ có trăm chuyện phải buồn bã.

Tay Trần Như nắm lấy chiếc ô, từng bước từng bước đi xuống tầng dưới. Thật lòng mà nói, quá đau lòng lại trở thành chết lặng, cô chỉ cảm thấy mệt mỏi, suy nghĩ tê liệt, đáng lẽ cô không nên có bất kỳ một sự chờ mong nào nữa.

Bên ngoài mưa vẫn còn rơi.

Cô mở ô, máy móc lấy điện thoại ra nhìn thời gian, sau đó đi bộ đến ga tàu điện ngầm.

Ban đêm trên tàu điện ngầm rất ít người, đều là những chú chim mệt mỏi trên đường về nhà.

Trần Như tựa đầu lên cửa sổ thủy tinh.

Trong chớp mắt, tàu điện ngầm chạy thẳng vào bóng đêm, tựa như một con gió gào thét xuyên thẳng qua trái tim.

Lúc Trần Như về đến nhà đã gần nửa đêm.

Trần Chi Nhận gọi điện thoại tới, cô nhận cuộc gọi, nói rằng buổi tối sẽ làm bài tập ở nhà bạn học sống gần đó.

Trần Chi Nhận cũng không hỏi thêm gì nữa.

Ông chẳng nhớ hôm nay là ngày đặc biệt gì. Thực tế, ông đang bị áp lực lớn về khủng hoảng nợ nần, ngay cả việc gọi điện thoại cũng là do Ngụy Vi nhắc, sau đó ông mới nhớ tới gọi cho Trần Như.

Trần Như đổi giày.

Để chống bụi, những đồ dùng còn lại của ngôi nhà đều được những tấm chăn cũ phủ lên. Dưới cửa sổ phòng khách trống trơn, lúc đầu ở đó vốn đặt một chiếc đàn piano, là chiếc đàn mà Đinh Tĩnh Nghi khi còn sống đã dùng rất nhiều năm, sau đó vì để bù vào tiền nợ nần mua thuốc men mà bán mất.

Kỳ thật Trần Như biết bà luyện tiếu không nổi.

Mẹ cô rất yêu quý chiếc đàn piano kia, mỗi ngày đều lau chùi nó sáng bóng.

Đêm lạnh như nước, âm thanh tĩnh mịch.

Trần Như lấy trong tủ ra một bộ chăn gối, trải giường chiếu ra.

Nước không quá nóng. Cô cảm thấy cực kì mệt mỏi, tắm rửa qua loa xong liền mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, thứ bảy.

Trần Như cảm thấy toàn thân đều không có chút sức nào, đầu cũng đau. Nhưng cũng không đến nỗi không chịu được. Cô lấy tay thử sờ lên trán, đoán rằng ngày hôm qua mắc mưa nên bị cảm lạnh khiến cơ thể phát sốt.

Cô quen thuộc đi tới hiệu thuốc nơi công viên khu mua một hộp thuốc, bóc ra hai viên thuốc con nhộng, lấy nước uống.

Hai tiết đầu tiên của buổi sáng là tiếng Anh, chữa các lỗi sai trong bài thi mẫu.

Tiếng chuông tan học vừa reo lên, Trần Như lập tức thả lỏng, nằm gục trên bàn học, mặt bên trái gối lên cánh tay, sắc mặt tái nhợt.

Giang Tư Mạc yên lặng nhìn cô chăm chú một lúc, cậu ngồi phía sau Trần Như, vừa vặn có thể nhìn thấy bờ vai gầy yếu của cô. Cậu lấy ngón tay chọc chọc sau lưng cô.

Trần Như chống tay đỡ cơ thể vươn dậy, ghé lại gần phía sau. “Sao thế?”

Giọng nói yếu ớt, còn hơi khàn.

Giang Tư Mạc nhíu mày: “Bị cảm à?”

Trần Như: “Ừ, có chút cảm.”

Cô lại hỏi, “Hôm qua cậu cũng mắc mưa, không bị làm sao chứ?”

Giang Tư Mạc khinh thường: “Đến cả hắt xì tôi cũng không bị. Con gái đúng là yếu ớt.”

Trần Như cười gượng gạo.

Cậu hỏi: “Có muốn đi gặp bác sĩ không?”

Trần Như lắc đầu: “Không cần đâu, tôi vừa uống thuốc rồi.”

Lần này ốm là ốm cả một tuần.

Cuộc sống ở trường trung học, một ngày hay một tháng đều không có gì khác biệt.

Chẳng biết tại sao, tò rơi về lớp Piano hoàn toàn không nhận được sự quan tâm của ai cả. Tình trạng nghẹt mũi của Trần Như rất nghiêm trọng, đôi lúc phải há miệng ra để thở. Cô biết bệnh tình của mình không tốt, cũng không sốt ruột đi quản chuyện kia.

Lại đến buổi chiều thứ sáu.

Ngón tay Giang Tư Mạc cả buổi chiều đều gõ tới gõ lui trên màn hình điện thoại. Khi đi học thì len lén để điện thoại trong ngăn bàn, lúc tan học lại trắng trợn để hẳn lên mặt bàn.

Đưa cậu đi khám bác sĩ. Tôi đợi ở cổng trường.

Quá mạnh bạo, ấn backspace xoá. Tôi giúp cậu hẹn với chú tôi, cậu biết y thuật của chú tôi rất tốt mà. Cậu cảm lâu quá, cần phải gặp bác sĩ.

Quá dài dòng, ấn backspace xoá.

Mỗi phút đồng hồ với năm cuối đều rất quý giá, không muốn chậm trễ bài vở thì cậu phải đi khám bác sĩ.

Quá giả dối, ấn backspace xoá.

Tiếng chuông reo lên kết thúc tiết học cuối cùng.

Trương Việt Tây cầm trái bóng rổ đến gần Giang Tư Mạc nói: “Anh em, đi thôi.”

Giang Tư Mạc cúi đầu nhìn điện thoại.

“Cậu nhìn cái gì đấy?”

Vừa nói vừa vờn tay qua.

Giang Tư Mạc lập tức úp ngược điện thoại xuống, tức giận nói, “Đã nói hôm nay tớ không đi chơi bóng.”

Trương Việt Tây tự dưng gấp tai bay vạ gió, giận dữ bỏ đi.

Trần Như thu dọn bàn học xong, đứng dậy.

Cô nhìn thoáng qua Giang Tư Mạc dường như tâm tình đang không tốt lắm, nói: “Tôi đi trước đây. Tôi phải đi khám bác sĩ.”

Bởi vì nghẹt mũi mà giọng khàn khàn.

Giang Tư Mạc: “...”

Trần Như nhớ tới cuốn sách tài liệu Đông y trong cặp, quay người lại hỏi: “Bác sĩ Tạ có ở bệnh viện không? Tôi muốn khám chỗ anh ta.”

Giang Tư Mạc: “...”

Tất cả các bệnh viện đều có cùng một vấn đề, đông đúc chật chội.

Bệnh viện Đông Y cũng không ngoại lệ.

Trần Như đeo cặp sách, trong cặp có cuốn sách Đông y vốn là tài liệu giảng dạy kia, trong tay cầm cái ô mà anh đưa cho cô lúc trước. Cô đứng chờ trước cửa phòng khám bệnh, chính giữa có bức ảnh cao tầm 20 cm của Tạ Nghiêu Đình, nền đỏ, áo khoác trắng, nở nụ cười vô dục vô cầu, rất dịu dàng.

Chẳng biết tại sao, cô dường như bị nụ cười cuốn hút, môi cong lên cười nhẹ.

Y tá gọi tên.

Trần Như đáp lại, theo y tá vào phòng của Tạ Nghiêu Đình.

Lúc trước cô và Đình Tĩnh Nghi vài lần cùng nhau xem qua tài liệu Đông y. Trong ấn tượng của cô, sự khác biệt lớn nhất giữa Đông y và Tây y là, Đông y thông qua việc nhìn, nghe, thấy, hỏi để chẩn đoán bệnh, mà Tây y là dùng các dụng cụ kiểm tra.

Phân khoa trong Đông y không rõ ràng lắm.

Điểm tốt của Đông y là bệnh gì cũng có thể chữa được.

Lúc còn bé Tạ Nghiêu Đình thể chất rất yếu, thuộc loại mới sinh ra đã yếu ớt.

Ba anh là Tạ Thế Thanh đưa anh về ở với ông bà, cùng ông nội Tạ sống ở dưới chân núi tám, chín năm, linh khí cây cỏ từ từ cân bằng âm dương, cơ thể được dưỡng tốt. Gia đình có tiếng là học giỏi, cha truyền con nối.

Việc anh dễ dàng tiếp nhận Đông y là vô cùng hợp lý.

Tạ Nghiêu Đình ngẩng đầu nhìn Trần Như, cười nói: “Đúng là cô, tôi nhìn thấy tên cô, còn tưởng chỉ là trùng tên thôi.”

Trần Như ngồi đối diện anh.

Cô đem sách và ô đặt trên bàn, “Trả lại anh. Cảm ơn.”

Anh nhận lấy, để qua một bên.

Anh đùa: “Gặp tôi một giờ mất 20 tệ, chỉ vì muốn trả những món đồ này, thật không có lời chút nào rồi.”

Trần Như cũng cười.

Giọng mũi cô nghèn nghẹt: “Tôi bị cảm một tuần rồi, uống thuốc, châm cứu mà không thấy đỡ. Vì thế thử sang đây chữa bằng Đông y.”

Tạ Nghiêu Đình nghiêm túc quan sát sắc mặt cô.

Anh hỏi: “Uống thuốc gì?”

Trần Như nhớ lại, thành thật đáp: “Vitamin C, thuốc cảm Khang, rở Bản Lan nấu nước.”

Anh nhíu mày, mở đèn quan sát, lấy cặp kính trùng trên bàn: “Há miệng.”

Trần Như: “A.”

Tạ Nghiêu Đình nhìn kỹ cuống lưỡi và cổ họng cô, sau đó ý bảo cô đặt cổ tay lên gối bắt mạch. Sau đó anh nhẹ nhàng đặt ba ngón tay lên cổ tay cô, đôi mắt yên lặng trong một chốc.

Nhiệt độ cơ thể của cô đang cao, khiến làn da của anh càng trở nên mát lạnh.

Ngón tay của anh dài và trắng nõn, khớp xương rõ ràng, móng tay mượt mà, cắt vô cùng gọn gang sạch sẽ. Khoảng cách giữa hai người rất gần, xung quanh lại vô cùng yên tĩnh. Cô nhìn vào đôi môi có chút trắng nhợt của anh, khẽ hạ mắt xuống.

Chóp mũi, xung quanh, toàn bộ không gian đều tràn ngập mùi thuốc.

Bắt mạch xong mà Trần Như vẫn còn ngẩn ngơ suy nghĩ.

Tạ Nghiêu Đình thấy đôi mắt khác thường của cô, hình như bị nhìn chăm chăm có hơi mất tự nhiên, anh cười nâng ngón tay lên búng nhẹ trên trán cô một cái. Rất nhẹ, lực được nắm giữ vô cùng tốt, giống như vừa mới chạm đến là đã rời đi.

Anh cười hỏi: “Cô gái à, nhìn gì vậy, mắt hồn như thế?”

Trần Như lúc này mới phản ứng lại, giống như bị phỏng mà lập tức chuyển ánh mắt đi chỗ khác.

Cô cảm thấy máu trong người dường như lập tức chạy hết lên đầu, đầu óc vì phát sốt mà hoàn toàn ngây ngốc, mặt đỏ như cây lựu chín. “Nhìn... anh... cái bản đồ phía sau anh.”

Bức tường sau lưng anh ngồi có dán một bức tranh vẽ bản đồ huyết vị con người.

“Bệnh của tôi không có gì đáng ngại chứ?” Cô lần nữa tìm được giọng nói của mình.

Anh nghiêm trang trả lời: “Bề ngoài là cảm lạnh, gan và lá lách hư nhược, mạch yếu. Triệu chứng của người yếu ớt do bị cảm.”

Trần Như nghe không hiểu, mở to hai mắt nhìn anh.

Tạ Nghiêu Đình cong môi cười: “Không phải chuyện lớn gì đâu, buổi tối uống thuốc rồi ngủ một giấc, ngày mai sẽ khá lên.”

Anh còn nói: “Lần sau không nên uống thuốc bậy bạ, sớm đi bác sĩ, không nên để trễ mới đi khám.”

Trần Như gật gật đầu: “Được.”

Tạ Nghiêu Đình cất giọng gọi y tá ở bên ngoài bước vào.

Anh lấy bút máy ra, vừa ghi vào giấy vừa căn dặn cô: “Uống sài hồ quế chi thang. Xuống hiệu thuốc lấy thuốc, sắc thuốc với lửa nhỏ, uống ba lần.”

Trần Như cúi đầu, đây là lần thứ hai cô thấy anh viết chữ.

Sài hồ, hoàng cầm, bán hạ, quế cành, gừng, cam thảo, táo tàu, mỗi ngày một lần, uống nước sắc.

Sau tên của các loại thuốc có ghi cả trọng lượng.

Cách viết vô cùng thành thực, thanh nhã trung hoà mà chất phác, dòng chữ mờ hồ như phiêu dật thành một áng văn.

Rất đẹp.

Trần Như rất thích, muốn viết phòng theo anh.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Náo Loạn Ở Bệnh Viện

Khách sạn Lệ Tư ở khu Thiên Hà Giang Thành, Lâm Giang, là khu có vị trí thuận lợi tốt nhất.

Trần Như ngồi chờ tàu điện ngầm đến, thời điểm tàu đến là lúc trời đã tối. Gần cuối năm, đường Giang Biên dành cho người đi bộ được trang trí bằng đèn cầu hình giọt nước, đủ mọi màu sắc, giống như đi vào biển sao.

Khách sạn có một quán cà phê.

Nóc nhà làm bằng thủy tinh, đón ánh sáng không gì sánh được. Ban ngày có thể nhìn trời xanh, buổi tối có thể ngắm trăng sao.

Phong cách lắp đặt thiết bị cũng không phải khách sạn năm sao truyền thống xa hoa hùng hỏ như vậy, nhưng lại súc tích. Trên bục đại sảnh đặt một cây đàn Piano tam giác màu trắng. Một cô gái trẻ tuổi người mặc lễ phục ngồi trên ghế, đột nhiên lại gảy bài «Vũ khúc Hungary số năm».

Tiết tấu điều chỉnh hơi chậm, chậm rãi mà bình tĩnh, cùng ca múa xung quanh mừng cảnh thái bình rất tương xứng.

Thời gian nghỉ giữa giờ Trần Như nhận được cuộc điện thoại phòng vấn, cô còn tưởng là lừa đảo.

Hai ngày cuối tuần, buổi chiều không có tiết học. Năm giờ đến tám giờ, mỗi tiếng được một trăm đồng. Lại không lỡ giờ tự học buổi tối, quả thực là chuyện tốt.

Chu Hằng ngồi trong quán cà phê gần vị trí cửa sổ.

Chỗ này cách âm vô cùng tốt, vền vền ánh sáng đèn treo nhu hòa, âm áp không chói mắt. Chu Hằng mặc áo sơ mi, chân dài vắt chéo nhau, áo khoác tùy tiện để ở một bên. Thần thái bình thản, nhìn qua rất sáng sủa lại khôn khéo.

Trước mặt là một ly cà phê đá, đã uống được một nửa.

Từ trong túi xách, Trần Như lấy ra một sấp tài liệu đã sao chép: "Đây là giấy khen thưởng của tôi trong cuộc thi so tài cả nước, còn có giấy chứng nhận cấp bậc."

Anh nhận lấy, tùy ý lật vài tờ xem.

"Đãi ngộ đã nói với cô rồi chứ?"

Trần Như gật đầu: "Rồi."

"Cô vẫn đang đi học, vậy thời gian có ảnh hưởng gì hay không?"

"Dạ, tạm thời ở trường không có buổi học vào chiều chủ nhật. Nếu như có thay đổi, tôi sẽ báo cho anh sớm chuẩn bị."

Chu Hằng nhẹ gật đầu, ra hiệu cho nhân viên phục vụ tới, sau đó chỉ chiếc piano trong đại sảnh: "Mang cô ý qua đánh thử một bài."

Trần Như suy tư một lát, một tay thử mấy nốt, sau đó đặt hai tay lên phím đàn.

Liszt « Chuông ».

Kĩ thuật đơn giản, tiết tấu nhẹ nhàng, lại có chút kỳ ảo trong màn đêm yên tĩnh.

Chu Hằng không hiểu nhiều về âm nhạc. Mắt anh nhìn xuống chỗ Trần Như. Cô gái này còn rất trẻ, vì lòng tự tôn, cố ý chọn một ca khúc khó. Cô hơi cúi đầu, ánh mắt không ở trên phím đàn, lưng thẳng tắp vừa gầy yếu, tư thế ngồi rụt rè lại ưu nhã.

Điện thoại vang lên.

Chu Hằng đứng dậy nghe máy: "Cũng đang định gọi điện cho anh đây, Trần Như đã đến. Giờ đang đánh đàn."

Tạ Nghiêu Đình nghe được đầu bên kia điện thoại loáng thoáng tiếng nhạc, nói: "Lần này làm phiền cậu rồi."

Chu Hằng: "Khách sáo gì chứ. Tiện tay mà thôi. Và lại nơi đây cũng đang thiếu người chơi đàn."

Anh hỏi: "Là bạn của Mạc Mạc?"

"Ừm."

Chu Hằng tán thưởng: "Đánh đàn không tệ."

Tạ Nghiêu Đình cười nói: "Vì để cho bạn của nó nhận việc này, Mạc Mạc lén lút xé tất cả đơn khóa học piano do cô dán từ trường học tới những nơi gần trường."

Hoàn tất một khúc.

Trần Như trở lại chỗ, một lần nữa ngồi phía đối diện Chu Hằng.

Trong lúc này, anh luôn nghiêm cẩn tự kiểm chế, mang lại cảm giác lạ lẫm hướng về Trần Như làm cô thấy tự ti. Chu Hằng nhìn ra cô không được tự nhiên, nhìn theo ngón tay cao gầy giao nhau cùng một chỗ của cô, ánh mắt chuyển đến người cô, cười nói: "Quần áo chúng tôi sẽ cung cấp, cô chỉ cần đến trước 20 phút kịp thay ca là được."

Trần Như nhấp môi nói: "Dạ. Cảm ơn anh."

Trở về muộn, trong bếp còn đồ ăn.

Trần Như mang hộp đồ để trong tủ lạnh.

Từ khi Đới Hương biết Trần Như sẽ dọn tới đây, ba ngày đầu giúp cô cùng cả nhà ăn cơm. Nhà cô là nhà ba thế hệ, trong nhà có người già và trẻ nhỏ, Trần Như cảm thấy gây phiền toái cho bà, đã viện cớ từ chối mấy lần.

Bà thường xuyên làm cơm mang tới đây.

Mở tủ lạnh ra, thấy gói thuốc của phòng dược. Tạ Nghiêu Đình kê đơn 3 ngày uống thuốc, Trần Như khỏi ốm không sai biệt lắm. Mỗi lúc về đến nhà trời đã tối, mang gói thuốc bỏ vào lò vi sóng, uống một chén nóng hổi, trong nhà khắp nơi nồng nặc mùi thuốc.

Ở cuối một mảnh giấy, ngày mai là ngày tái khám.

Thời gian gần đây thật khó nẫu.

Âm u, cô độc, lo nghĩ, áp lực, thi cử ừn ừn kéo đến, hặng từ trên xuống dưới. Trần Như ngục xuống bàn một lúc rồi ngồi dậy làm một đề tiếng anh. Mở từ điển oxford ra, nhìn thấy thẻ kẹp sách trắng trong kia. Cô cầm trong tay, ngầy ngốc một lát.

Đôi khi con người có thể trở nên rất thần bí, Mặc dù cô và Tạ Nghiêu Đình không tính là quen thuộc, nhưng bình thường anh làm người khá đơn giản, có đôi khi cảm thấy, anh giống như một loại thảo dược có thể đem lại cho người ta cảm giác thư thái.

Ngày hôm sau, tại bệnh viện trung y Giang Thành.

Gần đây phòng khám xảy ra sự cố. Người chết là một ông lão hơn tám mươi tuổi, được bệnh viện huyện đưa tới, nguyên nhân tử vong là do bệnh si ngốc. Trong đêm yên ắng không có tiếng động, vì đèn cấp cứu không được bật lên, nên không có ai ở đó cả. Sáng sớm hôm sau, lúc bảo mẫu đi vào để rửa mặt cho ông cụ thì mới phát hiện ra sự việc. Hiện tại quan hệ giữa bệnh viện và người nhà người hết đang căng thẳng, tất nhiên người nhà của ông cụ không chịu từ bỏ ý đồ.

Nghe nói ông cụ kia cả đời bận rộn với sự nghiệp, còn chưa từng được gặp con trai của mình, không ngờ ngày hôm sau vòng xoáy màu đen đã như gió thổi đến.

Muốn có kết quả chính xác nhất, phải làm thêm một bước giải phẫu. Nhưng mà người nhà của người chết không đồng ý, vẫn một mực chắc chắn đây là sự cố trong khi chưa bệnh, luôn luôn chống lại các bác sĩ. Mỗi ngày đều có người ngồi trước cửa bệnh viện đốt một đồng giấy lớn để tang. Còn mang theo một cái băng biểu ngữ màu xám trắng rất lớn.

Vốn không khí ở bộ phận khám bệnh đã u ám nay còn thêm lộn xộn.

Trần Như ngồi ở chiếc ghế đặt tại hành lang, chờ đến lượt mình một lúc thì có việc xảy ra.

Một đám người xông đến, hai người dẫn đầu giơ lên một cái vòng hoa cực lớn. Nhét chung một chỗ với những người đến khám bệnh, kêu khóc ầm ĩ mấy ngày liền, trong đại sảnh lập tức chướng khí bay mù mịt, ồn ào nhốn nháo.

Y tá trưởng đứng ra, cao giọng chặn lại nói: "Các người trật tự chút đi."

Đám người đứng bên trái của người đầu húi cua, chẳng biết từ khi nào đã lấy ra ống tuýp, loảng xoảng một tiếng nện bảo vệ đứng gần quây, lớn tiếng la ầm: "Người đã chết, tại sao các người lại không có chút hối hận nào! Ba tôi khi sống là một người hiền lành, nói không có sẽ không có, các người là hung thủ giết người! Tôi sẽ kiện các người!"

Y tá trưởng tức giận, chỉ ra ngoài cửa: "Vậy mời các người đi báo, đừng có ở chỗ này làm loạn."

Người đàn ông tóc húi cua sắc mặt liền thành tím đen: "Mẹ kiếp, tôi đây không nói chuyện với bà, gọi người phụ trách ra đây cho tôi."

Phía sau ông ta hơn mười người lại bắt đầu lớn tiếng phụ họa, hô đánh hô nện. Hai ba cô y tá đều lùi về sau. Y tá trưởng trấn an tình hình, thấp giọng phân phó người phía sau: "Gọi bảo vệ, báo cảnh sát."

Trần Như đứng trong đám người ở phía ngoài.

Một năm qua, cô và bệnh viện gặp nhiều trường hợp này rồi. Quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân, quả thật là phức tạp nhất trên đời, mỗi người một vẻ. Bác sĩ, người nhà bệnh nhân, truyền thông. Ba bên kiểm tra bản chất của nhau, lại không tin tưởng lẫn nhau; cộng thêm phần lớn tranh chấp dân sự vụn vặt, mỗi chuyện đều như một đồng bóng mù, nói không rõ, bảo chẳng xong. Cảnh sát cũng không quản lý được.

Tạ Nghiêu Đình nghe thấy ồn ào bên ngoài, liền từ phòng khám đi ra.

Anh khoác một chiếc áo blouse trắng, mũi cao thẳng, đuôi mắt hơi nhếch lên, giữa lông mày khó giấu được vẻ mệt mỏi. Hôm nay anh còn có ca trực đêm, lại ngồi cả ngày trong phòng khám. Giờ phút này, anh thực sự rất mệt.

Trần Như theo bản năng đi lên phía trước hai bước, chào hỏi anh.

Tạ Nghiêu Đình đứng trước cô, lông mày nhíu sâu lại: "Sao cô lại ở đây?"

Không đợi câu trả lời từ Trần Như, anh đã giơ tay từ phía dưới lên, đứng thế phòng thủ, thấp giọng nhắc nhở: "Cô ở đây chờ tôi, đừng có tới gần."

Cô gật đầu, ngoan ngoãn trả lời: "Dạ."

Tạ Nghiêu Đình đi đến chỗ đám người ầm ĩ kia.

Trần Như nhìn không được, liền thập thò đi sau anh vài bước.

Tạ Nghiêu Đình còn chưa đi đến, bạo động đã nổi lên.

Không biết hai bên nói câu gì, hay do tinh thần xúc động khó kiềm chế. Từ một tiếng sắc nhọn liền có một tiếng kêu, máu từ mặt y tá trưởng chảy ra, xuyên thủng lớp áo xanh da trời, ngay lập tức trở nên hỗn loạn.

Tạ Nghiêu Đình rất nhanh chạy về phía trước, ngăn chặn một người mang theo ống tuýp.

Các nhân viên an ninh bệnh viện vây tới hai ba tên.

Y tá trưởng vịn tay vào lan can gần tường rồi đi được một đoạn, thì đột nhiên ngã lăn ra đất. Mọi người xếp hàng vừa nãy đều theo bản năng tìm chỗ tránh xa. Có người chạy thẳng tới cửa khác để ra. Trần Như không động dậy, đứng cạnh y tá trưởng. Trên trán cô có máu, tóc xõa che nửa mặt. Trong lòng bàn tay cũng có máu, sền sệt rơi trên mặt đất, như bị đổ thùng sơn đỏ. Tình cảnh khiến người ta sợ hãi.

Trong nội tâm Trần Như có chút sợ hãi.

Người đàn ông tóc húi cua bị đẩy ngã lúc trước đứng lên, lắc đầu, khôi phục thần trí, cầm ống tuýp trên mặt đất lại.

Trần Như vội vàng đỡ toàn thân y tá trưởng dậy. Cô kéo y tá trưởng đi được không bao xa, đã bị người kia đuổi tới. Trần Như đem người che chở, chỉ vào hướng cửa lớn, la lớn: "Cảnh sát đến, cảnh sát đến rồi!"

Người đàn ông tóc húi cua quay đầu nhìn lại, vừa liếc nhìn, quát: "Con nhỏ này, đừng xen vào việc vào người khác, tránh ra cho tao."

Trần Như không hề động dậy, trừng to mắt nhìn ông ta.

Đối diện là người đàn ông mắt đỏ, ống tuýp trong tay giờ cao trên không trung mang theo một nguồn gió lạnh.

Trần Như ôm đầu, nhắm mắt cam chịu số phận.

Có người nhào tới chắn phía trước, cùng lúc xô đẩy gã xuống đất. Trần Như mở mắt ra, ngẩng đầu lên liền thấy sắc mặt bình tĩnh của Tạ Nghiêu Đình, không đợi cô vui mừng, người đàn ông tóc húi cua kia từ trên mặt đất đứng dậy, lại xông tới.

Không kịp phòng thủ.

Trong hoàn cảnh nghìn cân treo sợi tóc, Tạ Nghiêu Đình chọn cách đơn giản nhất, anh ôm chặt lấy Trần Như, đem cô cùng y tá trường dè vào trong góc, một mực bảo vệ.

Bên tai Trần Như ong ong, không nghe thấy bất kỳ âm thanh xung quanh nào.

Nước mắt cứ thế rơi không ngừng. Lồng ngực như có kim đâm, một mảnh rối loạn. Toàn bộ thế giới dường như chết lặng. Cô có thể suy đoán được ông tuýp kia đã đánh vào lưng Tạ Nghiêu Đình, anh bóp chặt hai tay mình giữ cho cơ thể không bị rung chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Thăm Bệnh (2)

Sau đó cảnh sát tới, kiểm tra hiện trường, lại ghi chép một lần nữa.

Mấy người mang vũ khí bị chế ngự dẫn đi. Còn lại một đám người đốt giấy đề tang ngã ngồi dưới đất, mặt không cảm xúc, không khóc cũng không ảm ỉ. Cảnh sát đứng một bên, lạnh lùng nhìn. Phòng khám bệnh viện đông như trầy hời, từ cảnh tượng trong phim *Young and Dangerous* ở Vượng Giác, Du Ma Địa* trở thành một vở kịch văn nghệ ngũ giảng tứ mỹ**.

(*Phim *Young and Dangerous: Reloaded* (Người trong giang hồ) kể về những tay gian hồ xứ Hồng Kong mới nhất nổi loạn chém giết lẫn nhau, những vụ thanh toán của các tay chân đàn anh, đàn em và các thế lực của Đoàn Gia.

Vượng Giác là một khu vực hành chính thuộc quận Du Tiêm Vượng, tây Cửu Long, Hong Kong.

Du Ma Địa, là một khu vực của quận Du Tiêm Vượng ở phía nam bán đảo Cửu Long, Hồng Kông.

Du Ma Địa cùng với Tiêm Sa Chủy và Vượng Giác được gộp lại từ những chữ cái đầu tiên để đặt tên cho quận Du Tiêm Vượng, Hồng Kông.

** ‘Ngũ giảng’: Nói văn minh, nói lễ phép, nói vệ sinh, nói trật tự, giảng đạo đức

‘Tứ mỹ’: Tâm linh mỹ, tiếng nói mỹ, hành động mỹ, hoàn cảnh mỹ)

Yên tĩnh hiếm có.

Khi cảm xúc của Trần Như bình ổn lại, đã gần mười hai giờ đêm. Cô kiệt sức đi ra khỏi bệnh viện, ngồi một mình ngay người bên lề đường ở khoảng sân rộng.

Xung quanh khoảng sân lộ thiên là một vòng đèn đường sáng rực ngay ngắn, chiếu rọi cảnh ban đêm sáng như ban ngày.

Ở hiện trường có những người nhiều chuyện lấy điện thoại ra quay video.

Trong thời đại thông tin, dư luận lan truyền rất nhanh. Trần Như vượt mở màn hình, Weibo đã đăng tin rồi. Hàm răng cô cắn đốt ngón tay trở bên phải, đọc xong rồi. Thì ra, khoảng thời gian mà cô tưởng như tương đối dài này hóa ra cũng chỉ có hơn hai phút mà thôi. Hành động chớp nhoáng trong chớp mắt, động tác nhào người qua lấy thân ra bảo vệ của Tạ Nghiêu Đình hoàn toàn làm ra mà không chút nghĩ ngợi.

Trần Như bấu môi, chớp mũi đau xót, trong đôi mắt to vốn đã hồng hồng lại rơi nước mắt.

Lúc Tạ Nghiêu Đình được đưa đi cấp cứu, ý thức vẫn còn tỉnh táo. Nhưng trên phần lưng truyền tới đau đớn vô cùng như bị lưỡi dao sắc bén đâm vào khiến thần trí anh dần trở nên mơ màng, trong khoảng thời gian ngắn nói không nên lời. Trước mặt là những khuôn mặt mờ mờ ảo ảo chồng chéo lên nhau, trên mặt Trần Như còn vương nước mắt, cặp mắt nhìn anh chằm chằm không chớp mắt.

Anh mê man thiếp đi.

Khi anh tỉnh lại lần nữa, đã là giữa trưa ngày hôm sau. Cơ thể đang ở tư thế nằm sấp, nằm trên giường bệnh, lọt vào mắt đều là một màu trắng tinh, trong tai còn có âm thanh chói tai. Anh hơi di chuyển, nghiêng người khẽ ho một tiếng, trên lưng truyền đến loại đau đớn như bị dao cắt.

Lúc này, cửa phòng bệnh mở ra.

Diệp Đình đi tới, phía sau là di Hứa bảo mẫu, trong tay cầm một bình cháo giữ nhiệt. Vốn hai người đều nhẹ chân nhẹ tay. Thấy động tác của Tạ Nghiêu Đình, Diệp Đình dứt khoát nhào tới bên mép giường, vành mắt ửng đỏ hai tay chấp trước ngực cảm tạ Bồ Tát: "Rất cuộc con đã tỉnh lại rồi. Tối hôm qua nhận được điện thoại của lão Trầm, mẹ bị dọa sợ thiếu chút nữa bất tỉnh luôn rồi."

"Mẹ... Con không sao." Giọng Tạ Nghiêu Đình khản đặc, hữu khí vô lực, hết sức yếu ớt.

Diệp Đình oán giận, vươn ngón tay khẽ đẩy đẩy trán anh: "Còn cậy mạnh. Hồi đó đáng lẽ không nên nghe theo lời ba con, học y khoa gì chứ. Thật là đáng sợ mà. Cái nghề này, cũng quá nguy hiểm. Đang yên đang lành lại bị đánh thành như vậy. Hơn nữa, đó cũng không phải là bệnh nhân của con, thể này thì sẽ có bao nhiêu kẻ thù bao nhiêu thù oán chứ. Mẹ lại chỉ có một đứa con trai này..."

Tạ Nghiêu Đình không nói gì, nâng mắt ngăn chặn lời mẹ anh.

Di Hứa rót một ly nước ấm, cầm ống hút vào, đưa tới.

Diệp Đình đưa tay nhận lấy, đặt bên môi Tạ Nghiêu Đình, cho anh uống nước, động tác nuốt rất nhỏ cũng sẽ mang đến đau đớn sâu sắc trên lưng. Anh lại cúi đầu ho khan, sống lưng nhất thời cứng đờ. Anh hơi nhắm mắt lại, mặt cứng đờ, rừ mắt chịu đựng. Những triệu chứng này, chẩn đoán cơ bản cũng chẳng qua chỉ là ngoại thương phần lưng, tổn thương phần mềm, rạn nứt xương sườn, tâm phế khí huyết ứ trệ.

Coi như là may mắn.

Di Hứa quay người đi vắt một chiếc khăn nóng. Diệp Đình đứng bên mép giường, cúi người chậm rãi lau tay lau mặt cho anh: "Ngủ một lát đi. Lão Trầm nói bệnh viện trao cho con phần thưởng khen ngợi đặc biệt. Để con nghỉ ngơi thật tốt."

"Buổi chiều con sẽ xuất viện." Anh khẽ nói.

Đứng như dự đoán, bên truyền thông nghe tin lập tức hành động, chờ cảnh sát lấy khẩu cung, còn có toàn bộ lãnh đạo lớn nhỏ của bệnh viện, đoàn đoàn tập tập kéo tới đây. Tạ Nghiêu Đình đã không còn ở phòng bệnh.

Trần Như cả ngày đi học cũng không yên lòng.

Trong giờ học tiết thứ hai buổi chiều.

Gần tới cuối năm, kỳ nghỉ đông sắp tới, cuộc thi cuối kỳ cũng đang tiến tới gần kề. Trung Quốc từ xưa tới nay chính là đại quốc thi cử, kỳ thi đại học càng là nơi gửi gắm toàn bộ hy vọng của đại bộ phận các gia đình. Phần lớn người đều dốc toàn lực, khiến mọi người xung quanh cũng bị không khí này lây nhiễm. Giờ phút này, ngay cả hành lang cũng ít hẳn đi tiếng cười nói trêu đùa.

Giang Tư Mạc cũng đã xem video trên mạng đó.

Cậu tức giận vô cùng, hai tay cầm bài thi vật lý lên nộ nắm thành quả đấm, đốt ngón tay phát ra tiếng răng rắc: "Nếu như lúc ấy tôi ở đó, xem tôi có phé tên kia không. Mấy ông già to con, đuổi đánh phụ nữ thì có bản lĩnh gì chứ. Một đám khôn nạn, cặn bã xã hội."

Trần Như quay mặt sang, nhỏ giọng hỏi: "Bác sĩ Tạ thế nào rồi?"

Giang Tư Mạc: "Tôi nghe bà Diệp nói, buổi trưa đã tỉnh lại rồi. Nằm úp sấp, khắp lưng đều là vết thương, lỗ tai sắp điếc luôn."

Trần Như nghe được trong lòng vương vùi, nhất thời rối rắm thành một cục.

Ngày hôm qua tình hình nhốn nháo hoảng loạn, cũng không có ai hỏi đến cô. Cô ghi khẩu cung xong, liền đợi thật lâu bên ngoài phòng cấp cứu, cho đến khi bác sĩ trực phát hiện ra cô, nói cho cô biết Tạ Nghiêu Đình đã được đưa đến phòng điều trị, đã uống thuốc rồi, vẫn đang hôn mê. Cô mới rời đi.

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, Trần Như đã cầm lấy cặp sách, lao ra ngoài như viên đạn vừa được bắn đi.

Đến bệnh viện, không gặp được anh.

Trần Như vẫn nhớ rõ địa chỉ nhà Tạ Nghiêu Đình. Cô không chút do dự ngồi xe điện ngầm đến, lại gọi cho Giang Tư Mạc hỏi số điện thoại và số nhà Tạ Nghiêu Đình. Hơn nữa thẳng thắn nói rõ là muốn đến thăm.

Đầu bên kia điện thoại nhất thời hơi khựng lại, nhưng không nói thêm điều gì.

Khi thật sự đến cửa tiểu khu, Trần Như trái lại có chút do dự. Cô tuy còn nhỏ tuổi, nhưng cũng hiểu đối nhân xử thế, cũng không thể cứ thế hai tay trống trơn tới cửa thăm hỏi. Huống chi Tạ Nghiêu Đình còn là ân nhân cứu mạng của cô. Trần Như bần khoản một vòng, mua một túi quýt ở cửa hàng hoa quả bên đường. Màu cam, nhỏ nhỏ, hương thơm ngào ngạt, cầm trong lòng bàn tay, tựa như một chú vịt con tròn xoe.

Lúc chuông cửa vang lên, Tạ Nghiêu Đình vừa mới tỉnh lại.

Trong thuốc giảm đau có thành phần gây buồn ngủ. Anh ở trong cảnh vật quen thuộc mà ngủ cả một buổi chiều, tinh thần đã khá lên rất nhiều.

Khách không mời mà đến.

Tạ Nghiêu Đình mở cửa. Anh mặc áo lót màu trắng cổ tròn, bên ngoài khoác một chiếc áo hờ cổ lông cừu màu đen, trên sống mũi là chiếc kính đen, sắc mặt so với mấy lần trước, tái nhợt ảm đạm. Thấy Trần Như, trong đôi mắt có ý cười lan ra: "Sao lại là cô?"

Trần Như khoác áo khoác, bên trong là đồng phục học sinh, hai vai đeo cặp sách, tay phải giơ lên một túi quýt. Tóc tai lộn xộn bởi vì chạy bộ mà rơi

xuống bên môi, cô theo bản năng đưa tay lên vén tóc ra sau tai: "Tôi tới thăm bệnh."

Trong căn phòng ấm áp hơn hẳn, nhiệt độ rất cao.

Trần Như ngồi xuống, có chút nóng. Cô cởi áo khoác khoác lên trên tay vịn, quay đầu nhìn lướt qua. Phòng khách có một cửa sổ sát đất lớn chiếm cả mặt tường, trong bóng đêm ánh đèn mờ mờ. Ghế sofa bằng vải bố màu nâu lạnh, vật dụng trong nhà xung quanh đều là màu gỗ đơn giản ấm áp, rất hài hòa, phong cách Trung Quốc giản đơn súc tích cô động.

Phòng khách rất lớn, ngăn cách với phòng ngủ bằng một tủ sách, được phân loại sắp xếp đầy các loại sách.

Tạ Nghiêu Đình từ phòng bếp đi ra, cầm một ly nước ấm, cười nói: "Xin lỗi, chỗ tôi không có đồ uống nào khác."

Trần Như vội vàng đứng dậy, nhận lấy từ trong tay anh: "Nước lọc là được rồi, cảm ơn."

"Mấy đứa nhỏ không phải đều thích uống nước ngọt sao? Mặc Mặc mỗi lần tới đây đều phàn nàn trong tủ lạnh không có Coca."

Trần Như cau mày, nhỏ giọng thanh minh: "Tôi đâu còn nhỏ nữa."

Tạ Nghiêu Đình tới gần, vịn vào lưng ghế sofa, chậm rãi ngồi xuống. Trong góc phòng một chiếc đèn đặt dưới đất được bật lên, ánh sáng màu cam ấm áp, đường nét sườn mặt anh dưới ánh sáng nhàn nhạt hiện ra rất dịu dàng. Trần Như nghiêm túc quan sát sắc mặt của anh, hiểu ra tin tức Giang Tư Mặc nghe được có lẽ đã được phóng đại thêm.

Nhưng vẫn hỏi anh: "Anh không sao chứ?"

Anh nói đùa: "Không sao cả. May mà giờ là mùa đông, tôi mặc dày. Nếu không cũng không dám ra ngoài lấy đá chọi đá."

Trần Như lại hỏi: "Có đau không?"

"Một chút thôi."

Giọng nói của anh mệt mỏi: "Tôi đã uống thuốc giảm đau, thật sự cũng không quá đau."

Trần Như gật đầu.

Tạ Nghiêu Đình liếc mắt nhìn túi quýt trên bàn trà trước mặt, đưa tay lấy một quả cảm trong lòng bàn tay. Khóe môi anh nở nụ cười tươi sáng dịu dàng, thấp giọng khen ngợi: "Hành động hôm qua của cô rất dũng cảm."

Trần Như cúi thấp đầu, trên gò má cô lướt qua một vệt đỏ ửng nóng rực, có chút ngượng ngùng.

Cô nói: "Trước kia tôi rất rất thích tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung. Tôi còn nhớ rõ, trong sách có câu, đại khái nói là, sinh ra là người, nếu không thể bảo vệ đất nước chống ngoại xâm, cũng nên hành hiệp trượng nghĩa, cứu khổn phò nguy. Bảo vệ người yếu là điều chúng ta nên làm."

Tạ Nghiêu Đình ngơ ngác, bị lời nói của cô chọc cười, cười xong nghiêng mặt đi khẽ ho khan vài tiếng, động tới vết thương sau lưng, trên trán nhất thời toát ra một tầng mồ hôi lạnh. Anh thấp giọng nói: "Cô vẫn còn nhỏ, lại là con gái. Lần sau khi ra ngoài hành hiệp trượng nghĩa, không nên liều lĩnh quá, bảo vệ tốt cho mình trước đã."

Trần Như hỏi: "Vậy tại sao anh lại lấy thân ra giúp?"

Tạ Nghiêu Đình bị hỏi. Bất đắc dĩ lắc đầu: "Tôi là đàn ông. Không thể ngồi yên không đếm xỉa tới."

Trần Như phản bác: "Lúc ấy trong hành lang bệnh viện cũng có rất nhiều đàn ông. Mặt y tá trường chảy máu, bọn họ có người trốn ra xa, có người lại lấy điện thoại ra chụp hình quay video, hẳn là chuẩn bị đăng lên Weibo lần gửi cho đám bạn bè."

Anh nâng khóe môi, ngón tay thon gầy vừa lột vỏ quýt, vừa thấp giọng nói chuyện phiếm cùng cô: "Đạo đức không có tiêu chuẩn, không thể vạch ra được. Phần lớn mọi người, khi gặp phải tình huống như vậy cũng sẽ có lựa chọn như thế thôi."

Trần Như rất cố chấp, nhấn mạnh: "Nhưng anh không có."

Tạ Nghiêu Đình cười, sắc mặt dù trắng bệch nhợt nhạt, nhưng trong ánh mắt là vui vẻ khó giấu, anh không phản đối lời của cô nữa.

Tạ Nghiêu Đình bỏ đi đầu quả quýt, giữ lại một phần đáy nho nhỏ. Trong không khí có hương thơm tươi mát yên lặng lan tỏa, nhẹ lấy một vài sợi xơ trắng bên ngoài xuống, những múi quýt tàn ra, giống như hình dáng một đóa hoa sen.

Bàn tay trắng nõn bóc quả quýt mới. Một cảnh tượng vô cùng kiều diễm.

Anh đưa cho Trần Như: "Cô ăn đi."

Trần Như lấy lại tinh thần: "Cho tôi, vậy anh không ăn sao?"

Anh lắc đầu, giọng nói có chút mờ màng: "Lạnh quá. Lần trước không phải cô đã nói, rất thích ăn quýt sao."

Tim Trần Như khẽ động, nhận lấy. Thì ra anh vẫn nhớ.

Dường như Tạ Nghiêu Đình có chút ngượng ngùng, lại thấp giọng nói: "Cả ngày nay tôi chưa ăn gì cả, có hơi đói bụng. Chỉ cần gọi điện đặt hàng chút thôi, không ngại ở lại ăn chút cháo với tôi chứ."

Quán cháo gần đó, nhân viên đưa đồ ăn rất nhanh đã đến.

Trần Như xung phong nhận việc đi mở cửa, ôm đồ vào. Cô đứng trước bàn ăn, mở nắp từng chén cháo. Là cháo thịt nạc trứng muối, còn có chút đồ ăn nhẹ khác.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Người Về Trong Đêm Gió Tuyết

Sau khi ăn xong, Tạ Nghiêu Đình lại mời Trần Như uống trà.

Trà La Hán quả tự pha với trần bì (*).

(*) Trần bì: vỏ quýt để lâu năm, một vị thuốc trong đông y.

Thả lá trà vào nước sôi để nó nở ra, sau đó nước chuyển từ nhạt sang đậm, hương thơm bay vào miệng sẽ có cảm giác mềm mại đầy ngọt ngào. Trần Như cảm xúc, không nhịn được khen một câu: "Trà này, tại sao uống vào lại thơm như vậy."

Anh cười: "Trẻ con đều thích uống đồ ngọt."

Trần Như phồng mặt lên, có chút mất hứng.

Anh rất am hiểu về việc chăm sóc sức khỏe: "Buổi tối uống cái này sẽ không sợ bị mất ngủ."

Chẳng biết từ lúc nào ngoài cửa sổ đã có những bông tuyết bắt đầu rơi xuống.

Con đường vắng vẻ rất nhanh đã tích tụ thành một tầng màu trắng mỏng, khiến những ngọn đèn dầu trông càng tiêu điều hơn. Trần Như đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn về cây cầu ở phía xa, tình trạng giao thông hình như có chút hỗn loạn, có vẻ là đã gặp chuyện gì đó. Cô trẻ con dẫu môi lên.

Cả ban công được đóng chặt, dọn dẹp vô cùng ngăn nắp, trên kệ gỗ có trồng mấy chậu cây, hoa mọc sum suê đầy ban công trông rất đẹp đẽ và thanh tịnh.

Trần Như giờ tay lên sờ vào một phiến lá sum suê xanh biếc.

"Đây là ngải cứu." Tạ Nghiêu Đình dọn dẹp xong, đi tới phía sau cô nói.

Mùi rất dễ chịu, rất có cảm giác của đồng ruộng.

Trần Như phục hồi lại tinh thần, thu lại ánh mắt của mình, ngượng ngùng nói một câu: "Tôi không nhận ra, còn tưởng đây là cần tây chứ. Nhưng mùi lại không giống lắm."

Anh hỏi: "Cô thích ăn cần tây sao?"

Cô lắc đầu: "Không. Tôi thích ăn thịt, thịt bò, thịt gà, thịt cá sụn lợn các loại."

Tạ Nghiêu Đình bật cười.

Gió đêm thổi rèm cửa sổ bay lên một góc.

Tạ Nghiêu Đình đi về phía trước hai bước, lấy tay che lại khe hở, động vào vết thương trên lưng, trong nháy mắt sắc mặt liền trở nên rất kém. Động tác bị nỗi đau kìm lại, anh không thể làm gì khác hơn là hơi đỡ khung cửa để mượn lực.

"Sao vậy?" Trần Như đứng gần đó, theo bản năng đỡ lấy tay anh.

Đường như anh đau đến mức không nói nên lời, hai bên thái dương cũng có chút mồ hôi, lắc đầu một cái, qua một lúc lâu anh mới khẽ nói: “Không sao.”

Cô nhú mày, oán trách: “Trên người anh có vết thương, đừng lộn xộn nữa, nhanh ngồi xuống đi.”

Tạ Nghiêu Đình cười gượng, bám lấy ghế sofa khó khăn ngồi xuống, sau đó than thở: “Bị ghét bỏ rồi.”

Trần Như căng thẳng siết ngón tay, rất lo lắng.

Cô không đáp lại, đột nhiên nói: “Để tôi xem vết thương trên lưng anh đi.”

Đương nhiên anh không chịu, cười từ chối: “Có gì hay mà nhìn.”

Bộ dáng Trần Như thuận theo thu lại ánh mắt, nằm cạnh anh ở ghế sofa trên ban công, cầm gối lên khuỷu tay, nhẹ giọng nói: “Mùng một năm đó, có một ngày trời mưa, mẹ tôi đón tôi rất trễ. Khi đó tôi đang trong tuổi dậy thì, tính cách rất quái đản, một mình đội mưa men theo đường cái, không yên lòng trở về nhà. Ở góc rẽ thiếu chút nữa là bị một chiếc xe xích lô đâm phải, may mà có mẹ đẩy tôi ra.”

Cô còn nói: “Mẹ vì cứu tôi nên đã ngã gãy chân, nằm trên giường hơn hai tháng.”

“Anh cũng vì cứu tôi nên mới bị thương.”

Cô càng nói càng khổ sở, lông mi thật dài che lấp đôi mắt to, vành mắt hồng hồng, giống như một con thỏ nhỏ bị thương. Về mặt lại cố ý bình tĩnh khiến người ta không khỏi thương xót.

Đại khái là càng khiến người ta phải rù lòng từ bi.

Tạ Nghiêu Đình không đành lòng, giơ tay lên xoa đầu Trần Như, nhẹ giọng an ủi cô: “Tôi bị thương nhưng cũng không có ý muốn trách cô. Đừng suy nghĩ linh tinh.”

Trên người anh có mùi thơm như cây cỏ trong rừng, rất nhẹ, giống như được trở về với thiên nhiên.

Mặt Trần Như giống như bị phỏng. Để che giấu sự lúng túng, cô phải chủ động tìm chuyện để nói.

“Tại sao anh lại chọn ngành Đông Y?” Cô mở miệng hỏi.

“Khi còn bé thân thể tôi không tốt, là theo chân ông nội lớn lên. Ở dưới chân núi Thần Nông, một địa phương nhỏ bé, giao thông cũng bất tiện. Dân bản xứ bị đau đầu cũng tìm đến ông. Tôi ở bên cạnh nhìn, cũng đọc thêm mấy quyển sách lý thuyết về Đông y, dần dần biết được các loại thuốc, cách sắc thuốc và biết phân tích khảo chứng. Về sau trưởng thành, trở lại đi học, bị ảnh hưởng bởi ba tôi, cho nên liền lựa chọn ngành Đông Y.”

Trần Như chớp mắt mấy cái, cảm thán một câu: “Nhặt nhèo như vậy sao?”

Tạ Nghiêu Đình bị cô trêu chọc liền nói: “Chẳng lẽ còn phải có nguyên nhân tàn sát khốc liệt gì nữa sao? Tôi không giống cô đi đọc những tiểu thuyết võ hiệp đó, không có những cuộc gặp gỡ huyền thoại, cũng không phải là người giỏi bẩm sinh.”

Anh lại hỏi: “Lớn lên cô muốn làm gì?”

Trần Như do dự một lúc, gương mặt đầy u mê và buồn bã, nhấn mạnh: “Tôi cảm thấy tôi phải làm một nhân vật lớn.”

Tạ Nghiêu Đình dở khóc dở cười, quay đầu đi ho khan một tiếng: “Thật là trẻ con.”

Trần Như: “Anh ngủ đi, tôi cũng đi đây.”

Tạ Nghiêu Đình quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, có chút khó xử: “Tuyệt rồi rồi.”

Cô nói: “Ừ, mùa xuân sắp đến rồi.”

Anh cười ngượng ngùng: “Xin lỗi. Hôm nay tôi thật sự không có cách nào lái xe. Một mình cô có thể về không?”

Trần Như đã mặc xong áo khoác: “Tôi sẽ ngồi tàu điện ngầm.”

Cô nghịch ngợm quay về phía anh với tư thế chiến thắng: “Anh yên tâm, tôi không còn là trẻ con nữa đâu.”

Tuyết ban đêm. Những ngọn đèn đường yếu ớt phát ra ánh sáng màu trắng nhu hòa.

Bởi vì vết thương, chân mày khóe mắt hay thần sắc của Tạ Nghiêu Đình cũng đầy vẻ mệt mỏi, đường nét trên gò má rõ ràng nhưng tái nhợt, giọng điệu anh kiên nhẫn, ôn hòa. Nhìn thấy ánh mắt của một người mang theo đầy dịu dàng an ủi, đó là sự hưởng thụ ấm áp và quý trọng mà cô không bao giờ keo kiệt cho anh. Còn có giọng nói quen thuộc lúc bọn họ nói chuyện với nhau nữa.

Tất cả đều khiến cho người khác cảm động.

Gió tuyết cùng thổi tới.

Tạ Nghiêu Đình lấy khăn quàng cổ từ phòng ngủ ra ngoài, lông xù, hình kẻ caro quen thuộc.

Anh đưa cho cô: “Bên ngoài quá lạnh, đeo nó vào.”

Trần Như vội vàng xua tay: “Không, không cần.”

Tạ Nghiêu Đình trực tiếp mở ra, tùy tiện buộc hai vòng quanh cổ cô, vấy chặt lấy vành tai cô, buộc lại thành một nút. Sau đó thuận tiện lấy cái mũ lông đội lên đầu cô. Lập tức Trần Như chỉ lộ ra hai con mắt sáng long lanh.

Anh thấy sắp tới giờ liền hôn nhẹ lên trán cô một cái, ngứa ngứa, mềm mềm.

Anh thấp giọng nói: “Về đến nhà thì gọi điện cho tôi.”

Trần Như gật đầu một cái, lại dặn dò một câu: “Anh nghỉ ngơi cho tốt.”

Từ trạm xe lửa ra ngoài, mặt Trần Như vẫn còn nóng, ửng hồng đến tận vành tai.

Điện thoại di động kết nối với tai nghe, luôn phát ra âm thanh vui vẻ.

Bài Người Về Trong Đêm Gió Tuyết kết hợp với giọng của Ba Hách rất xứng đôi, đàn dương cầm, hơi có vẻ nặng nề chông chéo nhưng lại khiến cho người ta rất an tâm. Khúc nhạc uyển chuyển mà chậm rãi, vừa không chế được nhịp điệu lại có thể cao vút lên tận trời.

“Làn điệu dân ca trữ tình trên dây đàn bị đứt”

Tương truyền một lần trong bữa tiệc trong cung, đàn dương cầm của Ba Hách bị người ta động tay động chân, tất cả những dây đàn dễ gãy đều bị đứt, ông liền diễn tấu ngẫu hứng trên dây đàn bị đứt một làn điệu dân ca, đó chính là bài hát này.

Câu chuyện xưa bên trên nói cho chúng ta biết rằng, cuộc sống là một ván cờ, không kể bạn có bắt được quân cờ nào, chỉ cần có thể đánh thắng người khác với một quân cờ kém mới được xưng tụng là thành công.

Trần Như lặng lẽ cười.

Tàu điện ngầm đến trạm, những người đang đợi đều đi lại vội vàng.

Hợp với âm nhạc, giống như một đoạn phim được biên tập cắt ghép.

Một cậu con trai cao gầy khoanh tay lại, không ngừng đi qua đi lại, có vẻ như đã đợi khá lâu. Cô gái từ cầu thang ba bước cũng chạy thành hai bước, nhào vào trong ngực anh ta, hai người kéo tay nhau đi xa.

Tình cảm lúc còn trẻ, đơn thuần, sạch sẽ mà ngây ngô.

Trần Như cũng đã từng như vậy, lúc nào cũng tin tưởng cho rằng cuộc đời của bọn họ mãi mãi đẹp đẽ như lúc ban đầu.

Trần Như từ trong thang máy đi ra, mở cửa. Vừa mới vào nhà liền giật mình chấn động.

Bên trong nhà chỉ bật một chiếc đèn ở hành lang, trên ghế salon có một bóng người lơ mơ, là Trần Chi Nhận. Đập vào mặt là một mùi thuốc lá nồng đậm, dường như còn có mùi thơm của thức ăn. Trên khay trà có một chiếc hộp đã được mở ra, là thịt bò hầm củ cải của một tiệm ăn cũ trên đường Ngô Châu. Khi còn bé Trần Như rất thích ăn ở đó.

Trần Như vốn muốn nói con đã về, thế nhưng cô không hề lên tiếng mà ngồi xỏm xuống đôi dép.

Trần Chi Nhận hỏi: “Con đi đâu vậy, trễ như vậy rồi mới về?”

Trần Như không muốn giải thích nhiều: “Sắp có kỳ thi cuối kỳ. Trường bắt học thêm.”

Sẽ không có ai chú ý đến cô. Không có ai thực sự quan tâm cô rốt cuộc là đi đâu, làm gì, có nói dối hay không, tại sao lại khổ sở. Trần Chi Nhận cũng tuyệt đối sẽ không truy cứu.

Đúng như dự đoán, Trần Chi Nhận hoàn toàn không suy nghĩ gì, gật đầu một cái, lại lâm vào trầm lặng.

Trần Như vào phòng bếp rửa cốc, rót một cốc nước từ bình giữ nhiệt ra cho ông uống.

Trần Chi Nhận cầm lấy, không uống. Về mặt ông ngưng trọng mang theo chút lo lắng, thậm chí có vẻ dè dặt.

Đại khái Trần Như đã biết mục đích đến lần này của ba.

Trần Chi Nhận thờ dài, khó khăn mở miệng: “Tiểu Như, tình hình kinh tế ở công ty của ba có xảy ra chút vấn đề. Cần tiền để quy động vốn. Chi là quy động, ba đảm bảo, qua khoảng thời gian này, chờ tình hình chuyển biến tốt, ba...”

Ông không tiếp tục nói hết.

Ông lại đốt một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu.

Trần Như mím môi: “Tôi không có tiền.”

Phòng ở gần trường học, là một phòng nhỏ cao cấp. Tầng lầu, phương hướng, vị trí vô cùng lý tưởng. Là vì Trần Như chuyển trường mới mua chỗ đó. Lúc ấy Trần Chi Nhận mới từ chức ở cơ quan, tiền để dành cũng để trả góp cho căn phòng này, lúc mới đầu dù có túng quẫn nhưng người một nhà vẫn vô cùng vui vẻ.

Khi đó Trần Chi Nhận tự tin lại phóng khoáng, so với bây giờ vừa tiêu cực lại âm đạm tưởng như là hai người khác nhau.

Cuộc sống sẽ từ từ phá hủy một người đàn ông vốn có tâm chí mạnh mẽ cùng ý thức trách nhiệm.

Trần Chi Nhận: “Tiểu Như, thành tích của con tốt như vậy, có muốn ra nước ngoài học không?”

Trần Như từng lên lút đi hỏi luật sư. Nhà ở đứng tên con gái vị thành niên, khi người giám hộ muốn bán thì chỉ cần có thể cung cấp văn bản chứng minh những khoản tiền để dùng cho con gái đi học, chữa bệnh và những thứ liên quan đến lợi ích của bản thân là có thể bán căn nhà đó.

Trần Như im lặng không lên tiếng, cả người cứng như khúc gỗ.

Lông mày Trần Chi Nhận nhú thành một cục, tiếp tục khuyên nhủ: “Ba biết, con không muốn. Nếu ba có biện pháp khác thì cũng sẽ không để ý tới căn phòng này.”

Trần Như: “Lúc ông rời nhà trốn đến ở cùng dì Ngụy, tôi tự nói với mình, dần dần quen rồi sẽ không khổ sở. Lúc mẹ qua đời, tôi tự nói với mình, dần dần quen rồi sẽ không đau khổ. Tôi lại chưa bao giờ nghĩ rằng, thì ra cuộc sống vẫn sẽ đau khổ như vậy.”

Trần Chi Nhận: “Cuộc sống nào không khổ bao giờ.”

“Ba.”

Trần Chi Nhận ngẩn ra, ông phát hiện đã lâu rồi ông chưa được nghe con gái xưng hô với mình như vậy.

Trần Như từ chối: “Con không muốn bán căn phòng này.”

Ra về chẳng hề vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Đền

Buổi chiều lúc tan học. Đến phiên Trần Như trực nhật, cô không tới canteen trường ăn tối, ở lại quét dọn vệ sinh.

Tổ trưởng phân công cho cô khu vực hành lang phía ngoài phòng học.

Ánh nắng chiều nhuộm đỏ những đám mây, chân trời tựa như một bức tranh sơn dầu.

Thu dọn xong, sắp xếp lại dụng cụ vệ sinh, lại vẩy một mảng nước trên mặt đất.

Trần Như lấy tay chống má, nhòai người trên lan can hành lang nghỉ ngơi một lát, ở góc độ này nghiêng mặt sang là có thể nhìn thấy sân thể dục.

Tầng bốn, trên cao nhìn xuống, tầm nhìn không tệ. Trên đường chạy bằng nhựa, từng tốp từng tốp cùng nhau đi bộ, còn có vài người cầm cuốn sổ nhỏ đi qua đi lại, gật gù tranh thủ từng phút từng giây học thuộc từ mới.

Sân bóng rổ ở một bên, một đám nam sinh khí thế hùng hục đang chơi bóng, bên ngoài nhìn vào có thể cảm nhận khí thế ngất trời.

Giang Tư Mặc cũng ở trong số đó, thân hình cao lớn của cậu ta có ưu thế rõ rệt, như hạc đứng trong bầy gà. Áo khoác tùy tiện ném một bên trên mặt đất, trên người mặc một chiếc áo len cổ tròn, lộ ra một phần cổ áo sơ mi trắng. Bên thái dương là một lớp mồ hôi mỏng, trong suốt.

Cậu ta nhận ra ánh nhìn chăm chú của Trần Như.

Khỏe môi Giang Tư Mạc khẽ cong lên, càng thêm tích cực di chuyển trên sân. Cậu ta đón lấy quả bóng từ trong tay đồng đội, chuyền bóng, chặn bóng, giành bóng, úp bóng, động tác thuần thục lưu loát như nước chảy mây trôi, làm liền một mạch.

Bên sân không ngừng vang lên tiếng vỗ tay tán thưởng, không dứt bên tai.

Nữ sinh đi qua, ánh mắt vô tình hay cố ý gần như đều tập trung ở trên người cậu ta.

Trương Việt Tây thờ hồn hên chạy tới, vỗ vai cậu ta, "Chơi đủ chưa vậy, hôm nay cậu ăn phải xuân dược hả."

Giang Tư Mạc theo bản năng nhìn về phía hành lang, nơi đó đã không còn một bóng người. Tâm trạng gần như trong nháy mắt chuyển thành đầy mây mù, cậu ta đẩy cánh tay Trương Việt Tây đang đặt trên vai mình ra, "Biến đi."

"Khốn", Trương Việt Tây tức giận không nhỏ, khẽ chửi thề một tiếng.

"Đi thôi, đến canteen mua đồ uống." Giang Tư Mạc nhặt áo khoác trên mặt đất lên, hếch mặt.

"Cậu mời hả." Trương Việt Tây cười hi hi đi theo.

Trần Như đi đến toilet.

Sau khi trở về, lấy bài thi số học ra, chuẩn bị giờ tự học buổi tối làm. Lúc dọn dẹp sách vở, trong ngăn bàn lộ ra một góc túi giấy, mở ra liền bốc lên một làn hơi trắng nóng hôi hươu thơm ngọt ngào, là bánh bao đậu đỏ mới ra lò trước cổng trường, còn có một hộp sữa tươi. Cầm trong lòng bàn tay, thật ấm áp.

Trên màn hình điện thoại di động hiện lên một tin nhắn, "Ăn hết đi."

Người gửi tin là Giang Tư Mạc.

Cho dù có trì hoãn đi nữa, cũng có thể nhận ra một chút ý vị sâu xa gì đó.

Sau khi thi xong là một hồi tổng kết.

Kỳ nghỉ đông cuối cùng của thời kỳ cao trung liền bắt đầu.

Trước Tết Nguyên Đán, đài truyền hình chuẩn bị hàng loạt các chương trình đêm Giao thừa.

Khu Thiên Hà là khu vực hào hoa xa xỉ được mọi người chú ý nhất ở Giang Thành. Những ngôi nhà xa hoa nhấp nhô nhấp vào trong tầng mây một màu, đường sá màu xám tro với vành đai xanh được quy hoạch đồng bộ, tựa như một mê cung hiện đại xây dựng bằng xi măng cốt thép.

Khách sạn năm sao đều tập trung mở ở nơi này. Cũng xuất ra toàn bộ bản lĩnh của bản thân trong bữa cơm tất niên quan trọng của mùa xuân.

Khách sạn Lệ Tư cũng không là ngoại lệ, nhắm vào nội dung dưỡng sinh ngày càng trở nên phổ biến ở các thành phố lớn, ngay sau đó đề ra rất nhiều hạng mục hoàn chỉnh.

Trời quang mây tạnh. Buổi chiều, màu cam và xanh nhạt hòa vào nhau nơi chân trời.

Trần Như ngồi tàu điện ngầm đi tới quán cà phê như thường lệ. Màn hình led treo ở trên cửa, có áp phích tuyên truyền về buổi tọa đàm thực liệu đường sinh cao cấp.

Tên của người giảng chính rất quen thuộc, Tạ Nghiêu Đình.

Trần Như dừng bước. Lúc cô còn chưa kịp nhìn lên, chân phải đã di chuyển đi vào phòng. Buổi giảng đã qua một nửa, cô len lén tìm đến một góc tầm thường, ngồi xuống.

Nội dung tọa đàm là Phương pháp thực liệu của người Nguyên Hốt Tư Tuệ "Âm Thiện Chính yếu" *.

(* Cuốn "Âm Thiện Chính yếu" do Hốt Tư Tuệ, y gia ẩm thực cung đình biên soạn. Cuốn sách này cả thầy gồm ba tập, kế thừa truyền thống kết hợp ba nhân tố thực phẩm, dinh dưỡng và điều trị, chú thích rõ hiệu quả dưỡng sinh và điều trị của mỗi thứ thực phẩm, đồng thời giới thiệu chi tiết về phương pháp chế biến cũng như trình bày quan điểm học thuật rất đặc sắc về mối quan hệ giữa ăn uống, dưỡng sinh và sức khỏe, thói quen ăn uống, an toàn vệ sinh thực phẩm v.v. Bên cạnh đó, đưa ra nhận xét độc đáo trong nội dung trình bày những điều kiêng kỵ khi dùng thuốc, lợi và hại của thực phẩm, tương khắc của thực phẩm và ngộ độc thực phẩm.)

Buổi tọa đàm thật lớn.

Hơn hai trăm chỗ ngồi nghe giảng gần như không còn chỗ trống. Hàng ghế đầu tiên được sắp xếp cho các máy quay phim, có biểu tượng của đài truyền

hình nhiều nơi. Phía sau ghế ngồi của người giảng chính là một màn hình hình vòng tròn của Imax, ánh đèn trần lấp lánh, sáng đẹp như dải ngân hà.

Tạ Nghiêu Đình mặc một bộ Âu phục lịch lãm màu xanh thẫm, bên trong là áo sơ mi màu xanh tro, trên cà vạt điểm xuyết một vài hoa văn xanh da trời nhỏ, sắc mặt trầm tĩnh lại vui vẻ, rất đúng mực khí phách.

Cuối cùng cũng không tránh được quay lại chủ đề Giao thừa.

Khách sạn Lệ Tư mới đưa ra một thực đơn mới, trong đó có món gà bọc dạ dày heo được chế biến theo công thức bí mật. Nguyên liệu bên trong có một vị thuốc bắc lát tầng căn.

Có người cầm micro lên hỏi, "Chuyên gia Tạ, nếu thức ăn chữa bệnh thần kỳ như vậy, bỏ thêm lát tang căn có thể trừ lạnh làm ấm dạ dày hộ gan bổ thận, vậy liệu có phải rằng, lúc dùng thuốc và uống rượu, hai cái có thể trung hòa, sẽ không gây tổn thương cơ thể không?"

Tạ Nghiêu Đình cười nhạt: "Không dám nhận là chuyên gia. Không phải có câu nói rằng, chuyên gia vừa lên tiếng bác bỏ tin đồn, chuyện vốn là tin đồn vô văn cứ cũng xác thực tám chính phần sao."

Mọi người phía dưới cười rộ lên.

Vài câu nói nhẹ nhàng bằng quơ làm tan biến lúng túng, tự giễu vừa đủ, cũng thể hiện rõ sự tự tin tuyệt đối vào chuyên môn của bản thân mình.

Anh nói: "Thật ra thì, nếu nói thực liệu, thuốc thiện, dưỡng sinh, cũng chỉ là một quá trình biến đổi ngầm, cái cần thay đổi đơn giản chính là thói quen sinh hoạt của con người. Quan niệm lâu đời của Đông y là thất tình (hỷ, nộ, ái, lạc, ái, ố, dục) hại thân, nếu như trong quá trình điều dưỡng cơ thể, vẫn uống rượu như trước, tức giận, buông thả, khí huyết cuối cùng không cách nào điều hòa kinh mạch được, kết quả vẫn là vô dụng."

Bầu không khí hết sức sôi nổi.

Trần Như vội vàng đi tới quán cà phê thay ca, không có nghe xong.

Sau khi chấm dứt tọa đàm, Tạ Nghiêu Đình đi đến quán cà phê của khách sạn chào hỏi Chu Hằng.

Buổi tọa đàm này, là do lời mời của Chu Hằng mà tiến hành.

Nợ nhân tình, dù sao vẫn phải trả lại.

Trần Như còn đang đánh đàn.

Cô ngồi trên chiếc ghế đàn piano giữa đại sảnh, mặc một bộ lễ phục màu rượu, mái tóc búi thành một búi tròn. Sóng lưng thẳng tắp, chiếc cổ tinh tế trắng nõn hơi ngả ra sau, ngón tay không ngừng di chuyển giữa những phím đàn đen trắng, tiếng đàn như lời bọc bạch mà nhanh chóng.

Là The second waltz của Dmitri Shostakovich.

Cô đánh đàn rất có khí thế. Tựa như có cả một dàn nhạc giao hưởng nghiêm chỉnh sau lưng.

Tạ Nghiêu Đình bị thu hút, không nhận được dùng chân một lát.

Kết thúc bản nhạc tiết tấu dày đặc, Trần Như xử lý rất tự nhiên lưu loát. Cô thở ra một hơi, ngón tay nhẹ nhàng xoa phím đàn, sau đó đứng dậy khỏi ghế. Thấy Tạ Nghiêu Đình đứng một bên, trên mặt là nét vui vẻ hết sức rõ ràng.

Hai người ngồi xuống trong một nhà hàng thức ăn nhanh gần với Lâm Giang.

Trần Như chưa ăn cơm tối, bụng đói kêu ùng ục. Cô không quên giải thích: "Tôi làm việc ở đó kiêm luôn cả nhạc công."

Tạ Nghiêu Đình: "Ừ, đàn rất hay."

Chọn một bánh pizza vỏ dày chính gốc Mỹ, đặt trên một chiếc khay gỗ phẳng, phía trên là xúc xích nướng và thịt nướng, ngập tràn, nhiều đến nỗi như muốn tràn ra. Cắt ra một miếng, phô mai nướng vừa phải có thể được kéo ra thành một dải dài, hương thơm tỏa ra. Phối hợp với đồ uống là một cốc soda cam chanh lớn.

Sức chống cự của đám thanh niên đối với đồ ăn nhanh đại khái đều sụp đổ.

Lúc nhân viên mang đồ lên, ánh mắt Trần Như đều sáng lên. Cảm giác tiếng dạ dày đang réo lên không ngừng vì hương thơm thức ăn ngày càng rõ rệt.

Tạ Nghiêu Đình có thói quen chăm sóc cho người khác. Anh cầm dao cắt bánh lấy một miếng bánh đặt trước mặt Trần Như, "Ăn đi."

Trần Như cũng không khách khí, cầm lên há to miệng cắn một cái, trong khoang miệng tràn ra hương vị ngào ngạt béo ngậy của phô mát, hương thơm ngập tràn, ngon miệng thỏa mãn vô cùng. Mũi cô phát ra âm thanh thỏa mãn, ánh mắt cũng cười cong cong như trăng lưỡi liềm.

Ánh mắt Tạ Nghiêu Đình hiện lên nét vui vẻ không chút nào che giấu, "Ăn ngon không?"

Trần Như lúc này mới phản ứng được, hơi ngượng ngừng liếm liếm môi, "Ừm, thực sự ăn rất ngon."

Anh lại gấp qua một miếng, "Vậy thì ăn nhiều một chút."

Trần Như gật đầu, ánh đèn làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, lại vui sướng uống một hớp lớn đồ uống.

Tạ Nghiêu Đình có chút mệt mỏi, chậm rãi dựa người vào phía sau, lẳng lặng mỉm cười nhìn cô.

Trần Như lại ăn một miếng to, vừa nhai vừa hỏi anh, "Anh không ăn sao?"

Anh lắc đầu, cười nhẹ, khẽ cúi đầu ho khan, "Tôi không đói bụng. Cũng không quá thích ăn những món này."

Anh lại cười, trêu chọc cô, ranh mãnh nói: "Cũng không quá thích ăn những món này... Chỉ có trẻ nhỏ mới thích ăn thôi."

Ai ngờ Trần Như không chú ý đến lời của anh, nghe tiếng anh ho khan, ngược lại ân cần hỏi, "Vết thương trên lưng anh đã đỡ chưa?"

Tạ Nghiêu Đình bất đắc dĩ lắc đầu, "Đã sớm không còn gì đáng ngại."

Cô hỏi: "Người nhà bệnh nhân kia, sau đó thế nào rồi?"

"Làm thêm một bước giải phẫu, nguyên nhân cái chết là do nhồi máu cơ tim cấp tính. Đại khái là lúc ba giờ sáng, là thời điểm tinh thần đề phòng của mọi người thấp nhất. Chuyện này, nhân viên chăm sóc có trách nhiệm. Nghiêm khắc mà nói, bệnh viện cũng không thể nói là hoàn toàn không có gì sai sót."

Trần Như rất công bằng, "Nhưng mà, não loạn bệnh viện là không đúng. Đánh bác sĩ y tá lại càng không đúng."

Trong mắt của anh có vẻ mỗi một nhọt nhọt thật sâu, giọng nói càng thêm bình thản, "Thực trạng chung là như vậy, quan hệ giữa bệnh nhân và bác sĩ trong nước quá căng thẳng, cũng không có cơ chế khiếu nại đáng tin cậy nào.. Nguyên nhân ban đầu, có lẽ cũng chỉ là tìm không ra sự thật thôi."

Trần Như suy tư chốc lát, trêu đùa, "Chúng ta có lẽ nên thay đổi lập trường."

Tạ Nghiêu Đình nhướn mày.

Trần Như nói: "Anh vẫn luôn đứng ở góc độ người bệnh, mà tôi vẫn đứng ở góc độ bác sĩ y tá mà nhìn nhận sự việc."

Bên ngoài cửa sổ là bóng đêm vô tận, ánh đèn giống như những ánh sao bao phủ. Nước sông cuộn cuộn chảy qua, từng đợt mơ hồ. Bọn họ ngồi đối diện nhau, lại tùy ý tán gẫu vài đề tài nhỏ nhặt trong cuộc sống.

Tạ Nghiêu Đình hỏi: "Cuộc thi cuối kỳ thế nào?"

Trần Như cắn ống hút, uống một hớp nước, "Tạm được. Tiếng Anh có thể đạt điểm tối đa."

Anh gật đầu một cái tỏ ý khen ngợi, còn nói: "Mạc Mạc sang Mỹ với bố mẹ, hết mùa xuân mới trở về."

Cô dường như không muốn nói nhiều, "Ừm, vậy rất tốt."

Trần Chi Nhận đã đưa Ngụy Vi và Trần Đồng về quê trốn nợ.

Trước khi đi, Ngụy Vi lại đến một lần. Đơn giản đều là cùng một mục đích, nói rất nhiều, Trần Như vẫn im lặng không lên tiếng, cứng mềm không ăn, dầu muối không vào.

Trần Như liên tục ăn ba miếng bánh pizza.

Tạ Nghiêu Đình lên tiếng ngăn cô lại, "Ăn no chưa? Còn dư lại thì gói mang về. Tối muộn, ăn no quá sẽ không tốt."

Trần Như ngượng ngừng, cúi đầu, "Ừ, tôi ăn no rồi."

Đêm trước ngày lễ Noel, nhạc nước trên quảng trường sáng lên.

Gần như đã trở thành thành phố không bao giờ ngủ, người người tấp nập, rất náo nhiệt.

Biển đèn như dải ngân hà, yên ả như vũ trụ.

Trần Như rất vui vẻ. Cô vừa đi đường vừa thư giãn cơ thể theo âm nhạc nhẹ nhàng, tư thế thẳng đứng, giang rộng cánh tay, duỗi mũi chân, xoay tròn, bắt đầu múa may. Cô đi phía sau Tạ Nghiêu Đình hoạt bát dí dỏm le lưỡi một cái, trong miệng còn đánh nhịp, "Bùm chát chát, bùm chát chát, bùm chát chát."

Cô gái và điệu Waltz

Tạ Nghiêu Đình xốc chiếc túi da trong tay lên, cũng bị sự vui vẻ của cô lây truyền, cong khóe môi cười một tiếng.

Đoàn người nhộn nhịp.

Trần Như lùi bước nhường đường, không cẩn thận bị người khác xô đẩy, trước khi ngã xuống đã được cánh tay Tạ Nghiêu Đình vững vàng nắm lấy thắt lưng. Ánh mắt trong veo tinh khiết của cô cứ như vậy trực tiếp nhìn thẳng vào trong đôi mắt anh.

Tiếng người huyền não xung quanh như ngừng lại vài giây, không khí cũng bắt đầu trở nên không bình thường. Hết thấy đều giống như đang ở trong một giấc mộng.

Trên quảng trường có người đốt đèn Không Minh, hàng trăm ngọn đèn đồng loạt bay lên không trung, có cảm giác như một nghi thức tôn giáo.

Bầu không khí tối thưng, mang theo vẻ đẹp thiêng liêng mà đầy khí thế.

Tạ Nghiêu Đình đưa Trần Như về nhà.

Cửa sổ xe mở ra, cô ghé vào phía trên, đầu gối lên khuỷu tay. Gió lạnh lướt qua mặt, đèn đóm đầy trời. Tương lai tựa như gần ngay trước mắt. Cô hướng về phía bầu trời đêm cầu nguyện. Niềm hy vọng trong lòng chộn rộn, khó có thể đè nén.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Always Like This

Như thường lệ, mặt trời vẫn mọc. Cuộc sống lại trở về như cũ.

Trần Như lập ra kế hoạch ôn tập trong kì nghỉ đông.

Dựa theo chương trình học và thời khóa biểu, mỗi ngày đều làm đề, trong sách bài tập và các loại sách tham khảo. Có đôi lúc làm bài làm tới đêm, gấp phải bài khó lại ngồi khóc.

Mặc dù toàn xã hội xem thi đại học như một căn bệnh, nhưng cô muốn có một cuộc sống tốt hơn, vì thứ mộng tưởng gọi là trời cao biển rộng trong tương lai.

Diệp Đình làm chủ nhiệm bộ nghiên cứu trong bảo tàng, sắp về nghỉ hưu. Như thường lệ thứ hai sẽ đóng cửa tiệm. Một đám người chuẩn bị mở nửa ngày, bàn bạc mở năm ngày bán đồ sứ Đại Tống ra hải ngoại.

Xe mà hậu cần đặt vé về quê đã đến.

Đồ trong cửa hàng tiện lợi cũng không tệ lắm. Có dầu ô liu, hoa quả khô, thịt tươi đông lạnh, còn có bánh quy, kẹo, đồ uống, đồ cửa hàng có thể xếp đầy rương.

Bà Diệp Đình bình thường đi bộ đi làm.

Bà đành phải gọi điện thoại cho Tạ Nghiêu Đình, để khi anh tan tầm sẽ lái xe tới đón.

Tối hôm qua, Tạ Nghiêu Đình thay người khác trực ca đêm. Anh nổi tiếng là người tốt, vừa ít nói, lại dịu dàng, rộng lượng, hay giúp người. Trong nhà đồng nghiệp có việc không đi trực được, liền tìm anh nhờ giúp. Sau sự kiện náo loạn ở bệnh viện lần trước, anh trở thành một anh hùng trong mắt các y tá ở bệnh viện.

Nhận được điện thoại từ Diệp Đình, đúng lúc anh đang trên đường về nhà.

Ngay sau đó, liền đánh tay lái, lái tới sân sau viện bảo tàng.

Diệp Đình đứng trên cầu thang. Nhìn anh dừng hẳn xe. Tạ Nghiêu Đình dừng xe ở trạm, sau đó mở cốp. Xoay người bê từng thùng đồ vào. Đồ vật rất nhiều, không xếp vừa, ở sau cũng đã xếp 2,3 thùng rồi.

Vừa đúng lúc viện trưởng Trình Thuyên làm việc từ ngoài về, nhìn thấy Tạ Nghiêu Đình, cười chào hỏi: "Bác sĩ Tạ vừa đến sao"

Tạ Nghiêu Đình vội vàng chào lại, cùng ông bắt tay: "Đã lâu không gặp bác rồi."

Anh lại hỏi: "Sức khỏe vợ bác gần đây đã tốt hơn chưa?"

Trình Thuyền: "Tốt hơn rồi. Uống xong đơn thuốc lần trước cháu kê không bị mất ngủ nữa, tinh thần vô cùng tốt, mỗi sáng đều đi tập Thái Cực Quyền. Bác có ông bạn già, cũng vừa phẫu thuật xong, nói muốn tìm trung y điều dưỡng, bác đã bảo ông ấy đến tìm cháu."

Tạ Nghiêu Đình gật đầu: "Dạ."

Trình Thuyền nở nụ cười, quay sang bà Diệp Đình nói: "Chuyện lần trước tôi nhờ, ý bác sĩ Tạ như thế nào?"

Tạ Nghiêu Đình gật mình.

"Nó cả ngày bận rộn. Tôi đây hơn nửa tháng chưa gặp mặt rồi. Nếu không phải không còn biện pháp xử lý đồng đồ này, tôi đã không cần gọi nó tới đón." Diệp Đình bắt mắt cười nói.

Trình Thuyền cười ha hả, chuyển hướng tới Tạ Nghiêu Đình: "Người trẻ có tâm trong công việc rất tốt. Cháu gái tôi kia, du học từ Đức về liền làm việc tại đài truyền hình. Đề tài được chú ý gần đây trên mạng chính là do nó làm đấy. Tôi và Diệp chủ nhiệm có nói qua, muốn 2 người trẻ tuổi gặp mặt làm quen nhau."

Tạ Nghiêu Đình nghe theo. Đa phần các trưởng bối đều thích ghép đôi loạn cho nam nữ thanh niên độc thân.

Anh trời sinh tính ôn hòa, sẽ không từ chối xem mắt, chỉ cười mà không lên tiếng.

Diệp Đình khen: "Tôi thấy trên TV, nó càng lớn càng xinh đẹp."

Trình Thuyền lại khen: "Hiếm có người nào hiểu chuyện, biết nguyên tắc và có suy nghĩ như vậy. Lần trước, bệnh viện cháu xảy ra chuyện âm ỉ, con bé có đến hiện trường để phỏng vấn, thậm chí còn muốn đưa tin sâu hơn nữa. Cháu có gặp được con bé không?"

Tạ Nghiêu Đình vẫn không nói gì, chỉ lắc đầu cười.

"Chưa thấy mặt không sao, có thể tăng thêm thời gian trò chuyện."

Trình Thuyền tiến tới gần.

Nhìn thấy hốc mắt Tạ Nghiêu Đình đỏ bừng, dưới mí mắt có quầng thâm, cắt lời muốn nói: "Còn trẻ không nên ỷ vào thân thể tốt mà thức đêm liên tục, cuối cùng thua thiệt vẫn là mình."

Tạ Nghiêu Đình đáp: "Do tối hôm qua có ca trực đêm, nên giờ phải về sớm nghỉ ngơi."

Trên đường trở về, Tạ Nghiêu Đình thấy cơ thể mình có chút nóng rần lên, đầu óc mê man. Để nâng cao tinh thần, anh hạ cửa kính xe xuống một nửa cho gió lạnh thổi vào.

Trời càng rét đậm, sắc trời cũng đã sớm chuyển sang màu đen, đèn nê ông nhuộm sắc hồng đậm tựa như chân trời, trước mắt anh đột nhiên thoáng qua khuôn mặt của Trần Như.

Chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, dáng vẻ đơn bạc, gầy yếu kia, vẫn là gương mặt quật cường của người con gái ấy, tựa như cây nhỏ, lén lút mọc rễ trong lòng anh, nảy mầm, chậm rãi phát triển nhưng lại không thể nào bỏ qua.

Bên trong siêu thị náo nhiệt, người bán hàng đều sử dụng hết tất cả vốn liếng để thu hút khách.

Bia đen nước Đức được xếp thành hình tháp, tủ lạnh ở trên bục tỏa ra khói trắng lạnh buốt, trên khay chứa đầy kẹo xếp thành một biển màu rực rỡ, từng túi gạo thơm của Thái Lan giống như xi măng được xếp chồng lên nhau thành chiến hào.

Trần Như làm thêm công việc tuyên truyền bán hạ giá cho sản phẩm mới đưa ra thị trường A Giao.

Vì để hấp dẫn sự chú ý, trên người cô mặc một bộ tạp dề màu phấn hồng, trên đầu mang theo mũ cùng màu, chỉ lộ ra khuôn mặt, cái cổ buộc lên một cái nơ con bướm màu tím rất khoa trương, bộ dạng thoạt nhìn có chút buồn cười.

Người đến người đi.

Trần Như bưng lấy khay, dùng kẹp gấp từng miếng, mời người đến thử ăn. Một bên không ngừng giới thiệu ưu đãi.

Chúc An An bị mẹ kéo đi mới chịu đi ra ngoài.

Cô không đẩy xe mua hàng, dọc đường oán trách. Kỳ thi Đại Học này như cánh cửa địa ngục, học sinh lớp chọn đều bán tinh thần cho quỷ Satan.

Bên cạnh cô còn có bạn học mỗi ngày đều giống như chiến sĩ mà chiến đấu đến phát sốt nhưng vì sợ chậm trễ bài học nên truyền nước luôn trong phòng. Thậm chí, trong lớp hơn hai mươi một học sinh được phụ huynh phát tiền dự trữ, mua một máy photocopy để trong một góc phòng học, không ngừng in khoa thi và đề thi.

Chúc An An cầu nhậu, con làm gì có thời gian cùng mẹ đi siêu thị dạo mua đồ tết đầu.

Vừa dứt lời, liền nhìn thấy Trần Như.

Trần Như cũng nhìn thấy cô ta.

Chúc An An bám vào người mẹ, ghé vào tai mẹ nói mấy câu. Ở khoảng cách gần, Trần Như có thể nhìn rõ trên mặt cô ta trang điểm dày đặc, toàn thân hàng hiệu thật giả lẫn lộn, thậm chí còn ngửi thấy trên người cô tabay ra mùi nước hoa rẻ tiền.

Cô vốn muốn né tránh đi một chút. Ngực không chỉ lại bởi lòng hư vinh quấy phá mơ hồ đau đớn.

Trần Như và Chúc An An lại một lần nữa đưa mắt nhìn nhau.

Cô cười chào: "Trần Như, thật là cậu sao. Tôi còn tưởng nhìn nhầm người chứ. Cậu ở đây làm gì vậy?"

Trần Như nhàn nhạt trả lời: "Tôi làm thêm ở đây trong kì nghỉ đông."

Chúc An An nhú mày, trên mặt lộ ra vẻ thương cảm "Ba mẹ cậu không quản cậu sao? Giai đoạn này, thời gian đối với chúng ta rất quý giá, giờ quan trọng nhất là chuyện học tập."

Mẹ của cô ta đẩy xe mua hàng đứng ở bên cạnh Trần Như: "Đúng vậy, từ khi sắp đặt mọi chuyện, đi liền mỗi ngày chăm sóc nó, một ngày ba bữa cơm, thay đổi món liên tục để bổ sung dinh dưỡng cho nó. Đáng thương cho tấm lòng các bậc cha mẹ."

Chúc An An giới thiệu: "Mẹ tôi."

Trần Như khom người lễ phép chào: "Cháu chào dì."

Trần Như trầm mặt một chút, nhắc nhở mình đang làm việc, cô thấp giọng nói: "Dì, dì nhìn lầm rồi. Là ba trăm chín mươi tám đồng một hộp. Mua bốn tặng một."

Bà lập tức thay đổi sắc mặt: "Quá mắc, sao mấy thứ này lại mắc vậy."

Chúc An An giật tay áo bà, kéo dài giọng trách móc bà: "Ai nha, mẹ, chúng ta lấy trước đã nha."

Bà trực tiếp từ chối, đẩy xe mua hàng lên trước: "Không, không mua. Chúng ta đi xem cái khác."

Chúc An An dậm chân, cũng đi theo sau.

Trần Như thở dài, chân mày nhíu lại, trong lòng ảm giấu chút buồn phiền.

Tiền, thật sự là xương sống con người sao. Cô nhớ tới giấc mơ buổi tối hôm qua mơ, ngủ đến nửa đêm, mở cửa phòng ngủ của người nhà lấy áo khoác ngoài tủ, liên tục phun ra tiền giấy màu hồng phấn dường như phủ khắp cả gian phòng.

Cô xoay người lại.

Thấy một biển người, Tạ Nghiêu Đình cũng đứng ở đó. Phía sau là màu đỏ của câu đối Trung quốc kết hợp với màu đại dương, phảng phất khói lửa nhân gian trong một một quang cảnh kỳ lạ.

Cảm giác thích một người là sao đây?

Là lúc anh xuất hiện, bầu trời đang âm u, bỗng nhiên tỏa ra từng tia nắng vàng như mật ong. Là châu báu trong cuộc sống đời thường, là uống xong thuốc miệng rất đáng dùng kẹo ngọt để xoa dịu.

Nửa đường Tạ Nghiêu Đình nhận điện thoại từ ba.

Ông không có sở thích nào khác, ngoại trừ kê thuốc cho mọi người còn biết nấu ăn, nấu ra các món ăn ngon, đầy đủ màu sắc hương vị. Hai ngày này, Ông nấu món mới cần một loại gia vị đặc biệt, chỉ siêu thị này mới có thể mua được.

Lại gặp nhau.

Hai người ngồi gần lối ra vào tại siêu thị.

Cái bàn không lớn dán bốn tấm áp phích. Mỗi bàn đều có hai băng ghế dài hẹp. Bởi ngoài trời nhiệt độ thấp, người qua đường đều có dáng vẻ vội vàng. Giờ phút này không một bóng người.

Trần Như ngồi ở chỗ kia, lấy mũ và khăn trùm đầu xuống, sợi tóc mai bị mồ hôi thấm ướt.

Phía sau là một gian đồ uống lớn nhỏ cho khách. Một nửa không gian là tủ lạnh, tràn đầy các loại kem ly màu sắc và đồ uống. Một nửa khác là bàn

điều khiển, một nồi Kant nóng hơi hồi, trứng luộc nước trà và ít đậu rang, lò nướng chậm chạp chuyển động, trên đỉnh đầu sáng đèn các nhãn hiệu đồ uống.

Tạ Nghiêu Đình cầm một ly trà lê tuyết nóng.

Hơi nóng bốc lên tạo lên một tầng sương trắng mỏng. Anh khoác chiếc áo khoác màu xanh lá, cổ áo lông bẻ ra, một tay đút trong túi, rất kiên nhẫn chờ ở nơi đó. Ánh sáng ngọn đèn dầu chập chờn xa xa, anh lúc sáng lúc tối, không khí xung quanh đều vắng lặng. Nội tâm Trần Như có chút hốt hoảng.

Trần Như nhận lấy ly nước nóng. Uống một ngụm, ngọt. Miệng đầy mùi thuốc.

Ngược lại, Tạ Nghiêu Đình quay lưng về phía cái bàn, ngồi xuống vị trí đối diện cô. Hai tay đặt trong túi quần, một bộ dáng thoải mái. Đôi chân dài duỗi ra, đặt trên bậc thang trước cửa. Radio của siêu thị phát ca khúc chủ đề bằng tiếng Anh của một bộ phim đã chiếu cách đây khá lâu, Shape Of My Heart. Tự nhiên đề tài nói chuyện cũng dời sang lĩnh vực này.

Trần Như: "Tên sát thủ này không quá lạnh lùng."

Tạ Nghiêu Đình gật đầu: "Ừ, cô xem rồi sao?"

Trần Như lắc đầu: "Chưa. Chỉ là lúc đó có đọc qua. Tôi còn nhớ câu nói kinh điển nhất: Is life always this hard, or is it just when you're a kid?"

Tạ Nghiêu Đình cười nhạt, đáp: "Always like this."

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Thuyền Hai Cột Buồm

Mưa rơi lất phất, va vào kính xe. Sau đó càng rơi càng lớn, dần dần dày đặc.

Mưa đêm bao phủ cả thành phố, giống như đang phác họa một bức tranh.

Bởi vì một mối, lại thổi thêm một cơn gió lạnh.

Tạ Nghiêu Đình không đến nhà ba mẹ đưa đồ tết. Từ siêu thị trở về thì trực tiếp lái xuống bãi đỗ xe ngầm. Đầu anh rất đau, cả người nặng nề như rót chì. Sắc mặt tái nhợt thậm chí hiện một chút ửng hồng, lưng cũng tham gia náo nhiệt theo, hung hăng phát sốt lên.

Anh đậu xe. Chỉ muốn mau tới lầu, rút vào trong chăn ngủ một giấc.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, đi lên. Điện thoại vang lên, hiển thị một dãy số lạ.

Sở cảnh sát gọi tới.

Trần Như ngồi đối diện cảnh sát nhân dân, trước mắt một mảnh hơi nước ảm thấp.

Trước khi cảnh sát đến, người công ty đòi nợ cho vay nặng lãi đã đi. Cô làm thêm ở siêu thị trở về, vừa móc ra chìa khoá mở cửa, liền bị một đám người nghiêm chỉnh huấn luyện đẩy vào, đứng đầy cả phòng khách.

Là Trần Chi Nhận nợ tiền. Cũng không biết bọn họ làm sao biết được địa chỉ này.

Hàng xóm nói, lúc chiều cô không ở đây, mấy ông chủ cao to như sao chổi, gõ cửa cạch cạch cạch rất lâu. Lại ngồi xổm trong hành lang hút thuốc hơn nửa ngày, vì chờ ông ta về.

Sau đó, một đám đàn ông cao lớn thô kệch vây quanh Trần Như, hút mây nhà khói hỏi Trần Như về tung tích của Trần Chi Nhận.

Anh ta thực sự không vừa mắt, mới dùng di động bấm điện thoại báo cảnh sát.

Đêm đã khuya, cảnh sát nhân dân trực ban có chút buồn ngủ ngáp một cái.

Đèn huỳnh quang sáng loáng, sáng trên đầu Trần Như. Đêm mưa, lộ ra vắng lạnh.

"Chuyện thế này, chúng tôi đã thấy nhiều. Thủ đoạn những người kia đòi nợ tầng tầng lớp lớp. Đập cửa kính, ném pháo, thuê người bệnh Si đa ngăn cửa, gõ cửa chờ mở gối phân hay nước tiểu làm họ buồn nôn. Chúng tôi có đến cũng vô dụng thôi, bởi vì không có xung đột gì."

Tay phải của anh ta không ngừng chuyển cán bút, hỏi thăm: "Bọn họ có đánh em không?"

Trần Như lắc đầu, thấp giọng trả lời: "Không có."

"Có ném đồ trong nhà không?"

Nghèo rớt mồng tơi, không có vật phẩm quý giá gì đáng để lo lắng.

Trần Như giữ im lặng, tương đương với phủ nhận. Lúc cô đi ra, trên người chỉ mặc một cái áo khoác lông. Mưa rơi không ngừng, nhiệt độ không khí rất thấp. Cô rụt vai run mình. Thật sự quá lạnh rồi.

Cảnh sát nhân dân ghé mắt, nhìn Trần Như một chút.

Tóc mái trên trán bị dính nước mưa, ướt nhẹp. Khuôn mặt trẻ tuổi xinh đẹp, cằm hơi nhọn, cặp mắt vừa xinh đẹp vừa linh động, nét đẹp đó rất dễ dàng khiến người ta không đành lòng. Ba mẹ không ở cạnh, rõ ràng đang trong độ tuổi nũng nịu bốc đồng, cô lại như lá cây nổi lênh bênh trong sóng nước, không điểm tựa vào.

Anh ta thờ dãi, lòng trắc ẩn chiếm thượng phong, nói vài câu nhàn thoai: "Chuyện thế này, phương thức xử lý tốt nhất là tránh."

Trần Như nhẹ giọng vâng một tiếng.

Anh ta liếc mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, nói: "Người đến đón em sao còn chưa đến."

Vừa dứt lời, cửa phòng trực ban đã bị người đẩy ra.

Tạ Nghiêu Đình mang vào một chút hơi nước. Trong vẻ mặt trước sau bình tĩnh an nhiên có chút nôn nóng rõ ràng. Trần Như mờ mịt ngẩng đầu, thương cảm làm ánh mắt cô tan rã. Nhìn thấy Tạ Nghiêu Đình, cô chép miệng, trong nháy mắt hốc mắt chưa xót bất đầu mơ hồ.

Cảnh sát nhân dân đứng lên, hỏi: "Tạ Nghiêu Đình?"

"Là tôi."

Anh ta nghiêm túc đánh giá, đoán nói: "Mau dẫn em gái của cậu đi đi. Gần đây đừng ở nhà đó nữa."

Mất Tạ Nghiêu Đình nhìn Trần Như áo quần đơn bạc ngồi trên ghế dài mảnh, có chút nhú mày, mím chặt môi.

Trần Như liền vội vàng đứng lên.

Tạ Nghiêu Đình trầm giọng hỏi cô: "Cô không sao chứ?"

Trần Như nhỏ giọng đáp: "Không sao."

Cảnh sát nhân dân vừa nói liên miên vừa sửa sang lại lời khai, một bên lại giải thích đại khái mọi chuyện. Tạ Nghiêu Đình nhận lấy ghi chép, từ đầu tới đuôi nghiêm túc xem một lần. Sau đó mới đưa cho Trần Như, để cô ký tên, lẳng dấu tay.

Đêm mưa gió. Trời rất lạnh.

Ra cửa, toàn thân Trần Như đều đang phát run. Cô đi theo bên người Tạ Nghiêu Đình, giữ im lặng.

Anh nhìn cô một cái, đưa tay cởi áo khoác của mình, sau đó không nói lời gì khoác lên người cô. Lúc khép lại vạt áo, lướt qua đầu ngón tay cô, xúc cảm mát lạnh như băng. Tay Trần Như run một cái, ầm ập trên người anh và hương vị kham khổ lập tức vây quanh cô.

Mưa rơi không có dấu hiệu ngừng.

Cần gạt nước không ngừng vừa đi vừa đóng đưa, trước kính chắn gió nhưng không có một khắc rõ ràng.

Sắc mặt Tạ Nghiêu Đình rất kém, hình như đang đau đầu. Cánh tay trái chống trên bệ cửa, đầu ngón tay nhẹ nhàng chống day day huyết thái dương. Một đường không nói gì, xe chạy bốn bề yên tĩnh.

Bầu trời bát ngát không điểm dừng điểm xuất mây ngũ sắc trên nền thành phố. Thế giới này như tường đồng vách sắt, dù ai cũng không cách nào kí gửi mình cho ai, chỉ có thể một mình lên đường. Thật ra Trần Như có thói quen một mình, hà khắc huấn luyện lòng mình tĩnh lặng như nước.

Lúc cảnh sát nhân dân tra hỏi, cô theo bản năng nói ra phương thức liên lạc với Tạ Nghiêu Đình.

Trần Như cúi đầu, lông mi thật dày dần dần ẩm ướt. Cô không hay khóc trước mặt người khác. Sống thật mệt mỏi. Đêm có mưa, rất nhiều cảm xúc không nói rõ được cũng không tả rõ được tràn lan, chấn ở trong lòng. Nước mắt là phát tiết duy nhất.

Tạ Nghiêu Đình đưa một tay ra, lấy hộp khăn giấy trên kính chắn gió sang. Đưa tay khẽ vuốt đầu cô.

Giọng anh trầm ồm: "Không sao đâu."

Cứ như có ma lực. Rất đơn giản, cũng rất có hiệu quả an ủi.

Trần Như dần dần bình tĩnh trở lại.

Anh ồm giọng nói: "Hôm nay đã trễ, đến nhà tôi nghỉ ngơi trước."

Vốn không có chỗ để đi. Trầm mặc trong thời gian ngắn.

". . . Trong nhà có phòng trống." Anh vừa chuyển tay lái, vừa thêm một câu.

Trần Như nhắm mắt theo đuôi Tạ Nghiêu Đình đi vào thang máy. Hai người đứng rất gần. Ánh mắt cô buồm xuống, anh nhìn thẳng phía trước. Cửa thang máy màu xám bạc chậm rãi đóng lại, giống như một pha quay chậm của một bộ phim điện ảnh.

Một phòng ồm áp.

Tạ Nghiêu Đình lấy áo khoác màu cà phê từ trong phòng ra.

Giọng nói của anh có chút rã rời, cẩn thận sắp xếp cho cô: "Trong ngăn kéo bồn rửa tay có đồ rửa mặt. Khăn tắm sạch khoác trên kệ. Máy sấy cạnh tắm kính. Cô dính ướt, nhanh đi tắm."

Trần Như nhận lấy. Nhìn thấy anh lại day trán, gương mặt hỏi: "Thân thể anh không thoải mái ư?"

Tạ Nghiêu Đình miễn cưỡng cười: "Tôi hơi sốt."

"Uống thuốc chưa?" Trần Như hỏi.

"Không sao, ngủ một giấc sẽ ồm. Trong nhà có gói thuốc Sài Hồ, mà lười làm."

Trần Như khó tin trừng to mắt: "Bác sĩ mà cũng giấu bệnh sợ thuốc à."

Cô lại hỏi: "Gói thuốc ở đâu?"

Tạ Nghiêu Đình dựa vào bồn rửa phòng bếp, nhìn thủ pháp thành thạo của Trần Như mở gói thuốc ra, lấy thuốc rót vào bình gốm điện, cho lượng nước vừa phải, bắt đầu nấu thuốc.

"Bình này của nhà anh không khác ở nhà tôi lắm. Ngăn điều chỉnh lửa to nhỏ, còn có thể thiết kế tự động giữ ồm. Nhưng giữ ồm thời gian dài, cặn thuốc sẽ hấp thu thuốc một lần nữa. Nhất định phải có người xem, thật bất tiện."

Cô quay người, nhìn vào đôi mắt nhu hoà cuốn sâu của anh.

Trần Như: "Có một khoảng thời gian, mỗi ngày khi tôi tan học về đều giúp mẹ nấu thuốc."

Tạ Nghiêu Đình im ắng cười. Có chút buồn ngủ chống chống đỡ mí mắt.

"Anh đi ngủ đi, chốc nữa nấu xong tôi gọi anh."

Anh cũng không cựa mạnh, thấp giọng đáp ứng: "Được."

Lúc xoay người, có chút nghiêng đầu, nói câu: "Cảm ơn."

Trần Như tính toán thời gian tắm rửa, thay quần áo. Áo khoác có cả nón, mặc trên người cô rộng thùng thình, tay áo dài, cuốn mấy tầng, chiều dài giống váy. Có mùi mềm mại như vừa giặt sạch. Thanh tịch, lại ồm áp.

Cô đứng ở phòng bếp, chỉnh bình gốm lửa nhỏ.

Mùi thuốc quen thuộc, rất nồng nàn ra.

Tạ Nghiêu Đình rất nhanh đã đi ngủ. Cửa phòng ngủ mở ra, một chiếc đèn áp tường ồm thẫm sáng lên. Giống như cố tình để lại cho cô. Anh nằm lệch trên gối, sợi tóc trên trán hoà vào màu xanh trong không khí, trên người hơi mở mở.

Trần Như thật khó khăn. Tiến thoái lưỡng nan đứng trước cửa.

Hình như anh có chút phát giác, mí mắt mở ra, lại khép lại. Đầu óc hỗn loạn, mơ mơ hồ hồ, khó có thể hồi tưởng lại mấy giờ trước xảy ra chuyện gì.

"Tiểu Như." Anh trầm thấp kêu một tiếng, yếu ớt. Sau đó chống đỡ thân thể tựa ở đầu giường, mồm trượt xuống, đắp lên ngang eo. Anh sờ điều khiển từ

xa , ấn mở đèn ngủ.

Trần Như vội vàng bung khay đi tới.

Một bát thuốc màu nâu, một chén nước ấm, nóng hổi bốc lên khói trắng.

Phòng ngủ trống rỗng. Bài trí ít, mép giường rất thấp, Trần Như trực tiếp ngồi xếp bằng trên sàn nhà. Một tay chống cằm nhìn anh cầm chén thuốc uống một hơi cạn sạch. Ánh đèn màu quýt chiếu xuống, bao phủ hình bóng của hai người.

Tiếng mưa rơi dầy đặc, trong bóng đêm, giọng của anh rất nhẹ nhàng: "Hôm nay thực sự đã trễ, tôi lại không còn sức, sợ cô không đồng ý. Ngày mai tôi dẫn cô về thu dọn ít đồ. Mấy ngày nghỉ đông này, cứ ở chỗ của tôi."

Trần Như giật mình.

Anh hỏi: "Nhà trường vẫn làm việc trong kì nghỉ đông sao?"

Cô nghịch ngợm nói: "Có nha. 《 Năm năm thi đại học ba năm mô phỏng, gọi tắt là Năm Ba. "

Tạ Nghiêu Đình nhú mày: "Là gì?"

Môi Trần Như có chút nhếch lên, nghiêng đầu nhìn anh: "Sách quý đề ra chiến thuật, là bộ sách tham khảo nổi tiếng nhất đó."

Cô nháy mắt mấy cái: "Năm Ba giống như《 Quỳnh Hoa Bảo Điện 》 trong Tiểu ngạo giang hồ vậy, thi đại học tựa như Hoa Sơn Luận Kiếm. Nếu có thể hiểu mấy cuốn sách này, nhất định có thể lên làm minh chủ đấy."

Tạ Nghiêu Đình bị chọc cười.

Cô cố ý hỏi: "Anh không đọc sách cấp ba sao?"

Anh lắc đầu: "Chuyện của hơn mười năm trước. Quá lâu, không thể nhớ nổi."

Anh nói: "Con người của tôi rất vô vị, từ nhỏ đã đọc sách, học tập, làm bài, năm cấp ba đại khái cũng qua như thế. Ba mẹ tôi lại hi vọng tôi có thể dạo chơi quán net, hay thậm chí là đánh nhau."

Tạ Nghiêu Đình nghiêng người, tựa trên gối, buồn ngủ, giọng nói dần dần yếu ớt chậm chạp.

Trần Như đứng dậy, thấp giọng nói: "Anh ngủ đi."

Cô dọn chén thuốc và chén nước, rón rén tắt đèn ngủ mở đèn áp tường, dùng khẩu hình miệng nói: "Ngủ ngon."

Phòng khách có đủ mọi thứ.

Trần Như không ngủ được, lấy từ trong túi xách ra mấy cuốn sách toán tham khảo thật dày. Lật ra tờ đánh dấu trang trắng phiếu. Ghé vào đầu giường, ở một mặt khác tiếp tục sao chép bài thơ mộng lung, 《 Thuyền hai cột buồm 》của Thư Đình.

Không sợ chân trời góc biển

Há do thời gian ngắn ngủi

Anh ở trong hành trình của tôi

Tôi ở trong tầm mắt của anh.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Mai Vàng

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Lúc sắc trời sáng rõ, Trần Như mới từ trong cơn mê tỉnh lại.

Xanh nhạt hoà vào màu sắc của cây hạnh, từ khe hở màn cửa chui vào, vẩy trên sàn nhà. Cô đứng lên, chân trần giẫm trên đất, kéo màn cửa ra, nhắm

mất lại, đứng thẳng nhẹ nhàng ngửa cổ ra sau. Giống như đang kéo màn một cuộc sống mới.

Tạ Nghiêu Đình đang đứng trên sân thượng xử lí hoa cỏ.

Nghiêng thân, hơi cong lên, rất tùy ý mặc một bộ áo hồ cổ màu xám nhung dê, một tay nắm vôi hoa sen. Cửa sổ sắt đất mở ra, gió lạnh mùa đông thổi vào, làm lay động màn cửa vải lanh.

Trần Như đi tới, cười khoát tay, cất giọng chào hỏi anh: "Buổi sáng tốt lành."

Tạ Nghiêu Đình xoay người.

Vừa rồi rơi vào điểm mù của thị giác, lúc này Trần Như mới phát hiện thì ra tay phải của anh đang cầm điện thoại áp bên tai.

Lâm Hoè ở đầu kia đã sớm đã quên họ đang nói gì rồi, một tràng tiếng hỏi: "Tôi không nghe lắm chứ? Vậy mà tôi nghe thấy giọng phụ nữ? Là ai vậy? Đêm qua xảy ra chuyện gì? Tại sao giọng của anh lại như chưa thoả mãn dục vọng thế?"

Huyệt thái dương của Tạ Nghiêu Đình nhảy lên, thấp giọng nói: "Cậu chớ xen vào việc của người khác."

Anh thả vôi sen trong tay ra, đưa tay nhẹ nhàng đặt bên môi, làm động tác im lặng với Trần Như.

Lâm Hoè không thấy khó xử, giọng điệu trêu tức: "Tôi luôn lo lắng cậu cứ ôm vẻ đạo mạo, làm không tốt sẽ sống cô độc cả quãng đời còn lại. Ai nghĩ đến chuyện đã tiến dần từng bước rồi."

Mỗi khi anh ta kích động hay nói linh tung. Dùng thành ngữ linh tinh còn dễ nói, chủ yếu ăn mặn không kiêng.

Tạ Nghiêu Đình bước ra sân thượng, đi thông thả hai bước, đưa lưng về phía Trần Như, giọng giảm thấp xuống: "Cô bé này là bạn học của Mạc Mạc, trong nhà gặp chút chuyện, tôi để cô ấy trong nhà mấy ngày."

Lắm miệng giải thích xong câu này, anh cũng có chút hối hận.

Quả nhiên Lâm Hoè điên cuồng hơn, phê bình nói: "Sáng tỏ kế hoạch rồi nhá. Thì ra anh thích Lolita."

Tạ Nghiêu Đình nâng trán, nhẩn nhẩn, vẫn nhìn không được, thờ ra một hơi: "Xéo đi."

Trần Như rửa mặt đi ra. Hong khô quần áo rồi.

Cô thay đồ, đi đến phòng bếp, nằm sấp cạnh khung cửa sổ trong chốc lát.

Tạ Nghiêu Đình nấu cháo thịt dê trong nồi đất rất phí công. Nấu đến ngô sền sệt, củ khoai mềm dẻo. Lúc tắt bếp bỏ thêm chút tiêu, khử đi tanh nồng, bắt đầu ăn ngon miệng, tươi mà không ngán.

Di Hứa là người Sơn Tây, có một tay chế biến món từ bột mì tốt. Sau khi Định cư Giang Thành vẫn luôn làm bảo mẫu cho nhà họ Tạ. Trong tủ lạnh có mì xào tổ yến đựng trong hộp bảo quản thức ăn. Tạ Nghiêu Đình hấp mấy cái bánh bao bột ngô vàng cam không nhân, lại cắt nhỏ củ cải dưa góp*, dùng dầu vừng trộn đều.

*dưa được muối bằng nước tương.

Hơi nước mù mịt bao phủ phòng bếp, làn khói dày ngấm vào cửa pha lê trong vắt. Mũi anh cao, mắt sụp xuống, lông mi dày, lộ ra đường cong rất sâu. Cằm nổi cổ hình dáng ưu mỹ. Tay phải khớp xương rõ ràng, cảm thìa gỗ, hết sức chăm chú khuấy nổi. Giống một bức ảnh trên tạp chí.

Trần Như nhìn không được hít mũi: "Thơm quá."

Tạ Nghiêu Đình cười: "Đến phòng ăn ngồi đi, xong ngay đây."

Cô nghe lời đáp: "Vâng."

Ngồi đối diện nhau.

Trần Như cầm muỗng sứ nhỏ nhấp một miếng cháo, rất thanh đạm, có vị thuốc Đông y nhàn nhạt, cô hoan hô cảm thán một câu: "Ăn cực kỳ ngon."

Tạ Nghiêu Đình cong môi, mắt cong cong, ôn tồn nói: "Lần trước cô nói thích ăn thịt. Khoai và thịt dê còn đang nóng, cộng thêm có nhục thung dung*, rất thích hợp ăn mùa đông."

*nhục thung dung vị ngọt, chua, mặn, tính ôn; vào thận, đại tràng. Có tác dụng bổ thận trợ dương, ích tinh huyết, cường kiện cân cốt, nhuận tràng.

"Thân thể anh đỡ chưa?"

"Đã hạ sốt rồi. May có cô sắc thuốc."

Cô cười ngượng ngùng, còn nói: "Sáng nay tôi muốn đi tiệm sách, chuyên viên ra một bộ đề thi trong nhóm."

Anh nói: "Ừm, hôm nay tôi không đi làm. Trước tiên đưa cô về nhà lấy chút quần áo tắm giặt. Rồi chúng ta lại đi tiệm sách."

Sau trận mưa lạnh, nhiệt độ không khí thay đổi lớn.

Thành phố bị nước mưa cọ rửa, cảnh khô xáo xạc nơi lùm cây ven đường như đã có chút sức sống.

Người có trong tiệm sách không ít. Trần Như mặc hơi dày, cởi khăn quàng cổ cầm trong tay, ghé vào trên máy tìm tên để tham khảo, tìm ra vị trí cụ thể trên giá, kết thúc tìm.

Tạ Nghiêu Đình ở tầng ba khu Khoa học xã hội và Nhân văn của thư viện.

Trần Như cầm theo túi giấy, cộc cộc chạy lên hai lầu.

Khu vực này đều là giá sách gỗ nhãn cao lớn, tính bí mật đặc biệt tốt. Trần Như dạo bước mắt đảo quanh trong đó, vòng vo tầm vài vòng, mới nhìn thấy bóng dáng Tạ Nghiêu Đình. Hôm nay anh vẫn mặc áo khoác dài như bình thường, vải ka-ki, cao cổ, lộ ra áo len màu đen bên trong. Trên cổ tay đeo một cái đồng hồ, trên sống mũi đỡ gọng kính đen. Hoàn toàn trầm tĩnh như trước đây.

Anh tập trung lật một quyển sách.

Trần Như đi qua, lệch đầu nhìn bìa, bản gốc Anh vẫn《Kiêu hãnh và định kiến》.

Cô đã từng đọc qua bản dịch.

"Không khó chịu sao?" Cô hỏi.

"Vẫn ổn."

Trần Như chạy có chút gấp, thái dương bị mồ hôi thấm ướt.

Khuôn mặt mặt đảo đầy đặn, gò má hồng hào, như con ngựa Pony tràn đầy sức sống.

Anh tùy ý hỏi: "Cô rất thích xem tiểu thuyết võ hiệp à?"

Trần Như suy nghĩ, nói: "Tôi thích khoái ý ân cứu* trong cảnh tàn sát khốc liệt. Giang hồ nhi nữ, không câu nệ tiểu tiết. Chạy trốn đến tận đâu tận đâu, mai danh ẩn tích. Những tự do kia xa không thể chạm, đều khiến người ta hướng tới."

*có ân báo ân, có oán báo oán, rõ ràng lưu loát.

Tạ Nghiêu Đình cười.

Trần Như chỉ chỉ kính mắt của anh, hỏi: "Anh bị cận sao?"

"Một chút. Chỉ dùng khi đọc sách."

Đầu cô khể tựa trên giá sách, còn nói: "Tôi đã đọc bản dịch, còn xem phim cùng tên. Mr. Darcy thật sự rất mâu thuẫn. Tha thứ rộng lượng nhưng tim pha lê, ẩn nhẫn lý tính lại già mồm yếu ớt. Nhưng tôi thích ông ấy."

Anh thấp giọng hỏi: "Thích ông ấy ở đâu?"

"Dịu dàng, chính trực, cơ trí vừa chung tình."

Cô ngẩng đầu, ánh mắt thanh tịnh tinh khiết nhìn vào mắt anh. Cường điệu một câu: "Tôi thích một người đàn ông như vậy."

Tạ Nghiêu Đình yên lặng một lát.

Cuối cùng anh vươn tay ra vỗ vai cô, thấp giọng nói: "Đi thôi."

Quán cà phê của Lâm Hoè ngay tại hẻm nhỏ đằng sau tiệm sách.

Một toà nhà ba tầng lầu nhỏ xây lại mà thành, hai bên đường đều có cây ngô đồng cao lớn. Tường vây rất cao, mặt tường vì năm tháng lắng đọng mà sặc sỡ.

Sân độc lập, tùy ý trưng bày mấy cái bàn gỗ nhãn dài mảnh. Đình đầu có dù màu xanh sẫm to lớn. Rất thích hợp để tổ chức hoạt động tụ hội nho nhỏ.

Trần Như đi theo sau lưng Tạ Nghiêu Đình, bước tới.

Xuyên qua bức tường thủy tinh đối diện, có thể nhìn thấy ghế sofa vải sa tanh trong sảnh, có ba con mèo, một con nằm dưới cửa hip mát phơi nắng, một con khác giẫm lên đệm nhẹ nhàng linh hoạt cào cào.

Dưới hiên, chuông gió bị gió thổi lay động.

Ông chủ Lâm Hoè mặc một bộ tạp dề màu cà phê, đang nắm lấy một thanh vonfram làm bằng sắt dài mảnh, đứng ở trong quầy bar pha cà phê tay.

Trong sảnh rất náo nhiệt, đại khái là hoạt động tổ chức hội đọc sách. Người trẻ tuổi tập hợp một chỗ, từng người tranh nhau biểu hiện bản thân, sợ thua kém người khác, bầu không khí giống như một trận biện luận.

Trần Như không khỏi trầm tĩnh lại.

Tạ Nghiêu Đình ngồi xuống trước quầy bar, đưa gói thuốc Đông y đã phôi tốt tới. "Đúng lúc có chuyện ở gần đây, liền mang tới cho cậu. Nhớ kỹ dùng đúng giờ, qua một thời gian nữa đến tái khám."

Lâm Hoè có chút không khoẻ, vẫn đang dùng thuốc Đông y điều trị thân thể.

Lâm Hoè nhận lấy, mang sang một đĩa bánh kẹp bơ đậu phộng. Cũng cực lực giới thiệu: "Mới mở đây, thử một chút."

Mất anh ta ý vị sâu xa nhìn Trần Như sau lưng anh, tự giới thiệu mình: "Gọi tôi là Lâm Hoè."

Trần Như cũng ngồi xuống: "Tôi tên Trần Như."

Người Lâm Hoè rất trắng, cao ráo gầy gò, trên đầu buộc khăn choàng đầu của người Nhật, đáng vẻ hào sảng không bị trói buộc trong đám người. Anh ta nghiêng đầu, cười nói: "Tôi biết, buổi sáng tôi gọi điện thoại cho Nghiêu Nghiêu rồi."

Gương mặt Trần Như bỗng ngưng như bị phỏng.

Anh ta làm như quen thuộc: "Tiểu Như muốn uống gì?"

Tạ Nghiêu Đình thay cô đáp: "Cho cô ấy ly nước ép trái cây đi."

Lâm Hoè: "Tôi không hỏi anh."

Anh ta bĩu môi, quay người bắt đầu cắt hoa quả.

Trong sảnh, âm nhạc thư giãn nhẹ nhàng, trong không khí có mùi cà phê nồng nặc. Trong tủ dựa tường có một ít đồ cũ và sách vở, nhãn hiệu nhắc nhở là tiền bán hàng từ thiện quyền góp mong muốn xây trường tiểu học ở Tây Tạng.

Trần Như băn khoăn một hồi. Trở về ly nước ép trái cây uống một hớp, hỏi Lâm Hoè: "Thân thể anh không ổn sao?"

Lâm Hoè không dấu diếm nói: "Khoảng thời gian trước mỗi ngày đều ở hộp đêm, điên đảo trắng đen, một lần nổi lên từng dải mụn nước. Dọa tôi sợ gần chết, còn tưởng rằng bị nhiễm HPV rồi. Sau đó, liền nghe Nghiêu Nghiêu, bắt đầu tu thân dưỡng tính. Dùng thuốc Đông y điều trị..."

Tiếng nói của anh ta chưa dứt, mặt Tạ Nghiêu Đình đã đen rồi.

Tiện tay cầm một miếng bánh bơ đậu phộng nhét vào trong miệng Lâm Hoè đang nói không ngừng: "Cậu ăn đi."

Trên đường trở về, đi ngang qua miếu Thành Hoàng.

Đèn hoa mới lên, sắc trời dần muộn. Chợ đêm bắt đầu bày hàng.

Chỗ trạm xe lửa bán rất nhiều đồ. Một bà lão tóc trắng vịn sạp hàng nhỏ, trên mặt đất một đồng nhánh hoa mai vàng. Mỗi cành đầy nụ hoa, nụ hoa màu ngọc bích, màu vàng tươi, núp chung một chỗ, cành qua quít hợp thành một chuỗi. Trên tấm giấy trắng dựng đứng viết mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, hai đồng một nhánh.

Loại mai vàng này đang vào thời kỳ nở hoa, ở Giang Thành rất phổ biến.

Người đến người đi, bà lão ngồi ở chỗ đó, chưa có hỏi thăm. Giống như trong bối cảnh đèn điện thành phố rậm rạp có chỗ đứng im.

Giao lộ có chút đông, Tạ Nghiêu Đình dừng xe đợi đèn đỏ.

Trần Như đề cửa xe xuống, gục ở chỗ này nhìn trong chốc lát.

Tạ Nghiêu Đình thuận thế nhìn sang cô, nói: "Nhà cũ của tôi ở Thần Nông Giá*, trong hậu viện có hai cây mai to bằng miệng chén. Nhụy hoa là màu tím, vừa đến mùa, khắp cây tràn ngập hoa, bẻ cành có nụ cắm vào bình, có thể giữ hơn mười ngày."

*Thần Nông Giá là Lâm khu duy nhất tại Trung Quốc và trực thuộc tỉnh Hồ Bắc.

Trần Như dùng sức hít mũi: "Thì ra mùi thơm của mai vàng thanh đậm như thế, trước đó không để ý."

Tạ Nghiêu Đình vòng tay lái, tìm vị trí thích hợp dừng xe, đề nghị: "Chúng ta đi mua mấy nhánh đi."

Trần Như ngồi xổm trước sạp hoa, nghiêm túc chọn hơn hai mươi nhánh vừa hé nở.

Tạ Nghiêu Đình lấy hết tiền lẻ ra, có chừng hai trăm đồng, đưa cho bà lão, thấp giọng nói: "Về nhà sớm thôi."

Trần Như đứng ở một bên, lặng yên mà nhìn.

Trong nội tâm cô trong chớp mắt nổi sóng chập trùng, nhưng không lên tiếng.

Bà lão nắm chặt tay Tạ Nghiêu Đình, nói lời cảm tạ, lại móc ra hai tấm báo cũ từ trên người.

Trần Như nhận lấy, bao lấy nhánh hoa, ôm vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Sống Trên Núi

Ngày kế tiếp, sắc trời trong xanh, trời xanh không mây.

Tạ Nghiêu Đình dẫn Trần Như ra ngoại ô núi Trúc Khê leo núi, Lâm Hoè cũng đồng hành. Núi này không khí trong lành, khắp nơi là trúc xanh, khe núi nhiều dòng suối nhỏ, nên được đặt tên. Phía sau núi có một ngôi chùa, trụ trì Thanh Hoà thiền sư có quen biết với Tạ Nghiêu Đình. Vào đông, cảnh núi khó tránh khỏi có chút tiêu điều vắng vẻ, cảnh cổ thụ chọc trời đều là màu nâu xám.

Sương mù tản ra, núi xanh nơi xa ẩn hiện. Một đầu phiến đá xếp thành cầu thang theo thể núi uốn lượn.

Ngày nghỉ lễ, hoạt động ngoài trời rất đông người, du khách trên đường núi tấp nập năm tấp ba. Vừa mới bắt đầu còn nhẹ nhàng, còn có các bạn nhỏ không ngừng cãi nhau ầm ĩ trên dưới. Trần Như hào hứng, lanh lợi đi đầu đội ngũ, bước nhanh từng bước lên.

Tạ Nghiêu Đình một thân quần áo thể thao, đeo nghiêng túi, mang theo hành lý đơn giản, thản nhiên theo ở phía sau.

Trần Như rất vui vẻ.

Cô đứng ở chỗ cao, hai tay giao trên đỉnh đầu, quơ quơ trước mặt Tạ Nghiêu Đình, cười thúc giục anh: "Mọi người nhanh lên."

Thế núi dần dần dốc đứng. Rực rỡ dương giữa trời, gió nhẹ thổi bay sợi tóc của cô. Trên trán trơn bóng trắng nõn của cô có chút đỏ mề hôi, mắt sáng lấp lánh, hình dáng giống như khám một lớp viền vàng. Đây sức sống thanh xuân trẻ đẹp.

Tạ Nghiêu Đình bất đắc dĩ cười cười, một tay chống đầu gối thở ra một hơi.

Lâm Hoè đặt mông ngồi trên cầu thang, từ túi áo lấy ra một gói thuốc lá, đốt lên, bóp trong đầu ngón tay, thở hỏn hển lắc đầu: "Không được, bộ xương già này của tôi đã muốn rời ra từng mảnh, dừng lại nghỉ ngơi một chút đi."

Trần Như linh xảo nhảy lên bậc thang hai cấp, hai tay chụp bên môi, tạo thành hình loa, lớn tiếng nói: "Vậy tôi đi đến phía trước chờ hai người."

Cô nhìn Tạ Nghiêu Đình đang ở chỗ thấp.

Anh ngửa mặt lên, khóe môi nở nụ cười ấm áp, có chút nghiêng người đứng cạnh con đường, nhường đường cho những người khác. Anh giơ tay về phía cô, dùng khẩu hình miệng bảo đi. Lúc này cô mới an tâm xoay người.

Không biết từ khi nào bắt đầu toàn tâm toàn ý tín nhiệm.

Lâm Hoè ngửa đầu nhìn anh, trào phúng a lên cười một tiếng.

Anh ta nhẹ nhàng phui bụi, hỏi: "Đến cùng là lòng yêu mến của anh trần lan, hay là thật sự kim lòng không được rồi?"

Tạ Nghiêu Đình khẽ giật mình.

Trên thực tế, anh chưa bao giờ nghiêm túc cân nhắc qua vấn đề này. Giờ phút này, bị Lâm Hòe dùng giọng mỉa mai hỏi, ti mi nghĩ lại, vậy mà lại có ngoài ý muốn trong nháy mắt. Tuổi tác và đạo đức, cảm giác tội ác và áy náy, những thứ này đều đi ngược lại tam quan bảo thủ của anh, đến mức anh chưa bao giờ liên tưởng qua phương diện tình yêu.

Tạ Nghiêu Đình trầm mặc một lát, bình tĩnh nói: "Lòng yêu mến của tôi tràn lan, giúp cô ấy chỉ vì từ thiện."

Lâm Hòe xem thường, nhún nhún vai: "Đội gặp được Bồ Tát, chỉ mong anh cũng có thể... Nghĩ sao nói vậy."

Tạ Nghiêu Đình không đáp lời anh ta.

Anh một lần nữa bước chân, thản nhiên nói: "Đi thôi."

Lâm Hòe đứng lên, bóp tắt xi gà trên thùng rác, đột nhiên nói: "Tôi gặp được Diệp Phục Linh rồi."

Tạ Nghiêu Đình dừng bước chân lại, thuận miệng hỏi một câu: "Không phải cô ấy xuất ngoại rồi sao, trở về lúc nào?"

Lâm Hòe dò xét mắt sắc mặt của anh: "Hồi trước đó. Lúc tụ hội đầu tuần gặp được."

Trầm mặc không nói chuyện.

Anh đã từng có khoảng thời gian thanh xuân hào hoa phong nhã. Đã từng nghe cô ta chính miệng thừa nhận ở cùng người khác, đã từng vì yêu mà thương, ăn không trôi, đêm dài đặng đặng trần trọc, mất ngủ đến hùng hống. Có thể luôn yêu, mới có thể xem như đậm sâu như thế. Chung tình và bạc tình, có đôi khi cũng chỉ là một cái nháy mắt, nghĩ thông suốt, thì có thể buông bỏ.

Trần Như nửa đường lại vòng trở lại.

Cô đeo hai cái túi, trong tay thận trọng giữ một cái lên mua ống trúc gạo nếp bánh chưng tại quán ven đường.

Mùi thơm trong veo đơn giản mê người.

"Cái này ăn ngon lắm. Anh ném thử đi?" Cô rất ân cần, lòng đầy vui vẻ đưa qua.

Tạ Nghiêu Đình rất nể tình cắn một cái trên tay cô. Khóe môi hơi cong lên, đưa tay cực kỳ tự nhiên lấy xuống nửa hạt com bên mép thay cô.

Anh thấp giọng cười nói: "Giữa trưa trong chùa có thức ăn chay, toàn bộ đều dùng cây trúc làm đồ ăn. Có một ít dùng gạo nếp, măng nấu cùng đậu hũ, thêm xì dầu chưng chín thành com nắm, cô nhất định sẽ thích ăn."

Trần Như rất chờ mong, gật gật đầu: "Ừm"

Lâm Hòe từ bên cạnh bọn họ đi qua, làm bộ lớn tiếng ho khan, im lặng.

Trèo đến đỉnh núi, có một giáo đường cổ xưa. Du khách phần lớn tụ tập ở đây. Xuyên qua rừng trúc, đi ra sau núi mới thấy cảnh thanh tịnh và đẹp đẽ. Cổ thụ che trời, quanh co khúc khuỷu, lá rụng và bụi bặm phủ kín đường núi, có loại mỹ cảm chán chường xào xạc.

Thủy Nham tự là một tòa nhà hai sân, do thể núi xây lên.

Tường gạch màu xám, trong góc có một tảng cỏ rêu màu xanh lá, có cảm giác lổm đổm của năm tháng. Cửa mở ra, trong đình có một cây nhãn lồng trăm năm. Tiểu sư phó mặc tăng bào màu nâu xanh cầm cây chổi quét lá rơi. Nhìn thấy Tạ Nghiêu Đình, cậu ra ngoài đón, chấp tay trước ngực, nói: "Cư sĩ đã đến, trụ trì đã đợi lâu ngày."

Tiểu sư phó lại nói: "Hai vị thí chủ xin mời đi theo tôi dùng cơm chay." Tạ Nghiêu Đình cũng chấp tay trước ngực hoàn lễ, thấp giọng nói: "Làm phiền."

Anh nghiêng mặt qua, lại thấp giọng sắp xếp cho Trần Như: "Tôi đi bắt mạch cho Thanh Hoà thiền sư. Cô ăn com xong chờ tôi một lát, đêm nay chúng ta sẽ ở lại trên núi."

Trần Như liền vội vàng gật đầu: "Ừm, được."

Hậu viện chùa là sương phòng cho tăng nhân ở lại. Tiếp giáp một khu rừng nhỏ rậm rạp, bóng trúc rả rích, chiếu vào trên cửa, có một phen thú vị đặc biệt khi sống trên núi.

Ăn cơm chay xong, Lâm Hòe như quen thuộc đến vườn rau sau núi lao động.

Trần Như ngồi trong cầu thang chính điện một lát. Trong điện có mùi đàn hương nồng nặc, còn có tăng nhân quỳ trên đệm cỏ làm khóa buổi trưa. Rời xa đô thị huyên náo, quanh mình khó được yên tĩnh, có thể nghe được tiếng chim hót, thậm chí tiếng gió thổi qua lá trúc xào xạc.

Nồi gang trên bếp lò kêu lộc cộc bốc lên khói trắng.

Một phòng đầy hương trà.

Tạ Nghiêu Đình nói: "Bệnh tình kiểm soát rất tốt. Chỗ sưng không tiếp tục lớn thêm, tôi lại điều chỉnh đơn thuốc. Lần sau, tôi đề nghị ông có thể xuống núi một chuyến, dùng phương thức Tây y kiểm tra toàn diện."

Thanh Hoà thiền sư râu tóc đều xám trắng, đáng vẻ trang nghiêm. Ông chậm chậm nói: "Chết sống có số. A di đà phật."

Tạ Nghiêu Đình không nhiều lời nữa.

Yên lặng một lát, Thanh Hoà thiền sư chậm rãi mở miệng, hỏi: "Hình như cư sĩ có chuyện khó nói?"

Tạ Nghiêu Đình cúi đầu nhấp một ngụm trà, trong mắt thanh tĩnh có chút hoảng hốt. Anh thấp giọng nói: "Chuyện nam nữ thế tục mà thôi, không đáng nhắc tới."

Thiền sư hiền lành cười một tiếng: "Yêu một người, như một ngọn đuốc, ngược gió mà đi, tất sẽ bị phồng tay."

Trông mắt Tạ Nghiêu Đình yên lặng một lát: "Cô ấy còn không biết."

Anh dừng một chút: "Cô ấy được tính ở vai cháu của tôi, tuổi còn nhỏ. Điều này khiến tôi có cảm giác tội lỗi."

Trên núi nhanh tới, chạng vạng tới ngôi chùa tối om, chỉ có tĩnh mịch nhàm chán.

Mặt trăng treo lên, lạnh lẽo.

Trần Như đốt ba nén hương, quỳ gối trên đệm cỏ, thành tín cung phụng tượng Phật bái ba lần, cắm trong lỗ đá xanh bên ngoài chủ điện. Cô chấp tay trước ngực, thấp giọng nói ra mong ước trong lòng: "Con hi vọng, có thể nhanh lớn. Con hi vọng, anh ấy có thể khỏe mạnh, bình an, hạnh phúc. Con hi vọng, anh ấy có thể thích con. Con còn hi vọng, có thể có một mái nhà."

"Haha, ai cũng có lòng tham như cô, thì Bồ Tát bận rộn thế nào?"

Góc tối trong điện đột nhiên truyền ra giọng nói lạnh buốt, lạnh nhạt và mĩa mai.

Trần Như bị giật nảy mình, kinh hoàng nhìn sang: "Là ai?"

Chu Dục từ trong bóng tối đi ra. Cung phụng trước tượng Phật đèn hoa sen lơ mờ, bóng xanh chập chờn. Cậu vừa cao vừa gầy. Trên người mặc tăng bào màu lam xám, cổ tay đeo tràng hạt gỗ từ đàn lá nhỏ, nổi bật lên làn da càng trắng hơn. Có tóc, tóc trên trán cắt ngang trán có chút dài rồi, che khuất lông mày, vẽ mặt buồn bực.

Trong lúc nhất thời, Trần Như không biết nên xưng hô thế nào, lại hỏi: "Anh là ai?"

Cậu nói: "Chu Dục."

"Anh ở đây làm gì?"

"Dưỡng bệnh."

Trần Như đứng lên, nghi ngờ nói: "Dưỡng bệnh?"

Cậu nói: "Đúng, bệnh tim. Trong phật tự dạy người thanh tâm quả dục, thích hợp nhất."

Trần Như "Ồ" một tiếng, chỉ nghĩ cậu thuận miệng bịa chuyện, vốn không tin.

Chu Dục đến gần, cô mới nhìn rõ ràng, thật sự có một làn da như bạch ngọc thượng hạng.

Tuổi khoảng xấp xỉ cô, làn da trắng, mũi cao, cặp mắt thâm thúy vô cùng, vẻ mặt nhìn người có ba phần lạnh thấu xương tự nhiên. Tướng mạo cậu là loại âu hoá kỳ quái, vật áo tăng bào trên người là kiểu Trung Quốc kín đáo.

Hết lần này tới lần khác lại cân đối vô cùng.

Ấn tượng của Trần Như với cậu không thể nói tốt, cũng không muốn nói chuyện nhiều, quay người muốn đi ngay.

Trong lúc Chu Dục dưỡng bệnh rất nhàm chán, mỗi ngày ở trong chùa ngoại trừ ngồi xuống thì là niệm kinh. Đáng vẻ cô từng mất, rất ngây thơ, còn rất thủ vị.

Cậu ngăn đường đi của cô lại: "Cô hỏi xong rồi, giờ đến phiên tôi."

Trần Như không muốn để ý đến cậu, linh xảo xoay người, ý đồ từ một khe hở khác chui ra. Lại không nghĩ rằng động tác trên tay Chu Dục càng linh hoạt hơn, một lát đã tóm lấy cánh tay cô, kéo cô trở về.

Trần Như gào lên một câu: "Anh thả tôi ra. Đau quá."

Tạ Nghiêu Đình từ sương phòng hậu viện đi tới, nhú mảy đứng dưới cầu thang: "Tiểu Như."

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Sống Trên Núi (Tt)

Trong mắt anh che dấu bớt, trầm giọng nói: "Cậu buông cô ấy ra trước đi."

Ánh mắt Chu Dực nhìn sang. Trần Như nhìn thấy cứu tinh, dùng lực đẩy ra tay cậu vẫn cứ nắm chặt cánh tay cô, ba chân bốn cẳng chạy ra, đứng bên người Tạ Nghiêu Đình.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Anh quay đầu, thấp giọng hỏi Trần Như.

"Tôi đang thấp nhang. Đột nhiên anh ta đi ra từ trong điện." Cô lời ít ý nhiều trả lời.

Tránh nặng tìm nhẹ, nói cũng coi là sự thật. Lại là một tiếng cười. tính cách Chu Dực luôn không chịu thua thiệt, nói muốn hỏi thì nhất định sẽ đạt được đáp án. Cậu có thâm ý khác đánh giá Tạ Nghiêu Đình trên dưới, hỏi một câu: "Đây là người đó?"

Trần Như lập tức kịp phản ứng cậu đang hỏi gì.

Lúc này cô xấu hổ đỏ mặt, tức giận nói: "Chuyện không liên quan tới anh."

"Vậy chính là người đó rồi." Chu Dực khẳng định nói, cậu nhàm chán thương thức chuỗi tràng hạt từ đàn này, từng hạt mộc châu lướt qua ngón tay thon dài trắng nõn của cậu. Đám thùng bí mật của cô, cậu cũng không nói gì thêm nữa, cười như không cười xoay người rời đi.

Bầu trời đêm trong vắt âm đạm, trăng sáng nhô lên cao, ánh trăng âm áp yên lặng. Trên trời đầy sao. Ánh sáng đơn độc lạnh lẽo từ cửa sổ, từng đám trúc vang lên sáo sạt, che lại một tầng sương mờ.

Tạ Nghiêu Đình cười cười, nói đùa: "Tôi còn chưa từng thấy, cô xảy ra tranh chấp cùng người khác."

Trần Như phồng mặt lên: "Không phải đâu. Là anh ta quá đáng ghét, tránh ở một góc nghe lén tôi cầu nguyện với Bồ Tát. Rồi đột nhiên nhảy ra làm tôi giật cả mình. Còn chặn lại không cho tôi đi."

Nghe cô tức giận tố cáo, ý cười trong mắt Tạ Nghiêu Đình càng sâu hơn.

Anh hỏi: "Há, cô cầu nguyện gì thế?"

Trần Như trầm ngâm một lát, xấu xa nói: "Nguyện vọng nói cho người khác nghe, sẽ không linh."

Tạ Nghiêu Đình lơ đãng, cười một tiếng cho qua.

Quy chế của Thủy Nham tự hoàn chỉnh, xuyên qua đại điện, đằng sau chính là trai đường, thiền phòng và phòng dành cho khách.

Phòng nhỏ bên ngoài có cây trúc chế thành bàn nhỏ và ghế, hai người ngồi trong chốc lát. Hai tay Trần Như che bên môi, nhẹ nhàng thổi khí, lại chà xát vào nhau.

Tạ Nghiêu Đình liếc nhìn cô một cái, thấp giọng nói: "Lần trước đến là mùa thu. Thời tiết còn không lạnh như vậy."

Trần Như ôm cánh tay, khép vai: "Mặc dù rất lạnh, nhưng toàn thể giới đều rất yên tĩnh. Giống như có thể nghe thấy tiếng nói của những ngôi sao."

Tạ Nghiêu Đình mỉm cười: "Những ngôi sao cũng có tiếng nói sao?"

Trần Như chỉ sao kim sáng nhất trên bầu trời, nói: "Có chứ, trong vũ trụ rộng lớn bát ngát ở đây, tốc độ mỗi một hành tinh quay quanh và quỹ đạo cũng khác nhau, tiếng rơi trên phim đàn cũng sẽ khác. Rải rác chân trời, hợp thành một đường, tiết tấu biến hóa chính là nhạc phổ của bản xô-rat."

Cô nói xong, duỗi ra ngón tay làm hành động đánh đàn trên bàn.

"Thì ra Tiểu Như còn là một nhà thơ." Tạ Nghiêu Đình mỉm cười nhìn cô.

Bỗng nhiên Trần Như ngại ngùng, nhỏ giọng nói: "Thật ra, làm thơ không có gì khó khăn, câu chữ đoạn ngắn, không cần dấu chấm câu, từng hàng sắp

xếp thẳng tắp thì chính là thơ rồi."

Tạ Nghiêu Đình cười tùy ý, từ chối cho ý kiến.

Trần Như hơi nhíu mày: "Anh không tin cũng có thể thử một chút. Ví như thế này, dùng tên thuốc Đông y anh quen thuộc."

Hai tay cô chống cằm, trầm ngâm một lát, nói:

Tam thất bạc hà

Chi tử* tô hợp hương**

Ái đích cửu chưng cửu sái, tỵ tượng thực địa hoàng***

*Cây dành dành

**Tô hợp hương vị cay, tính ôn, quy kinh Tâm, Tỳ, có tác dụng khai khiếu, chỉ thống, chủ trị các chứng trúng phong, kinh phong, nhiều đờm, ngực bụng lạnh đau

*** Thực địa hoàng vị ngọt, mùi thơm, tính hơi ôn. Có tác dụng nuôi thận, bổ âm, dưỡng huyết, làm đen râu huyết.

Tạm dịch:

Tam thất bạc hà

Cây dành dành tô hợp hương

Chuong chín chưng chín phơi, như thực địa hoàng

Tạ Nghiêu Đình bị cô nghiêm túc nói đùa làm thơ chọc cho hết sức vui mừng, vỗ tay tán thưởng nói: "Không tệ, không tệ."

Trần Như: "Anh cũng đi thử xem."

Tạ Nghiêu Đình vốn không chịu, nhưng Trần Như không muốn, cứ bám lấy anh. Anh bất đắc dĩ, nghĩ một hồi, đành phải nói:

Bán hạ* hợp hoan***

Tùy trầm hương

Tương tư tử*** đương quy

*Bán hạ: vị cay, ôn, có độc; có tác dụng táo thấp (làm khô ẩm thấp), hóa đờm, giáng nghịch (làm hạ hơi đưa lên) hết nôn.

** Cây hợp hoan (hay cây bồ kết tây) là một loại cây thân gỗ rụng lá, hình dạng lá giống lông chim, lá lớn do nhiều lá nhỏ hợp thành, lá nhỏ trông rất nhỏ, đến các phiến lá sẽ khép lại thành từng cặp

***Chữa ho, cảm sốt, hoàng đản do viêm gan siêu vi trùng, giải độc, vị ngọt nên dùng trong các đơn thuốc cho dễ uống

Trần Như cúi đầu cẩn thận chép miệng, chỉ cảm thấy câu chữ nhập tình nhập cảnh, rằng môi dư hương. Sức tưởng tượng của cô phong phú, lập tức nào bộ nghĩ đến vở kịch yêu nhau sau đó tách rời mong ngóng Quân vương trở về, cảm giác tim đập thình thịch.

Cô thán phục nói: "Oa, ba câu thơ tình này, khảm vào tên thuốc bắc đúng mức vô cùng, đơn giản so với câu thơ thuần túy của tôi khi nãy về gieo vần không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Thì ra, anh mới là nhà thơ."

Tạ Nghiêu Đình giả bộ che tim, cười nói: "Cô bé ơi, sao miệng ngọt như thế. Tôi sắp không chống đỡ nổi viên đạn bọc đường này rồi. Tôi không rành làm thơ, không làm nổi nhà thơ."

Trần Như không ngừng cố gắng, hai tay chồng lên nhau, nằm sấp trên bàn nhìn anh, nói: "Thật ra, người làm nhà thơ không phải chỉ mãi làm thơ. Còn có ý khác."

"Ồ?"

"Mỗi câu thơ đều là một bức họa. Ví như, trừ khước quân thân tam trọng tuyết, thiên hạ thủy nhân phối bạch y*. Lại ví như, cửu thương bạch nhãn vọng thanh thiên, kiều như ngọc thụ lâm phong tiền**. Tích thạch như ngọc, liệt tủng như thủy. Lang diễm độc tuyệt, thế vô kỳ thất***."

*Nếu người như chàng mà còn không mặc y phục màu trắng, thì khắp thiên hạ này còn có ai xứng với y phục màu trắng nữa. **Nâng ly uống, mắt trắng đã trừng trừng lên trời./ Nổi bật như cây ngọc run rẩy trước gió.

***Đá kết như ngọc quý, thân từng như ngọc xanh. Về tuổi riêng một cõi, thiên hạ chẳng người tranh.

Tạ Nghiêu Đình không rõ ràng cho lắm, nháy mắt mấy cái, nhìn qua cô.

Anh thân nhiên ngồi trên ghế trúc dưới ánh trăng bao phủ xuống, mặc trên người một bộ quần áo bông cổ lớn màu cà phê, ống tay áo lộ ra một khúc cánh tay áo len màu trắng bên trong, ánh mắt nhu hòa mà sáng long lanh, mệnh mông trầm tĩnh.

Sau lưng một lùm thùy trúc chập chòn theo gió, giao nhau với ngói xanh đen của khu vực dành cho khách.

Giống như một bức họa.

Trần Như nói: "Cho nên, anh là một nhà thơ."

Nhà thơ như người bình thường.

Tạ Nghiêu Đình sững sờ, vừa mới bắt đầu còn chưa hiểu, nhưng lập tức kịp phản ứng. Nụ cười bên môi rạo rực hơn. Anh không nói tiếp, mỉm cười bất đắc dĩ lắc đầu. Đêm thơ dưới ánh trăng đêm, có lẽ là bầu không khí thực sự quá tốt. Cuối cùng lại bị cô bé không rành thế sự trước mặt trêu chọc đến tinh thần say mê, thích thú.

Tạ Nghiêu Đình che giấu, quay đầu ho hai tiếng trầm thấp.

Trần Như dựa vào chủ nghĩa duy tâm ngớ ngẩn làm nền xong, giờ phút này đã sớm sợ rồi. Cô lập tức đứng lên, liền đưa lửa xuống sườn nói, hí... í ra hít một hơi vào: "Bên ngoài quá lạnh rồi, chúng ta vào nhanh một chút."

Tạ Nghiêu Đình cũng đứng lên.

Trần Như đứng trước mặt anh.

Anh cúi đầu xuống, rất tự nhiên thay cô bó áo lại, thấp giọng sắp xếp một số chỗ thay cô: "Trong phòng đốt giường lò*, ban đêm lúc ngủ có thể sẽ cảm thấy nóng, nhưng đừng đá chăn mền. Sáng sớm mai chúng ta liền xuống núi."

*giường lò, đắp bằng đất, gầm giường có ống dẫn khói nóng hoặc để lò sưởi, ở miền bắc Trung Quốc

Cô khẽ giật mình, lại thấy Tạ Nghiêu Đình dưới ánh trăng vẫn còn cười với mình, vô cùng dịu dàng lưu luyến. Nếu như Thần Phật trên trời thật sự có thể nghe thấy nguyện vọng của cô mà ưng thuận, cô chỉ cầu, ngực anh có thể trở thành kết quả cuối cùng của mình.

Ngày hôm sau, gà trống báo sáng.

Có lẽ là bởi vì làm pháp sự siêu độ giữa chùa miếu Phan âm không ngừng, hương nến lượn lờ. Rất nhiều tăng nhân đã làm xong bài tập buổi sáng, giờ phút này đang xếp bằng tụng kinh gõ lễ trong điện. Lúc Trần Như ăn điểm tâm sáng ở trai đường gặp được Chu Dực.

Cậu đã đổi tăng bào, cứ như rơi vào sinh hoạt khói lửa. Cậu cảm thấy quấy đi quấy lại trong chén, đáng vẽ không hứng thú lắm với cơm chay. Nhìn thấy Trần Như, cũng không biết nghĩ tới điều gì, lại cong môi cười cười.

Trần Như cảm thấy cậu rất tà khí, không muốn để ý tới cậu.

Sáng sớm Lâm Hoè lao động trong vườn rau, lại cảm chới quết hơn phân nửa đình viện, giờ phút này tinh thần sáng khoái vô cùng. Anh ta phát phát tay, chào hỏi Trần Như: "Tiểu Như, ngồi bên này."

Trần Như nhìn thấy người bên cạnh Chu Dực, thật bất ngờ, gật đầu nói: "Tổng giám đốc Chu, xin chào."

Chu Hằng đứng lên, có chút ngoài ý muốn: "Thật là đúng dịp."

Lâm Hoè đi tới. Trần Như giới thiệu nói: "Vị này là tổng giám đốc Chu."

Cô lại nhỏ giọng giải thích một câu: "Tôi làm nhạc công ngoài sân khấu trong quán cà phê của khách sạn anh ấy."

Lời còn chưa dứt, Tạ Nghiêu Đình cũng đi tới. Anh dậy sớm, đi thiền phòng thay Thanh Hoà thiền sư bắt mạch lần nữa, lại dặn dò tăng nhân một số điều cần chú ý khi nấu thuốc. Sau đó thu dọn đồ đạc cảm đến, trong trường hợp này vội vàng không kịp chuẩn bị gặp Chu Hằng.

"Nghiêu Đình, cậu cũng ở đây à." Chu Hằng cười tới chào hỏi anh.

Tạ Nghiêu Đình cười bắt tay anh: "Cậu lên núi khi nào vậy?"

"Sáng sớm, ngồi cáp treo mà lên." Anh xoay người, dùng ánh mắt ra hiệu: "Chu Dực, em trai út của tớ. Vẫn luôn ở trong chùa, tớ tới để đón nó xuống núi."

Tạ Nghiêu Đình gật đầu, cũng giới thiệu: "Ừm, Lâm Hoè, bạn của tớ."

Trần Như hơi nghi ngờ, hỏi anh: "Thì ra anh cũng biết tổng giám đốc Chu."

Chu Hằng cười nói: "Thế nào, em còn không biết? Em do Nghiêu Đình giới thiệu qua đây làm thêm đấy, là bạn học cấp ba của tôi."

Trần Như nhú mồm, không lên tiếng.

Tình hình này, hiển nhiên trước đó hoàn toàn không rõ.

Ngừng ăn lại, Tạ Nghiêu Đình hình như không động đũa. Ăn vào vô vị, qua loa kết thúc.

Mặt mũi thiếu niên yếu ớt và thiếu nữ lòng tự trọng mẫn cảm. Anh không tìm được cơ hội thích hợp giải thích cặn kẽ chuyện này với cô, giờ phút này lại bị Chu Hằng đột ngột nói ra. Phát giác được cảm xúc của cô đột nhiên sa sút, anh lo được lo mất thờ dãi, đột nhiên có loại cảm giác làm kẻ xấu.

Trên đường trở về, Chu Hằng và Tạ Nghiêu Đình đang thấp giọng nói chuyện với nhau, Trần Như trầm mặc đeo bọc sách theo phía sau. Cáp treo trên đỉnh núi, một thùng xe chứa được hai người. Trước đó Chu Dục liền yêu cầu ngồi cùng Trần Như, thế là, Chu Hằng và Tạ Nghiêu Đình, Lâm Hoè và thư ký đi theo Chu Hằng, chia thành ba tổ.

Núi vào đông, cảnh trí tiêu điều hoang tác. Không khí ẩm ướt lạnh lẽo, chẳng biết lúc nào, bầu trời bắt đầu rơi xuống những hạt mưa tinh mịn, tí tách tí tách rơi vào kính pha lê, ý lạnh chậm chậm.

Chu Dục đột nhiên nói: "Trường THPT Bồi Gia, 12A1, Trần Như."

Trần Như giật nảy mình, lùi ra sau, tư thế phòng ngự hết sức rõ ràng: "Làm sao anh biết?"

Chu Dục giơ tay lên, chỉ thẻ tên cô cài vào cặp sách.

Trần Như tức giận nói: "Đúng lúc, vấn đề hôm qua anh chưa hỏi, lần này đều đáp xong rồi. Tôi không nợ anh cái gì."

Giọng điệu lạnh nhạt vạch rõ ranh giới. Cô không thích tiếp xúc với nam sinh cùng tuổi, đây là điều cô không hề che giấu. Bất kể là tự ti hay là giả bộ, học sinh khá giỏi vẫn là chàng trai hư hỏng, ở trong mắt cô, giống như bắp còn chưa chín, còn quá ngây ngô.

Chu Dục hỏi hột hỏi: "Anh ta biết cô thích mình không?"

Trần Như giận, cổ đều đỏ một nửa, nhú mồm nói: "Anh chớ xen vào việc của người khác."

Thấy cô như thế, Chu Dục như người bị bệnh thần kinh, hết trẻ nhỏ cảm huy chương vô cùng vui mừng, cong môi cười thật lâu. Hai tay của cậu gối sau ót, nhắm mắt dưỡng thần. Một đường không nói chuyện.

Bãi đỗ xe ở cửa chùa, mỗi người đi một ngã.

Trên đường về, đôi Lâm Hoè lái xe, Tạ Nghiêu Đình ngồi ở vị trí kế bên tài xế. Trần Như bò lên trên ghế sau, thay đổi lú rú như chim hỉ thước nhỏ, quay đầu nhìn qua thoáng bóng cây, núi xanh xa xa.

Hai mắt Tạ Nghiêu Đình nửa mở, một tay che trên trán, tựa lưng vào ghế ngồi nghỉ ngơi.

Có một đoạn đường núi không dễ đi lắm, xe xóc nảy kịch liệt. Anh nhú mồm lại, nắm tay chống ở dạ dày, cúi đầu mở túi, lấy ra thuốc viên bao con nhộng. Sau đó quay đầu, thấp giọng nói: "Tiểu Như, đằng sau có nước khoáng, lấy cho tôi một chai."

Trần Như thấy sắc mặt anh không tốt, vội vàng lấy chai nước sau ghế phụ đưa cho anh, vừa hỏi anh: "Anh sao thế, say xe sao?"

Đốt ngón tay anh vì nắm chặt mà trắng bệch, cầm lấy, vặn nắp bình ra, tổng thuốc viên vào miệng.

Anh thở ra một hơi, không muốn nói nhiều, giọng thật thấp: "Không sao, có chút đau bụng."

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Khói Lửa 1

Edit: Đào Sindy

Trở lại nội thành, vừa đúng giờ ăn trưa

Lâm Hoè trên đường kích động dự định đến nhà hàng cua. Cua lột sốt cam, là chuyện tốt của đời người. Lâm Hoè không chút kiêng kỵ liền say cua, uống vào nửa ấm rượu Hoa Điều.

Cua là thứ không dễ đối phó, Trần Như ăn không quen. Tách ra móc móc, suy nghĩ cả nửa ngày cũng không thu được nhiều, vỏ trong tay chất đống lại là một mảnh hỗn độn.

Cô có chút thất bại. Cúi đầu xuống bắt đầu ăn chén cà ri hoa cua tinh tế trước mặt.

Tạ Nghiêu Đình ăn rất ít, lại không ăn món lạnh.

Trần Như hỏi anh: "Anh không thích ăn cua à?"

Lâm Hoè một mặt xem thường, nói: "Anh ấy kén ăn vô cùng, tôi còn chưa thấy thứ gì anh ấy thích ăn cả."

Tạ Nghiêu Đình cười, không lên tiếng. Chậm rãi nhận lấy mở mai cua. Từ cangk đến chân cua, thay đổi khớp nối, vặn, kéo, bóc, động tác đầu vào đấy, ngay ngắn trật tự. Chỉ chớp lát sau, đã bóc được nửa đĩa thịt cua. Anh đẩy đĩa lên trước mặt Trần Như, lại lấy khăn ướt trên bàn, xoa xoa ngón tay.

Ánh mắt Trần Như bị hấp dẫn, nhỏ giọng hỏi: "Cho tôi?"

Tạ Nghiêu Đình: "Ừm."

Anh nhìn cô, cong môi, im lặng cười.

Lâm Hoè cảm thấy mức một nửa thịt cua nhai trong miệng: "Không biết còn tưởng rằng Tiểu Như là con gái của anh đó."

Mặt Trần Như bỗng nhiên như bị phỏng. Sau đó vui vẻ nhai căng lấy đĩa thịt cua đến tay mình, thêm ít đồ chấm, ba muỗng đã ăn xong. Gạch cua béo khỏe, vào miệng đã tan. Cô ăn vui vẻ, từ trong mũi phát ra tiếng thỏa mãn: "Thơm quá."

Tạ Nghiêu Đình nói thật thấp: "Ăn những thứ này đi, cua tính hàn, ăn nhiều tổn thương tỳ vị."

Trần Như không coi ai ra gì nhu thuận gật đầu, tán thưởng một câu: "Sao anh giỏi bóc thịt cua như thế."

Kỹ thuật bóc thịt cua, tra cứu kỹ càng, không khác so với làm một cuộc phẫu thuật nhỏ. Anh học tám năm lâm sàng, đã trải qua cương vị các khoa, tất nhiên thuận tay.

Cô lại cảm khái: "Sao anh có thể làm tốt chuyện này như vậy."

Lâm Hoè không vừa mắt: "Tôi ăn no rồi."

Miệng anh ta xưa nay không cần, đứng dậy khua tay nói: "Hai người từ từ ăn, bóng đèn đi trước đây."

Chạng vạng tối nổi gió. Rét đậm, mây đen buông xuống, ngoài cửa sổ gió giật gào thét, bầu trời u ám. Dự báo thời tiết nói, trong lúc xuân, mưa tuyết tiếp tục làm thời tiết âm u, hai ngày nay sẽ có bão tuyết dữ dội giáng xuống.

Trong phòng nóng hầm hập.

Trần Như ngồi xếp bằng trên mặt thảm nhung dài ở phòng khách, nằm sấp trước bàn gỗ phòng khách, làm bài thi ngữ văn hai tờ. Cô nhìn thoáng qua cửa phòng ngủ, Tạ Nghiêu Đình đang nặng nề ngủ. Dạ dày anh lạnh lạnh đau đau, luôn không thoải mái. Ngay từ đầu nằm xuống cũng không ngủ, sau lúc hỗn loạn, nửa ngủ nửa mê, mơ tới khi mình còn đi học.

Diệp Phục Linh là đối tượng bà Diệp Đình hi vọng giúp đỡ công trình học sinh nghèo khó kết đôi. Cô ta một đường đi tới sơn thôn nhỏ, dùng thời gian ngắn nhất hoàn thành thay đổi nhân vật phong vân một nghèo hai trắng*.

*cục gạch mà dám đua đòi với iPhone

Lúc trẻ tính tình cô ta sáng sủa, rất có lòng tiến thủ. Thích cười, rất dễ hoà mình với người khác, hai bên gò má có lúm đồng tiền nhỏ, như mặt trời lên lúc bảy tám giờ sáng.

Diệp Phục Linh theo đuổi Tạ Nghiêu Đình đã nhiều năm. Từ tuổi dậy thì đến khi trưởng thành, từ lần đầu tiên gặp mặt liền không ngừng gửi thư tình và tin nhắn sớm chiều ở chung. Dần dần, anh đã quen hình thức hai người ở chung.

Đại khái là lúc học đại học.

Khoảng thời gian kia, Tạ Nghiêu Đình thực tập ở bệnh viện thuộc trường học, lại phải chuẩn bị bảo vệ bằng Thạc sĩ, cộng thêm tham dự làm MC cho một chương trình kết hợp ứng dụng lâm sàng Trung Tây y, đó là ngân sách trọng điểm quốc gia xã khoa. Mỗi ngày anh đều ngâm mình trong thư viện và phòng thí nghiệm, bẽ bộn nhiều việc. Không quan tâm đến Diệp Phục Linh.

Anh ăn không quy luật nên bị viêm dạ dày, ăn không vô thứ gì, uống miếng nước xong quay người cũng sẽ phun ra. Anh ở phòng y tế trường truyền dịch mấy ngày, mu bàn tay vừa sưng vừa xanh, cả cánh tay như rớt chi, lạnh băng nặng nề.

Lúc ấy Diệp Phục Linh ở bệnh viện trường có làm thêm ngoài giờ.

Cũng giống như mùa đông bây giờ. Hơi mưa, liên tiếp nửa tháng. Anh nằm cong trên ghế truyền dịch mở tài liệu lịch sử, sư huynh cùng tổ gọi điện thoại tới, vội vã muốn biết số liệu anh phụ trách. Máy tính không ở bên người, không có cách nào làm ngay cho anh ấy. Nhắn tin hỏi Diệp Phục Linh, hỏi cô ta có ở bệnh viện trường không.

Diệp Phục Linh trả lời rất nhanh, không có ở đây. Ở bên ngoài làm thêm, ban đêm mới có thể trở về trường học.

Tạ Nghiêu Đình cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp rút túi còn hơn phân nửa ra. Trên đường đi từ phòng y tế đến phòng thí nghiệm, đi qua một hành lang yên lặng lộ thiên. Mùa đông, vốn thực vật đây leo um tùm màu xanh lá chỉ còn lại cành khô tiêu điều. Anh cầm một cây dù đen, đứng ở một bên nhìn thấy Diệp Phục Linh đang tranh chấp lớn tiếng cùng nam giáo sư mới đi du học về trong viện.

Cô ta ở trước mặt anh, dù gặp phải khó khăn gì, từ trước đến nay đều vui vẻ giãn mặt ra, lạc quan đối mặt. Anh chưa bao giờ thấy đáng về tức giận hỗn hển như thế.

Tạ Nghiêu Đình nghe vài câu, đại khái là vì danh sách chi phí xuất ngoại.

Chuyện sau đó, giống như đã không nhớ được. Đại khái là sau khi anh lấy lại được tinh thần, gạt mình lo lắng trực tiếp quay người rời đi. Thời gian trôi qua quá lâu, những chuyện đó đều bị vứt sâu trong kí ức, dù rằng tức giận nghiêng răng vô cùng, thì vẫn không thể làm gì, thậm chí, ngay cả thất vọng và ảo não đều trở nên mơ hồ.

Mí mắt Tạ Nghiêu Đình nặng nề, vẫn luôn không tỉnh nổi, ngủ thật lâu trong ổ chăn. Nếu như không phải vì miệng đắng lưỡi khô, tìm nước uống, anh có thể sẽ ngủ đến rạng sáng hôm sau.

Trần Như đẩy bài thi và sách giáo khoa ra, đứng dậy ba chân bốn cẳng đi tới.

Tay Tạ Nghiêu Đình còn đặt trong túi giữ ấm, uống nước xong. Màn đêm dần dần buông xuống, rơi ngoài cửa sổ là ngọn đèn lửa với hơi nước mờ lung. Anh đứng ở nơi đó, giống như vầng trăng trong bầu trời đêm chậm chậm lên cao, vô số ngôi sao chen chúc.

Càng náo nhiệt, càng quanh quệ hơn.

Giọng Trần Như mang theo nhẹ nhàng mềm dẻo: "Anh tỉnh ngủ rồi à?"

Tạ Nghiêu Đình hoảng hốt, vừa tỉnh táo vừa như không, anh dơ tay, cầm lấy cốc nước, thấp giọng nói: "Uống nước."

"Anh nóng lên rồi?" Cô nhìn thấy cánh môi anh tái nhợt khô nứt nhếch lên, cau mày, nhón chân lên, lòng bàn tay chụp lên trán anh.

Tư thế như vậy người khác nhìn vào thực sự quá mập mờ thân mật.

Tạ Nghiêu Đình nghẹn nước ở yết hầu, ho khan, trong lúc nhất thời thờ không nổi, đến gấp cả lưng.

Trần Như vội vàng đỡ anh đến ghế sa lon ngồi xuống.

"Anh không sao chứ?" Trong mắt cô có lo lắng không che giấu chút nào.

"Không sao, không cần thận bị sặc." Tạ Nghiêu Đình lắc đầu, giọng trầm thấp còn có chút ho khan mất tiếng.

Anh nhìn sách vở mở ra trên bàn trà, tay phải nắm thành quyền chống bên môi lại ho khan trầm thấp vài tiếng, sau đó tùy ý hỏi một câu: "Cô đang làm bài tập ở đây à?"

Trần Như gật đầu: "Ừm, buổi chiều làm hai bài thi ngữ văn hai tờ. Đọc hiểu bài văn xuôi 《tuế triều thanh cung》của Uông Tăng Kỳ."

Tạ Nghiêu Đình hơi kinh ngạc: "Cô thích ông ấy?"

Trần Như chỉ giá sách đằng sau anh: "Tôi nhìn thấy anh thu thập rất nhiều sách của ông ấy."

Tạ Nghiêu Đình: "So sánh với bệnh trạng theo đuổi hoa lệ tươi đẹp, tôi càng thích bình dị mộc mạc. Trong số tác giả của phái kinh kịch* tôi thích nhất Lão Xá và ông ấy. Văn nhân chân chính của thời đại ấy."

*tiêu biểu là cách biểu diễn của Bắc Kinh.

Trần Như buông lỏng, hai tay ghé trên bàn, đầu đặt phía trên, ngửa mặt lên nhìn anh.

Tạ Nghiêu Đình cười nói: "Tôi lại nhịn không được thuyết giáo rồi, có phải rất nhàm chán?"

Cô vội vàng lắc đầu: "Anh cứ nói, tôi rất thích nghe. Tôi không thích phần được chỉ định mục lục trong sách ngữ văn tiết ngoài giờ. Trên thực tế, tôi cảm thấy bị chỉ định đều rất tẻ nhạt vô vị."

Anh cười: "Cô là đang phản nghịch. Đọc kinh điển có thể nuôi dưỡng khiếu thẩm mỹ, cũng không có gì không tốt."

Cô nói: "Không cảm thấy rất buồn tẻ sao?"

Anh nhẹ nhàng vỗ đầu cô: "Sách càng khô khan, càng phải thừa dịp đọc lúc còn trẻ. Độ tuổi của tôi, đọc cũng chẳng vào."

Cô le lưỡi một cái, nhỏ giọng giải thích: "Anh còn rất trẻ mà."

Tạ Nghiêu Đình nghe được, khẽ nhếch môi.

Cô còn nói: "Tôi cảm thấy, tuổi của anh bây giờ đang vào độ tốt nhất."

Trên bàn xanh là bình mai vàng nở rộ, dùng sứ men xanh long tuyến in hình cô gái đẹp. Xanh ngọc bích giao với màu vàng rực rỡ, cả phòng mùi thơm ngát. Năm tháng thanh tịnh, giống như thiếu niên tràn ngập tình yêu tinh khiết và vui mừng.

Đột nhiên Tạ Nghiêu Đình có chút hoảng hốt.

Khóa cửa kết một tiếng, bị vặn ra rồi.

Diệp Đình đi tới, đằng sau là di Hứa. Bà ngồi trên ghế thay giày ra dép lê, mặc trên người một bộ sườn xám áo màu đen thêu thùa, quần dài vải lụa, loại đó nhìn có vẻ không hiểu, thực chất là văn nghệ bên trong.

Tạ Nghiêu Đình đứng dậy đi tới, nhíu mày hỏi: "Mẹ, sao mẹ lại tới đây?"

Diệp Đình ôn hòa mỉm cười với con trai: "Con không nghe điện thoại. Mẹ lo cho con vô cùng, dù sao trong quán cũng nghỉ. Mẹ nhân rồi không chuyện gì liền đến xem."

Trần Như đi theo sau lưng Tạ Nghiêu Đình.

Diệp Đình chưa thấy qua cô, dò xét trên dưới, tính tình bà nhu thuận, điềm đạm hỏi: "Đây là con cái nhà ai?"

Trần Như không lập tức lên tiếng.

Tạ Nghiêu Đình chần chờ một lúc, giải thích sơ lược: "Vâng... Bạn học của Mạc Mạc. Trong nhà xảy ra chút chuyện, con để cô ấy ở chỗ này vài ngày."

Trần Như vội vàng tự giới thiệu nói: "Chào bác, cháu tên Trần Như."

Diệp Đình lại nhìn trên người Tạ Nghiêu Đình tùy ý mặc quần áo ở nhà, trong lòng liền có chút bất mãn, nhưng cũng không nói nhiều, gật đầu nói: "À... Là bạn học của Mạc Mạc, hoan nghênh hoan nghênh."

Tạ Nghiêu Đình đi vào thay quần áo.

Di Hứa đi phòng bếp nấu cơm tối. Diệp Đình lại dặn dò bà nấu món tôm rim hạt bắp, thứ trẻ nhỏ thích ăn.

Trần Như thu dọn sách giáo khoa, ngồi nghiêm chỉnh một góc trên ghế sofa.

Di Hứa bắt đầu chia thức ăn, một bên nói chút việc nhà với Diệp Đình: "Hai ngày nữa tôi phải về nhà. Cháu gái sinh con đôi tiệc đầy tháng, qua đầu năm mới về."

Diệp Đình: "Tôi nhớ con bé mới đầy hai mươi. Thế mà sinh con rồi?"

Di Hứa lắc đầu: "Không có học cấp ba, đi Thâm Quyến làm công đã nhiều năm, gả cho một ông chủ nhà máy điện tử, đối phương lớn hơn nó mười tuổi, chờ không được. Sớm đã kết hôn rồi."

Diệp Đình không khỏi thôn thức cảm thán một câu.

Tạ Nghiêu Đình đã thay quần áo đi ra. Anh ở trước mặt Trần Như, không đề phòng. Nhưng ba mẹ đều ủng hộ truyền thống văn hóa Trung Quốc, mẹ Diệp Đình xuất thân danh môn, xưa nay nặng đáng về sạch sẽ, tu dưỡng cao quý.d/đ//q/đ

Diệp Đình không hài lòng nhìn anh một cái, trêu chọc nói: "Cháu gái nhỏ nhất của di Hứa đã có con, con nhìn lại mình đi."

Di Hứa bưng một chén canh đi ra, cười chen vào nói: "Tôi thấy, không ai xứng với bác sĩ Tạ của chúng ta."

Trần Như có chút ngồi không yên.

Thật ra cô rất biết xem sắc mặt. Nhiều người rất dễ dàng bị tình yêu chênh lệch tuổi tác trong phim làm cảm động, mà đặt ở cuộc sống khói lửa hiện thực, thì rất mâu thuẫn, coi thường thậm chí là buồn nôn.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Giao Thừa 2

Edit: Đào Sindy

Giao thừa, Giang Thành hạ một trận bão tuyết.

Cách quán cà phê khách sạn rộng lớn nhìn ra cửa sổ sát đất, mặt sông trắng xám.

Trần Như ngồi đối diện Chu Hằng, ly nước trái cây trước mặt bốc lên khói trắng.

Trợ lý đưa bao lì xì kiểu cổ điển cho Chu Hằng. Trên đầu ngón tay anh, thân thể hơi nghiêng về phía trước, từ bàn đối diện đẩy lên trước mặt Trần Như.

Trần Như vội vàng khoát tay từ chối: "Không không không, tài khoản ngân hàng tôi đã nhận tiền đúng hạn rồi."

Chu Hằng cười tùy ý: "Chúc mừng năm mới. Coi như lì xì mừng tuổi cho em."

Anh không ngừng cố gắng: "Có lẽ, là phúc lợi nhân viên."

Nguy, đương nhiên vẫn luận quan hệ từ bên Tạ Nghiêu Đình. Trần Như càng không muốn, nhẹ đẩy trở về, cô trên phương diện này luôn xấu hổ kỳ lạ, lắc đầu: "Thật sự không cần."

Chu Hằng cũng không bắt buộc, lặng tiếng cười, thu bao lì xì lại.

Đèn hoa mới lên.

Trần Như đang khảy đàn. Lễ phục nhỏ trên người là khách sạn mới đưa đến, kiểu trẻ vai, chiều dài ngang gối. Chỉ có trẻ tuổi mới hợp với màu hồng. Bài hát thể hiện ngẫu nhiên, cô thích những bài trữ tình mạnh mẽ, yêu thích cũng tương đối.

Có một bé trai bốn năm tuổi cộc cộc chạy tới, tóc của cậu hơi xoắn, mặc một bộ quần yếm vải ka-ki, giày da đầu tròn nhỏ, căng mắt to, giọng non nớt, hỏi cô: "Chị ơi, chị có thể đánh 《Thiên Không Chi Thành》 không?"

Mắt Trần Như nhìn mặt cậu trắng nõn, cười, ngón tay biến đổi tiết tấu.

Cậu bé vỗ tay, reo hò nói: "Oa, chị, chị thật giỏi."

Trần Như cười. Cô rất mê luyện những thứ dịu dàng. Bạn nhỏ mềm mại đáng yêu, kẹo socola ngọt ngào, hạt sương sáng sớm treo trên thực vật và hoa. Còn có dáng vẻ thơ sinh trên người Tạ Nghiêu Đình, lúc mặc quần áo thì cổ áo và ống tay áo vẫn thẳng tắp.

Cậu bé dùng bàn tay nhỏ kéo cánh tay Trần Như, cô ngồi đàn trên ghế quay đầu sang. Cậu nhón chân bám vào bên tai cô cười khanh khách: "Chị, chị thật xinh đẹp."

Lời lấy lòng từ miệng thiên sứ nhỏ này phát ra, dù là ai cũng không cách nào chống cự.

Trần Như rất vui vẻ, cong tròn mắt cười, nhéo nhẹ lên khuôn mặt tròn vo: "Sao em lại đáng yêu như thế."

Tách một tiếng. Tiếng điện thoại chụp ảnh vang lên.

Trần Như nhúm mày, cô ở đây đánh đàn cũng được một thời gian. Đã từng có người đi ngang qua bên người cô che dấu chụp ảnh. Trong lòng cô mặc dù không thích bị đối đãi như vậy, nhưng cũng không cần thiết vạch mặt.

Cô thuận theo nơi phát ra tiếng nhìn sang.

Chu Dục thu điện thoại, dừng đứng đi tới. Xuyên qua vạt áo màu đỏ sẫm, quần jean màu gỉ sét, đầu tóc rối bời, dáng vẻ vừa tỉnh ngủ. Hai tay cậu xách nách cậu bé, lôi cậu bé sang bên: "Nhãi con, nhỏ như vậy đã biết đùa giỡn con gái, trưởng thành còn cao đến đâu."

Cậu bé giấy dựa, mở to mắt: "Dục Dục, đáng ghét."

Hiển nhiên, một lớn một nhỏ này biết nhau.

Chu Dực vẫy tay với cô, chào hỏi: "Lại gặp mặt."

Trần Như khẽ gạt đầu ra hiệu, không lên tiếng. Ánh mắt lệch sang một bên, lại bắt đầu đánh đàn lại từ đầu.

Nhân viên phục vụ bưng lên một bình hồng trà bá tước, một đĩa bánh nướng, còn có một đĩa macaron* đầy màu sắc.

*là một loại bánh ngọt của Pháp được làm từ lòng trắng trứng, đường bột, đường cát, bột hạnh nhân và thêm màu thực phẩm. Nhân bánh thường được lấp đầy với mứt, ganache hoặc kem bơ kẹp giữa hai mặt bánh. Thường thức macaron, người ta có thể tìm thấy từ những hương vị truyền thống như mâm xôi, sô cô la, cho đến những hương vị mới như nấm và trà xanh.

Tuyết bay dưới ánh đèn ngoài cửa sổ, Chu Dực uốn người trên ghế sofa, uể oải mở hai chân. Cậu trượt màn hình điện thoại di động, trong album ảnh chụp hình Trần Như đang cười, bối cảnh là một lùm hoa hồng tươi mới màu hồng. Cậu cũng cong môi cười.

Lúc kết thúc, Trần Chi Nhận vốn nên trốn nợ lại xuất hiện. Trần Như để ông ta đứng một lát, đi thay đổi quần áo. Bọn họ ngồi ở nơi hẻo lánh nhất.

Trần Như hỏi: "Sao ba lại tới đây, có chuyện gì sao?"

Về mặt Trần Chi Nhận thâm đậm, giọng trầm thấp mà rã rời: "Đồng Đồng, nó bị bệnh."

Trần Như một mặt lạnh lùng, thấp giọng nói tiếp: "Có bệnh nên đi bệnh viện."

Trần Chi Nhận trách nói: "Nó là em trai con, con cũng không hỏi một chút nó bị bệnh gì?"

Ông ta thờ dãi liên tục.

Trần Như yên lặng, tay cuộn vào nhau, khắc chế cảm xúc, thấp giọng hỏi: "Nó bị bệnh gì?"

Trần Chi Nhận vui mặt vào hai tay chà xát, giọng nói nặng nề: "Cấp tính tuyến dịch lim-pha tế bào bệnh bạch huyết, nằm viện đã ngày thứ ba. Vừa mới bắt đầu chỉ là phát sốt, chúng ta còn tưởng rằng về nhà, không quen khí hậu. Không nghĩ tới nghiêm trọng như vậy, bệnh tình phát triển rất nhanh. Sau khi đến bệnh viện, mới phát hiện trẻ em bị bệnh này nhiều lắm."

Mưa tuyết không ngớt, gió lạnh cắt mặt.

Xe taxi dừng trước cửa bệnh viện. Trần Như ngồi ở vị trí kế bên tài xế, thanh toán tiền xe. Nơi xa hoa liên tiếp, như núi non trùng điệp ẩn nấp trong đêm tuyết đổ thị. Phòng bệnh số ba mươi ba ở lầu ba vẫn đông người.

Tình huống của Trần Đồng thật sự là không thể lạc quan.

Cuộc sống, luôn có thể xuất hiện bất kỳ một chậu máu chó nào gọi xuống đầu. Trần Như không vào phòng bệnh, đứng ở cửa ra vào nhìn mấy người trong chốc lát, nhìn thoáng qua rất xa. Trần Đồng nằm trên giường bệnh truyền dịch, miệng mũi chụp bình ô xy, tóc trán vì phát sốt ẩm ướt dán trên da, thân thể cuộn tròn rúc vào một chỗ, giống như búp bê dần dần bị rút đi sinh mạng.

Trần Chi Nhận ở cuối hành lang ngồi chồm hồm hút thuốc. Ngụy Vi nước mắt chảy dài, hốc mắt đỏ bừng từ phòng bệnh đi tới.

Trần Như và Ngụy Vi sóng vai ngồi một bên ghế, cô đưa cho bà ta một tờ khăn giấy. Ngụy Vi nhận lấy, lau sạch sẽ nước mắt, cảm xúc hơi bình tĩnh chút.

Trần Như hỏi: "Bác sĩ nói thế nào?"

Ngụy Vi: "Phải làm phẫu thuật ghép tủy, đang đợi kết quả. Di và cha con đều đã làm."

Bà ta dừng lại: "Con cũng bớt thì giờ đi làm một chút."

Trần Như: "... Con sắp thi tốt nghiệp trung học, không có thời gian."

Ngụy Vi lấy làm kinh hãi, trừng to mắt nhìn chăm chăm Trần Như: "Mày thấy chết không cứu."

Trần Như không nói, cúi đầu.

Cô không thích tư thế Trần Chi Nhận và Ngụy Vi hùng hờn đòi nợ cô, cô không nợ kẻ nào.

Ngụy Vi: "Còn có một việc. Tình trạng kinh tế của di và ba con không nr, bệnh viện là một nơi không đáy, một ngày mất mấy ngàn tiền thuốc, lại càng không cần phải nói tiền phẫu thuật sau đó."

Trần Như rất bình tĩnh: "Con không có tiền."

Nguy Vi không vui nói: "Nó là em trai mày, cần tiền gấp cứu mạng."

Trần Như không có ý định tiếp tục nghe, đứng dậy định rời đi.

Nguy Vi cũng đứng lên, níu cánh tay cô, ánh mắt sốt ruột nói: "Bán nhà đi."

Trần Như nhìn bà ta, đột nhiên hỏi: "Những người của công ty đòi nợ kia, là đi gọi đúng chứ."

Nguy Vi khẽ giật mình.

Trần Như hất tay bà ta ra, giọng lạnh lùng: "Trần Đồng là con của các người, muốn bán nhà của cũng không tới phiên tôi. Huống hồ, cũng không phải tôi làm nó bệnh."

Trần Như đi về phía trước hai bước.

Nguy Vi ở phía sau cuống loạn gọi: "Mày đứng lại."

Bà ta ba chân bốn cẳng đuổi theo, đưa tay tát Trần Như một bạt tai. Động tác của bà ta quá nhanh, lại rất đột nhiên. Bên tai Trần Như vù vù một chút, tóc tán loạn che khuất gương mặt dần dần sưng lên.

Trần Chi Nhận bước nhanh tới, đè ép giọng khiển trách một câu: "Quậy cái gì!"

Trần Như thật thà, chậm rãi đi khỏi lâu.

Điện thoại trong túi xách vẫn đang vang lên. Trần Như một người cô đơn lang thang ở đầu đường, cứ như hai lỗ tai không nghe được. Tuyết ngừng rồi, còi ô tô vang lên liên tiếp, nhà nhà đốt đèn tươi sáng.

Cửa tiểu khu Tạ Nghiêu Đình ở có cửa hàng giá rẻ buôn bán hai mươi bốn giờ. Hơi nóng dưới đất như một tầng sương mù, mỗi một góc ngách ghé dài làm bằng gỗ, bị ánh đèn đường chiếu sáng.

Cô đi mệt, phì phì tuyết, liền ngồi xuống.

Đầu cành khô, dưới gió đêm lay động, có tuyết đọng bay xuống, dịu dàng tuôn rơi.

Tạ Nghiêu Đình ở nhà ba mẹ ăn cơm tất niên. Buổi chiều Trần Như kiên trì muốn đi Lệ Tư Mai Nỉ đánh đàn, không muốn đi cùng. Anh không cưỡng cầu, giờ phút này mơ hồ có chút hối hận.

Anh nhìn màn hình vẫn không có người nghe như cũ, nhủ mày.

Diệp Đình từ phía sau anh đi tới, vỗ vai anh, thấp giọng oán trách: "Đứa bé này, hôm nay xảy ra chuyện gì, đang gọi điện thoại cho ai đó?"

Bà còn nói: "Người một nhà còn đang chờ con, nhanh đi xem tiết mục cuối năm với ông bà nào."

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 4.3

Edit: Đào Sindy

Thật vất vả kết thúc cơm tất niên, Tạ Nghiêu Đình lấy cớ bệnh viện có khám gấp, không thể cùng ông bà đón giao thừa, rồi rời khỏi nhà ba mẹ.

Bầu trời có tuyết rơi lè tè, không nhanh không chậm, nhiệt độ rất thấp. Cần gạt nước của xe chậm rãi vừa chạy vừa quét, cao su và pha lê ma sát cùng một chỗ, trời đất một mảnh tro tàn.

Vừa mới chuyển đường, Tạ Nghiêu Đình liền thấy Trần Như trước cửa hàng giá rẻ.

Cách đèn đường mấy bước, trong bóng cây đen sì, một bóng dáng lẻ loi lơ lửng trên ghế, đơn bạc lại yên tĩnh. Nếu như không phải cửa sổ thủy tinh mờ lung sương mù phía sau cô toả ra ánh sáng, anh cũng đã bỏ lỡ.

Vừa xuống xe, Tạ Nghiêu Đình bị không khí lạnh đánh vào ngực khẽ ho một trận.

Anh miễn cưỡng tới gần.

Trần Như cúi đầu, ánh mắt theo giày anh nhìn lên, hốt hoảng lấy lại tinh thần. Đột thấy rõ người tới, cô theo bản năng nở nụ cười. Trong tươi cười gặp nạn che đầy cay đắng, trong đôi mắt thanh tịnh thậm chí mang theo chút đau thương.

Ngực trái của Tạ Nghiêu Đình không hề có điểm báo đột nhiên chưa xót, tay anh nắm lấy cô, kéo cô đứng lên.

Anh không khỏi tức giận, nhủu mày thấp giọng trách móc cô: "Sao lại không nghe máy?"

Tay cô lạnh như băng, đầu ngón tay không tự chủ nhẹ nhàng run rẩy. Lọn tóc còn có bông tuyết chưa tan, môi màu xám trắng, có chút mấp máy, không nói nên lời.

Tạ Nghiêu Đình đưa tay khều vuốt gương mặt sưng đỏ bên trái của Trần Như, nhủu chặt lông mày: "Ai đánh cô thế?"

Nhìn qua trong mắt anh có lo lắng, tâm tình cô hoàn toàn sụp đổ.

Cuộc sống như một miếng giấy nhám to lớn.

Cái gọi là trưởng thành, với Trần Như mà nói, không có gì hơn là một trận tra tấn tồn tại lâu dài. Mất đi ngây ngô, trẻ con, thuần khiết, chỉ còn lại trái tim cứng rắn, mạnh mẽ, cho đến khi mình quen với cô đơn, là tốt rồi.

Việc đời gian nan, cuộc sống hồng bét. Nhưng cô luôn khuyên bảo mình, phải hiền lành, hiểu chuyện, có tình có nghĩa. Phải cố gắng thành người tốt hơn, phải đứng ở chỗ cao. Thế nhưng hiện thực làm cô vô cùng uể oải.

Cô càng khóc nhiều hơn, vì lạnh, toàn thân đều đang phát run.

Tạ Nghiêu Đình kéo vai cô qua, một tay bưng dùi, một tay ôm cô vào ngực. Tư thế như vậy làm Trần Như có cảm giác rất an toàn, gò má cô dán trước ngực anh, nước mắt tụ càng nhiều, dần dần khóc ra thành tiếng.

Anh đưa tay đặt sau gáy cô, khều vuốt nhẹ mấy lần, không có động tác nhiều hơn.

Cảm xúc của Trần Như thoáng bình phục một chút, Tạ Nghiêu Đình trực tiếp khép tay cô lại, nhét vào trong túi áo khoác, thấp giọng an ủi cô: "Không sao. Về nhà trước, về nhà rồi nói."

Về đến nhà, Trần Như tắm nước nóng. Trong phòng ấm áp, Tạ Nghiêu Đình còn ngại không đủ, lại mở điều hoà không khí. Cô thay áo ngủ sạch sẽ đi tới, tóc vẫn còn ướt, trên cổ vắt khăn lông lớn, gương mặt bị nhiệt độ hun đến hồng phớt, mắt cũng đỏ, giống con thỏ nhỏ.

Tạ Nghiêu Đình bưng một bát thuốc đưa cho cô: "Nên uống thuốc rồi."

Hơi nóng mờ mịt, mùi thuốc bay khắp nơi, một phòng như xuân. Mở ti vi lên, tiết mục trực tiếp cuối năm đang diễn tiểu phẩm, khí thế tiến hành hùng hực, thỉnh thoảng cười một trận vang. Trần Như mới phát giác được tro bụi bốn phía đã tan, cả người sống lại một lần nữa.

Cô nhận lấy: "Cảm ơn."

Tạ Nghiêu Đình ngồi đối diện cô, nói: "Lau khô tóc."

Miệng Trần Như uống thuốc, không biết là nóng hay là đắng, nghe răng trợn mắt sờ lên vành tai, lại lần nữa bưng bát lên: "Trước tiên tôi phải uống xong thuốc."

Tạ Nghiêu Đình không vừa mắt, bắt đắc dĩ lắc đầu, đứng dậy đứng bên người cô, cầm khăn mặt lau tóc cho cô.

Động tác trên tay Trần Như dừng lại, chớp mũi chua chua, lông mi run rẩy, hơi nước ngưng tụ trong hốc mắt, cô cúi đầu xuống: "Ngoại trừ mẹ tôi ra, không ai làm giống anh..."

Cô không nói tiếp, nước mắt tí tách tí tách rơi vào bát thuốc.

Tạ Nghiêu Đình thờ dãi, thấp giọng an ủi cô: "Được rồi, đừng khóc. Hôm nay là tết mà."

Trần Như ngoan ngoãn gạt đầu, nghẹn ngào, nâng... bát uống một hơi cạn sạch. Qua năm mới âm lịch, trên ý nghĩa truyền thống thì cô là một người trưởng thành rồi.

Trên mặt bàn có kẹo socola và hoa quả khô, nằm trong hộp kiểu dáng cổ xưa màu đỏ chót, vô cùng hợp với tình hình.

Trần Như nói đơn giản chuyện đã xảy ra cho anh biết, thuận tiện trung cầu ý kiến về bệnh tình của Trần Đồng. Có đôi khi, giữa cuộc trò chuyện không cần quá nhiều ý nghĩa, chỉ là cảm xúc kiềm chế quá nhiều, chỉ cần một lời thổ lộ ra miệng mà thôi.

Đêm đã khuya, trong TV đang hát «Đêm nay khó quên», ngoài cửa sổ truyền đến tiếng pháo trúc lộp bộp qua đêm giao thừa.

Mấy ngày nay thân thể Tạ Nghiêu Đình không tốt, khẩu vị kém, luôn không ăn được thứ gì, giờ phút này tinh thần có chút buồn ngủ mệt mỏi.

Anh thấp giọng trấn an cô: "Loại bệnh này, mấy năm gần đây rất phổ biến ở trẻ em, kết hợp trị bệnh bằng hoá chất có hiệu quả rất tốt, cộng thêm Trung y, phối hợp với một số loại thuốc đặc trị, khả năng chữa trị rất lớn."

Cảm xúc của Trần Như sa sút vô cùng, cô ghé vào cạnh ghế sofa, đầu gối lên khuỷu tay, hỏi: "Tôi có xấu xa không? Tôi không muốn đi làm, cũng không muốn bán nhà. Nếu như... Tôi nói là nếu như, Trần Đồng thật sự không chữa khỏi, có phải giống di Ngụy nói, là do tôi thấy chết không cứu?"

Không đợi anh trả lời, hoặc là cô vốn không muốn một đáp án xác thực.

Trên mặt cô lướt qua tự giễu mà cười thâm đạm, còn nói: "Khi này ở một mình, tôi nghĩ, nếu như lần này bị bệnh là tôi, có phải tôi sẽ chỉ có một con đường chết."

Tạ Nghiêu Đình thờ dài, nhẹ nhàng vỗ vai cô. Anh có chút đau đầu, uốn trên ghế sofa, đầu ngón tay chống ở vị trí huyệt thái dương, vuốt vuốt.

Không đau không ngứa an ủi quá mức phù phiếm, đối với tâm lý khốn cảnh của thiếu nữ trước mắt mà nói, đều là vô dụng, không bằng không nói.

Mặc dù anh không nói gì, Trần Như lại cảm thấy sốt ruột chần trong lòng dần giảm bớt.d.d.l.q.d

Ngoài cửa sổ một mảnh hải đăng vô biên vô tận, bông tuyết bay bay, phần đầu quên mình đụng vào cửa pha lê, giống tình yêu bị vùi lấp của đôi nam nữ trong thế giới Ukiyo-e*.

*Ukiyo-e là một thể loại nghệ thuật phát triển mạnh mẽ từ thế kỷ XVII tới thế kỷ XIX tại Nhật Bản. Các nghệ sĩ của thể loại này sản xuất các bản in và tranh in mộc bản của các đối tượng như những thiếu nữ đẹp; diễn viên kabuki và đồ vật sumo; các cảnh trích từ những câu chuyện lịch sử và dân gian; cảnh đẹp du ngoạn và phong cảnh khắp nơi; thực vật và động vật; và kể cả nội dung khiêu dâm. Thuật ngữ ukiyo-e (浮世絵, IPA: [u.ki.jo.e]) dịch ra có nghĩa là "[những] bức tranh của thế giới hư ảo".

Tạ Nghiêu Đình đưa tay che miệng ngáp một cái.

Trần Như nhẹ giọng hỏi: "Anh mệt hả?"

Tạ Nghiêu Đình nhẹ nhàng mím môi, trong ánh mắt có ám áp và ý cười yếu ớt, giọng hư vô: "Hoi mệt."

Rạng sáng. Ngoài cửa sổ có người châm ngòi đốt pháo hoa trên mái nhà, trong bóng đêm tỏa ra ánh sáng lung linh và hải đăng mê ly của thành thị hoà làm một thể. Trần Như mê muội tựa ở cửa sổ sát đất, giấy cắt hoa có chữ phúc mây ngày trước Tạ Nghiêu Đình tự tay viết. Giấy đỏ đính kim, màu mực hành giai, vô cùng xinh đẹp bay bổng.

Trần Như quay đầu: "Anh mau đi ngủ đi."

Một tay Tạ Nghiêu Đình chống bên cạnh, đứng dậy: "Ừm"

Trần Như gọi anh lại: "Chúc mừng năm mới."

Tạ Nghiêu Đình quay đầu lại, bên mặt biến mất dưới ánh đèn mờ nhạt. Anh khẽ mím môi, lông mi thật dày che lại tầm mắt, cái cổ trắng nõn thon dài, lưng thẳng tắp. Luôn đứng quy đúng củ, không hiện ra nhạt nhẽo chút nào, đen trắng phía trên, nổi bật, sôi động vắng ngắt, rất hấp dẫn người ta.

Trần Như đi về phía trước hai bước: "Chúc mừng năm mới, Tạ Nghiêu Đình."

Tạ Nghiêu Đình giật mình chốc lát, vẫn không quay người.

Anh cũng thấp giọng nói: "Chúc mừng năm mới."

Trong nháy mắt nào đó, Trần Như vô thức siết chặt ngón tay, cô có thể xác định, đáy lòng thậm chí chờ mong xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Nhưng, không có gì cả. Diieeen^đaaaann....leeee///quyyyy/donnnn

Mùng một đầu năm

Trần Như thức dậy muộn, còn buồn ngủ đứng lên, mang dép.

Từ đầu giường phòng ngủ, đồng hồ báo thức để một bao lì xì. Cô nắm trong tay, trong lòng ngũ vị tạp trần. Trong túi giấy trên sàn nhà xếp một chiếc áo lông dài kiểu mới màu hồng nhạt, tung ra, kiểu dáng đơn giản hào phóng, bên cạnh vành nón khảm một vòng lông chồn mịn, dịu dàng lại nhu hòa, rất xinh đẹp.

Là phong cách Tạ Nghiêu Đình thích.

Trần Như khoác lên, xoay hai vòng trước gương to. Trong lòng đắc ý, ngọt muốn nở ra mặt.

Tạ Nghiêu Đình ngồi trên ghế sofa sau bàn sách, trên sống mũi đỡ một gọng kính đen, mắt không chớp nhìn tài liệu lịch sử trên máy tính.

Trần Như rửa mặt xong, mặc quần áo mới đi tới, xoay mấy vòng trước mặt Tạ Nghiêu Đình.

"Sáng tôi đi đến chỗ ba mẹ chúc tết trường bối, thuận tiện đem sùi cảo về, một hồi nấu cho cô ăn." Tạ Nghiêu Đình nghiêng mặt, tay nghiêm túc lật sách chuyên ngành bên cạnh, cũng không ngẩng đầu.

Trần Như lắc lắc, cố ý kéo dài giọng: "—— Vâng."

Tạ Nghiêu Đình theo bản năng ngẩng đầu, thấy rõ ràng áo lông trên người Trần Như, nhếch môi, cười thanh đạm. Khép lại sách vở, nhìn không được cười.

Trong phòng nhiệt độ cao, anh chỉ choàng một áo lông dê màu đen dệt kim hồ cổ. Anh nhẹ nhàng thấp giọng cười: "Cô không nóng sao?"

Trần Như lại gần, nằm sấp trên ghế sa lon, chụm mũi trên đầu, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ trắng nõn: "Tôi không nóng chút nào cả."

Nhất thời Tạ Nghiêu Đình lười động đậy.

Anh lấy kính mắt xuống, ngón tay nheo nheo mi tâm, sai cô: "Tiểu Như, đi giúp tôi rót cốc nước."

Trần Như rất vui vẻ, biểu hiện tích cực, hai tay đặt bên hông, học dáng vẻ phúc thân của cung phi hay nha hoàn trên TV, nghịch ngợm cười nói: "Tuân mệnh, lão gia."

Tạ Nghiêu Đình bị đùa: "Tôi già như vậy sao."

Trần Như chạy lộc cộc đến phòng bếp, nghe không rõ lắm, cất giọng hỏi: "Anh nói gì?"

Tạ Nghiêu Đình bắt đầu cười lắc đầu, không lên tiếng.

Trần Như rót một chén nước ấm, đặt bên tay anh, nịnh nọt thờ dài: "... Thiếu gia, mời uống nước."

Thì ra, đã nghe được. Tạ Nghiêu Đình không tiếp tục đề tài này, cầm ly uống hai ngụm nước, ánh mắt một lần nữa trở xuống màn ảnh máy vi tính. Trần Như tò mò lại gần: "Anh đang xem gì thế?"

Tạ Nghiêu Đình không dự liệu được động tác đột nhiên của cô, rụt về. Khuỷu tay không cẩn thận đụng phải ly nước, mắt thấy sắp đổ. Trần Như phản ứng nhanh, tay cấp tốc vượt qua bàn phím máy tính, đỡ lấy. Đồng thời, Tạ Nghiêu Đình lại vô thức nghiêng về trước, bởi như cùng hướng, khoảng cách giữa hai người trở nên vô cùng gần. Chóp mũi suýt chút nữa thì đụng vào nhau.

Ý cười trên mặt Trần Như chưa giảm, tay chân luống cuống gương mặt lóe lên ngượng ngùng, toàn bộ chiếu vào trong đôi mắt trong trẻo như biết nói chuyện của người thiếu niên, giống như hai ngôi sao trời rơi xuống trong màn đêm.

Thậm chí cô chủ động cả gan hướng về phía trước.

Cảm xúc của Tạ Nghiêu Đình chìm xuống. Cuối cùng, không trả lời đầy lòng tinh khiết mà hoảng hốt chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Hội Chùa 4

Edit: Đào Sindy

Ngoại ô núi Đông Nhạc, hội chùa lớn mùa xuân.

Bầu trời lạnh. Đại khái bởi vì tâm tình rất tốt, tự dung quanh mình mang theo ý xuân ấm áp. Tạ Nghiêu Đình lái xe, Trần Như buông lỏng ngồi ở vị trí kế bên tài xế.

FM trên xe chậm rãi phát ra một bài hát cũ. 《Gió tiếp tục thổi》của Trương Quốc Vinh.

Gọi lên hồi ức thuở thiếu thời, Tạ Nghiêu Đình: "Năm đó xem 《Tung hoành tứ hải》, vẫn còn băng ghi hình trong rạp chiếu phim cũ."

Trần Như nói: "Tôi chưa xem phim ấy."

Ý cười khòe mắt Tạ Nghiêu Đình dần dần sâu: "Đầu thập niên 90, lúc đó cô còn chưa ra đời đâu."

Trần Như nói: "Nhưng tôi từng xem qua 《 Xích Bích 》của Ngô Vũ Sâm "

Tạ Nghiêu Đình cười cười, chuyển tay lái, không đánh giá.

Vùng đồng nội, trên đường tuyết đọng chưa tan, bánh xe chạy lên, phát ra tiếng lều xèo.

Giữa bọn họ, bởi vì tuổi tác chênh lệch mà tồn tại sự khác biệt, dù thế nào cũng không thể tránh khỏi.

Lúc đến nơi, đã là ban đêm. Trên hội chùa, người người tấp nập, đông nghịt.

Trong vườn tu cũ mặt cổ kiến trúc in số lượng phòng Tổng* có thể nhìn thấy, quy mô khá lớn.

*một kiểu chữ Hán trong in ấn.

Trần Như thấy gì cũng cảm thấy mới mẻ, đi dạo bốn phía trên con đường màu hổ phách, đứng trước một sạp hàng, người tổ chức mở rộng truyền thống văn hóa Trung Quốc, giải câu đố, liền có thể nhận một cái đèn cung đình lục giác nho nhỏ miễn phí, vô cùng đẹp đẽ.

Trần Như bước đi nữa, khó khi chủ động: "Tôi cũng muốn một cái đèn lồng."

Tạ Nghiêu Đình nở nụ cười: "Được."

Màn đêm buông xuống, gió mát dịu hiu, lạnh buốt. Rất nhiều người xếp hàng, người thất bại tan tác mà quay trở về càng nhiều.

Trần Như đứng tại chỗ dậm chân, cũng không đoái hoài tới chuyện tốt trong lòng, quan tâm nói: " Anh có lạnh không. Chúng ta không xếp hàng nữa. Và lại, tôi cũng không thể giải câu đố."

Tạ Nghiêu Đình lơ đãng, dáng vẻ vẫn tràn đầy phấn khởi, thấp giọng nói: "Thế nhưng, những đứa trẻ khác đều có."

Anh nhìn cô một cái, cười nhàn nhạt một tiếng: "Đứa trẻ nhà chúng ta cũng phải có."

Mặt Trần Như bỗng dưng đỏ đến tận mang tai. Giống như hồ nở đầy hoa tươi, bị đuôi chim yến treu khế, lộ ra khe hở nho nhỏ, nổi lên từng làn từng làn sóng.

Rốt cục đến phiên bọn họ, mặt Trần Như còn bị hun hun, tại sao đáp án câu đố không phải là Thủ tướng Chính phủ.

Cô cau mày, nhỏ giọng thăm thẳm: "Vừa rồi tôi xem đáp án trên mạng, rõ ràng chính là như vậy. Tại sao không đúng?"

Tạ Nghiêu Đình nhận lấy, nắm ở trong tay. Ngón tay linh xảo lật qua lật lại mấy lần, ba lần dưới năm, hai bên, ba dọc và ngang, lồm và lồi.

Trần Như nhìn đến ngây người, cho đến khi người tổ chức đưa đèn lồng cho cô. Cô như mới tỉnh từ trong giấc mộng, quơ cánh tay của anh, kích động nhảy lên tại chỗ: "Oa, anh thật cừ."

Trên lồng đèn có ba hàng chữ Khái nhỏ, Trần Như đọc lên mỗi chữ mỗi câu: "Áo vải thức ăn, Cocacola cả đời, không cần đi làm xa."

Thẩm Phục 《 Phù Sinh lục ký 》.

Tạ Nghiêu Đình nhìn bộ dáng của cô, tóc đen dài, da thịt màu mật ong gương mặt hồng phơn phớt, tuổi trẻ lại xinh đẹp, cầm đèn lồng yêu thích không buông tay. Giống như trời cao ban cho anh một tinh linh.

Trần Như đứng dưới hành lang hải đăng mờ mờ. Ngửa đầu nhìn khoảng trời phía trên, cứ như kiến trúc cổ gắn đầy hoa văn màu và đấu cùng* mái cong thoải mái vẽ, ánh mắt sáng lấp lánh.

*một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là cùng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các cùng gọi là đấu.

Tạ Nghiêu Đình đứng sau lưng cô.

"Thích không?"

Trần Như gật gù đầu: "Ừm, tôi luôn cảm thấy kiến trúc cổ Trung quốc rất đẹp."

"Thật là đẹp."

Anh chỉ bầu trời: "Cô xem hiên nhà cong xuống tạo thành con vật gì."

Trong bóng đêm, Trần Như nhìn không rõ ràng: "Sư tử?"

Tạ Nghiêu Đình cười cười, giải thích: "Hải Trãi*, còn gọi Thần dê, là biểu tượng cho nam giới."

*con vật trong truyền thuyết cổ, biết phân biệt phải trái, thấy người đánh nhau, nó dùng sừng húc kẻ gian.

Trần Như có chút ngưng ngừng: "Hải (xie) Trãi (zhi), viết như thế nào?"

Cô mở lòng bàn tay ra, đầu ngón tay của Tạ Nghiêu Đình tự nhiên vẽ, nhẹ nhàng vẽ mấy bút họa, một bên thấp giọng hỏi: "Có nghĩ tới, đại học học ngành nào chưa?"

Xúc cảm ngón tay anh khô ráo ôn hòa, vẽ trên lòng bàn tay cô, ngứa một chút, trong lòng nói không nên lời là cảm giác gì.

Trần Như mở mím khép lòng bàn tay, cô thật không nghiêm túc cân nhắc qua chuyện này. Cũng không có ai nói qua với cô, đối với tương lai, còn có quá nhiều thứ không biết, chỉ có thể qua loa cho xong chuyện.

Cô ngửa đầu nhìn anh: "Không nghĩ tới."

"Nên suy nghĩ. Cô đàn Piano không tệ, chuẩn bị thi nghệ thuật chẳng?"

Trần Như lắc đầu, giọng nói rất tiêu cực: "Tôi biết mình nông cạn, ở phương diện này, thật sự là không có thiên phú gì."

Cô như nhớ tới chuyện gì, đột nhiên nói: "Cảm ơn anh."

Anh khó hiểu: "Hả?" Cô hít sâu một hơi: "Là... chuyện làm thêm nhạc công ở quán cà phê."

Tạ Nghiêu Đình giật mình, cười khổ: "Cảm ơn cái gì. Tôi còn đang lo lắng cô trách tôi."

Cô lại thấp giọng hỏi: "Là Giang Tư Mạc nhờ anh giúp tôi sao?"

Anh khẽ giật mình, kinh ngạc trước nhạy cảm của cô: "Ừm Mạc Mạc là đứa trẻ tốt."

Trần Như: "Cậu ấy học rất giỏi, là loại người trời sinh đứng ở chỗ cao. Chuyện người khác cần phải bỏ ra mười phần cố gắng mới miễn cưỡng làm nên, cậu ấy đều thành thạo cả."

Tạ Nghiêu Đình từ chối cho ý kiến, cười cười: "Ồ?"

Anh song hành cùng cô, chậm rãi vây quanh đám người đi đến sân khấu kịch trung ương.

Trần Như: "Là thật. Có một lần trong tiết Ngữ văn, làm thơ từ thưởng thức. Giáo viên hỏi chúng tôi thích tác phẩm của ai, người nô nức tấp nập phát biểu đứng lên, nói toàn bộ Lý Bạch, Đỗ Phủ, Bạch Cư Dị, Vương Duy, đương nhiên, cũng đọc vài câu thơ dự thi. Đến phiên Giang Tư Mạc, cậu nói cậu thích《 Thiệp Giang 》của Khuất Nguyên, sau đó một chữ không sai đọc nguyên văn cả bài ra. Chúng tôi đều sợ ngây người, cảm thấy cậu ấy đột nhiên phát bạo."

Tạ Nghiêu Đình cười một cái, trầm mặc một hồi.

Giữa người đồng lứa thường cạ sát ra lửa nhỏ, rất động lòng người.

Trần Như không phát giác được, có chút xấu hổ, nói tiếp: "Thật ra, trong lớp chúng tôi có rất nhiều bạn học, mặt ngoài rất nhẹ nhàng, nhưng mỗi đêm đều đốt đèn chiến đấu đến rạng sáng. Tôi cũng thế. Nhưng lạ là, lại không muốn để người khác biết, cảm giác phải nỗ lực như là một chuyện rất xấu hổ."

Cô thở dài: "Áp lực thi đại học là vô hình, bao giờ cũng ở khắp mọi nơi."

Tạ Nghiêu Đình tiến lên dần dần, giọng trầm thấp ôn hòa, mang theo ý cười an ủi mềm dịu: "Thả lỏng. Thi đại học chỉ là một đường ranh giới. Dù là học trường nào, ngành nào, con đường phía trước đều có thơ và khoảng cách."

Trần Như: "Ừm, tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ."

Trên đất trống dựng sân khấu kịch, hát là dự kịch*《Am Hoa Đào 》, mặc dù ca từ, tạo hình không tinh xảo bằng kinh kịch Côn khúc**, nhưng hợp với tình huống nào nhiệt, có một câu, chín tận hồi xuân hoa Hạnh nở, chim Nhạn bay đi chim Yến về.

*ca kịch địa phương, ở tỉnh Hà Nam, Trung Quốc.

**điệu hát trong hí khúc, bắt nguồn từ tỉnh Giang Tô, Côn Sơn Trung Quốc vào thời nhà Nguyên

Trần Như nghiêng tai nghe, thật vui vẻ. Lôi kéo cánh tay Tạ Nghiêu Đình cạ cạ.

Đám người hồi hả, xô đẩy lẫn nhau. Trần Như không cẩn thận dẫm vào chân người khác, luôn mồm xin lỗi.

Chúc An An thấy rõ là cô: "Trần Như?"

Trần Như giặt mình trong chốc lát.

Chúc An An thấy được người cô đang kéo cánh tay, có thâm ý khác cười, lại hỏi: "Thật là đúng dịp, cậu cũng tới đi dạo hội chùa à, đi cùng ai hay sao?"

Tạ Nghiêu Đình nhìn sang, Cười thanh tịnh một tiếng, không lập tức lên tiếng.

Trần Như thấp giọng giới thiệu: "Bạn học tôi, Chúc An An."

Chúc An An quay người nhảy dựng lên, phát tay, cất giọng chào hỏi người khác: "Đến bên này. Trần Như ở chỗ này nè."

Trần Như nhìn thấy mấy bạn học ở một chỗ khác, lúc này quyết đoán, rũ xuống tầm mắt, nói: "Mấy cậu chơi đi. Chúng tớ đi bên kia xem xem."

Lời còn chưa dứt, cô cũng không doái hoài tới Chúc An An sau lưng một tràng tiếng giữ lại, kéo cánh tay Tạ Nghiêu Đình, đi ngược lại hướng biển người.

Đi qua một đầu đường ăn nhẹ, nồi đất nấu bánh ngọt nóng hổi bốc lên khói trắng, khí nóng hư vô mờ mịt. Thịt dê nướng trên giá nướng lật tới lật lui, trong không khí tràn ngập mùi thì là.

Hai người đều có chút trầm mặc.

Trần Như quyết định không giải thích, trực tiếp nói sang chuyện khác: "... Chúng ta đi ăn một chút gì đi, tôi vừa mới nhìn thấy có chỗ bán đồ Kanto đấy."

Có lẽ là chủ đề chuyển quá mức cứng nhắc, biểu lộ của Trần Như có chút xấu hổ, phòng mặt lên cẩn thận từng li từng tí nhìn anh.

Tạ Nghiêu Đình vốn không để trong lòng, vẻ mặt bình tĩnh có ý cười thanh đạm, một tay nhẹ nhàng vỗ vai cô, như trấn an cô: "Ừm, đi thôi."

Lúc xếp hàng, Trần Như cúi đầu xuống, tóc tán lác.

Tạ Nghiêu Đình tự nhiên thay cô cuốn tóc ra sau tai.

Trần Như đột nhiên nhớ tới đã từng xem qua, nó đã có một lý luận tình yêu thuần khiết.

Tôi yêu em, nếu như em cũng yêu tôi, thì tóc em rối, tôi sẽ cười thay em sửa lại. Nhưng nếu như em không yêu tôi, tôi chỉ biết nói, tóc của em rối rồi.

Nội tâm Tạ Nghiêu Đình có lời phiền muộn khó nói lên. Không yêu, bắt đầu rất dễ dàng. Nhưng sau này phải đối mặt nhiều nhân tố hiện thực. Ngay cả kinh nghiệm sống của Trần Như chưa nhiều, còn hiểu được lần tránh bỏ qua một số phiền toái không cần thiết.

Trên đường về.

Sau khi vào thành phố, đường xá không tốt, kẹt xe. Dừng lại chỉ có thể nhích từng chút, sắc mặt Tạ Nghiêu Đình cũng có chút kém, trông trắng bệch, giữa lông mày lộ ra vẻ mệt mỏi. Khoảng cách dừng xe chờ đợi, anh mở cửa xe thông gió, cả người mệt mỏi tựa trên lưng ghế.

Ngoài cửa sổ đèn đuốc liên tục, lúc sáng lúc tối, hình dáng góc cạnh trên mặt anh hiện lên rõ ràng.

Trần Như: "Nghỉ đông xong, trường học sắp xếp lịch học có biến động. Tôi không còn cách nào đi đánh đàn nữa."

Tạ Nghiêu Đình có chút ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh lại gạt đầu, tỏ vẻ đã hiểu: "Việc học làm trọng."

Cô đột nhiên nói: "Thật xin lỗi."

Anh giặt mình, không truy đến cùng tại sao cô lại xin lỗi. Giọng nói của anh luôn dịu dàng, như một tầng khói mỏng tựa sương mù: "Không sao cả."

Sau đó, lại là mảng lớn trầm mặc.

Trần Như rất mất mát, cặp mắt nhìn ra phương xa hư vô.

Một số chuyện, thực sự khó mà mở miệng, không thể nào mở miệng. Cô không cách nào坦然 nói rõ thân phận của Tạ Nghiêu Đình với người bên cạnh, cũng không có bất kỳ lập trường nào nghiên cứu thảo luận cùng anh vấn đề này. Chỉ có thể vờ vụn như thế trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Lời Đồn Đại 1

Nghỉ đông qua đi, ngày đầu tiên khai giảng.

Bạn cùng lớp như còn đắm chìm trong bầu không khí ngày lễ, tùm ba tùm năm bưng bưng trao đổi những thứ mới lạ trong ngày nghỉ.

Trần Như đi vào phòng học, ngồi xuống. Thói quen bình thường của cô là lẻ bóng một mình, không có bạn bè quan hệ đặc biệt tốt. Chúc An An đang khe khẽ bàn luận gì đó cùng người khác, nhìn thấy cô, cười chào hỏi: "Trần Như, cậu tới rồi."

Giấu đầu lòi đuôi.

Trần Như cũng không để ý. Cô móc ra sách ngữ văn từ trong túi xách, tiết thứ nhất là của cô Lư giáo viên chủ nhiệm. Năm nay cô ấy đã hơn bốn mươi tuổi, là giáo sư nòng cốt thâm niên cấp tỉnh, soạn bài hết sức chăm chú, trong giới giáo dục Giang Thành có danh xưng giang hồ là "Vua dự thi".

Cô Lư không có con cái, toàn tâm toàn ý dâng hiến nhiệt tình cho học sinh, học sinh ở các lớp tốt nghiệp từng dạy đều nắm chắc tỷ lệ đậu đại học trọng điểm trong khi giảng dạy cho trường.

Giang Tư Mạc từ Mi trở về, im lìm không một tiếng động lại gần, dùng ngón tay chọt chọt lưng Trần Như.

Cô nghiêng mặt qua, thấp giọng hỏi: "Chuyện gì?"

Mặt cậu không thay đổi, sắc mặt không tốt lắm, hỏi lại: "Sao cậu không phản hồi tin tức cho mình. Không thấy được sao?"

Trong ngày nghỉ, Giang Tư Mạc hầu như mỗi ngày đều gửi tin Wechat cho Trần Như. Cô biết cậu có bằng lái xe quốc tế, tự mình vượt qua hai bang, đi từ bang Wyoming dạo một chuyến đến công viên Yellow Stone, trên đường còn quen biết một người da đen.

Cuộc sống đó, khoảng cách với cô bây giờ thực sự quá xa vời. Vốn không có bất kì tiếng nói chung nào.

Trần Như mím môi, tránh nặng tìm nhẹ nói: "Tớ đã thấy."

Giang Tư Mạc càng tức giận hơn. Môi mông mím thành một đường, không lên tiếng.

Trương Việt Tây cầm theo sách toán < Hoàng cương mật quyền > qua, kéo ghế, nghiêng thân thể ngồi bên cạnh, thỉnh giáo cậu.

Giang Tư Mạc giải thích nhanh chóng, ngòi bút lướt qua mặt giấy, phát ra tiếng xoạt xoạt.

Trần Như nghiêng mặt liếc qua.

Tay áo áo sơ mi trắng dài cuốn tới khuỷu tay, đường cong cánh tay thon dài khoác lên trên bàn học, một tay nắm đầu bút máy, đầu ngón tay trên tay khác đặt lên mặt sách tham khảo.

Một đề bài liên quan đến hình học không gian.

Trương Việt Tây khẽ nguyên rủa một tiếng: "Móa, cái quỷ gì."

Giang Tư Mạc rất nhẹn không được đẩy sách ra: "Không phải đã nói với cậu rồi sao, chính là tính như vậy."

Trương Việt Tây chửi bậy: "Cậu cho rằng tớ như cậu à, đại thần. Cậu lược bỏ toàn bộ các bước, lập tức viết ra đáp án, rất muốn ăn đòn đấy, có biết không?"

Giang Tư Mạc: "Đây là một dạng phân loại."

Trương Việt Tây: "..."

Trương Việt Tây xoay mặt nhìn Trần Như, giọng điệu chân thành: "Không bằng, cậu giúp tớ giảng một chút. Đề thi này là ba tờ dùng nhiều tiền mới lấy được, yêu cầu tớ phải hiểu mỗi đề."

Trần Như nhận lấy, nghiêm túc tra xét đề bài, lấy ra một cây viết nhưng nó đã hết mực.

Mắt cô nhìn đầy bút trong bóp viết, quay đầu lại lấy lòng: "Có thể tạm ứng bút cho tớ không?"

Giang Tư Mạc giương mắt nhìn cô, cánh tay dài chụp tới, một lần nữa lấy đề thi về, thuận tay xách qua bóp viết của Trần Như, rút một cây bút. Lại bắt đầu quá trình ghi trên giấy, lần này kiên nhẫn hơn rất nhiều.

Trần Như bị động tác nước chảy mây trôi liên tiếp của cậu chọc phải, phồng mắt lên trừng trừng mắt.

Giang Tư Mạc tự giác hoà một ván, vô cùng vui vẻ.

Tuổi dậy thì luôn thích mập mờ nhàn nhạt, thật sự không cần động tác lớn gì, đã có loại cảm giác chủ nghĩa duy tâm. Theo tuổi tác từ khi trưởng thành đến chết đi, sẽ không thể quay lại.

Trương Việt Tây thấy rõ rồi, phát ra một tiếng khinh bỉ. Sau đó da mặt dày lên, tiếp tục quán lấy Giang Tư Mạc hỏi đề.

Tiếng ồn ào náo nhiệt trong lớp vì tiếng chân lép bẹp của cô Lư ở hành lang mà nhỏ dần.

Cô ấy vững bước đi đến bục giảng, hắng giọng một, giọng nói lạnh lùng, gõ trên tấm bảng đen bục giảng: "Lúc không muốn học thì hãy ngẩng đầu lên nhìn thời gian đếm ngược, khoảng cách thi đại học không đến một trăm ngày nữa. Tôi biết, các em rất cực khổ, rất mệt mỏi. Thế nhưng tôi không tán thành các em xem áp lực là lý do để hành động theo cảm tính. Kiểm chế lại, chúng ta cùng nhau cố gắng, như thế mới xứng đáng với mười năm học hành gian khổ của các em."

Trương Việt Tây khoe khoang, nhỏ giọng thăm thẳm: "Mười năm sao đủ chứ, tính luôn cả tiểu học thì đã là mười hai năm."

Cô Lư ném một viên phấn qua: "Trương Việt Tây, nếu em không cố gắng, không chừng là mười ba, mười bốn năm đấy. Các em tự hỏi lòng mình, có xứng đáng với hy vọng tha thiết của ba mẹ không?"

Toàn lớp im lặng.

Cô Lư còn nói: "Bất kể các em chấp nhận hay chống lại, thi đại học là phương thức tuyển chọn nhân tài tương đối công bằng nhất trước mắt. Kiên trì, qua nấc này, biển rộng mặc cá bơi, trời cao mặc chim bay."

Lời hùng hồn như thế hay tận tình khuyên bảo mỗi ngày đều diễn một lần.

Áp lực của các bạn học cũng càng lúc càng lớn. Thật ra, từ bản chất mà nói, trường học và quân đội không có gì khác biệt, đều là nơi roi rựa cá tính, nơi chế tạo dây chuyền sản xuất thành phẩm.

Trần Như có chút thất thần, hết thầy chung quanh đều như bị cô lập.

Cô đắm chìm trong suy nghĩ của mình, lặng yên nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, ngọn liễu tươi xanh, xuân ý dần dày.

Sau khi Tạ Nghiêu Đình tan tâm, lái xe đến khu Thiên Hà, một khu mua sắm. Kiến trúc bảy mươi bảy tầng luôn chiếm cứ điểm cao ở Giang Thành. Bậc thang lên xuống vững như núi Thái Sơn. Tầng cao nhất nhà hàng xoay xung quanh, ba trăm sáu mươi độ rơi xuống cửa sổ thủy tinh bên ngoài, trong bóng đêm đèn đuốc kéo dài.

Diệp Đình hẹn anh tới, nói bảo con trai mời ăn cơm.

Chỗ bà ngồi rất dễ thấy, đưa cánh tay chào hỏi anh: "Con trai, chỗ này."

Tạ Nghiêu Đình đi sang ngồi.

Diệp Đình gọi một bình bạch trà*, mùi thơm rất thanh đậm, trà bánh là mấy thứ bánh ngọt tinh xảo kiểu Trung Quốc.

*một loại trà phổ biến, không lên men, không qua vò xoắn, kỹ thuật chế biến rất đặc biệt. Gồm có các loại: Ngân Châm Bạch Hào, Cống Mi, Thọ Mi.

"Mẹ sợ con không chịu đến, trước đó chưa kịp nói với con ——" Lời bà nói chưa xong, lại nhìn thấy người quen, cười khoát tay chào hỏi: "Trình Vận, chỗ này."

Tạ Nghiêu Đình giờ mới hiểu được, Diệp Đình sắp xếp xem mắt.

Trong lòng anh có chút không vui, nhú mồm mở miệng có ý oán trách: "Mẹ..."

Diệp Đình đã đứng lên. Còn nói: "Chính là người lúc trước Trình Quán trưởng đề cập với con trước đó đấy, cháu gái của ông ấy, đang làm việc ở đài truyền hình."

Tạ Nghiêu Đình thuận ánh mắt trông sang. Trông thấy một người mặc đồ công sở màu xanh đen, cô gái trắng nõn nà đang đi về phía họ. Thái độ của anh luôn chừng mực, nên cũng đứng lên.

Diệp Đình để họ giới thiệu lẫn nhau, liền mượn cớ rời đi.

Hai người xa lạ ngồi đối diện nhau, bầu không khí đột nhiên im ắng xuống.

Hiếm thấy là, tính cách Trình Vận ngược lại làm người ta thấy dịu dàng hào phóng, có thể trêu đùa, đối với chuyện xem mắt cũng không mấy để bụng. Đại khái cũng do trường bồi chí loạn uyên ương thành cặp, không thể trực tiếp thoái thác, chỉ có thể đi ra xã giao.

Hình như cô ấy vẫn đang chờ điện thoại. Đến khi chuông vang lên, ý cười ranh mãnh trên mặt cô như nhảy cẫng lên.

Có câu nói, trên thế giới này, chỉ có ho khan và tình yêu là không cách nào che giấu.

Cúp điện thoại, Trình Vận ngượng ngùng nói xin lỗi anh: "... Thật ra tôi, đã có người mình thích rồi."

Thản nhiên, chân thành, thậm chí vẫn có ý kiêu ngạo khi nói.

Tạ Nghiêu Đình thấp giọng cười.

Tối hôm qua mất ngủ đến nửa đêm, anh tìm sách đọc giải trí để dễ ngủ. Anh lật ra quyển sách bản tiếng Anh《Kiêu ngạo và định kiến》mua ở tiệm sách ngày đó. Chẳng biết lúc nào, trong sách kẹp một phiếu tên sách trắng thuần, hai mặt đều có chữ. Một mặt anh sao chép《Cô bướm》，một mặt là Trần Như sao chép《Hai cột bướm》.

Tạ Nghiêu Đình nói: "Thật là đúng lúc, tôi cũng có người mình thích rồi."

Hai người bèn nhìn nhau cười, khách sáo bắt tay từ biệt.

Đầu óc Trần Như như một máy bị gỉ. Cô bắt đầu nằm ý, mỗi ngày đều không muốn tỉnh lại từ trong giấc mơ. Nhắm mắt lại chính là Tạ Nghiêu Đình. Anh cười, khuôn mặt anh, tất cả đều là anh.

Một hôm tự học tối, cô gục xuống chồng đề thi trên bàn, đề làm thơ thường thức,《Nhất tiễn mai》của Đường Dần.

Đề bài: Em cho rằng câu nào trong đây thể hiện tình cảm của thi nhân nổi bật nhất?

Trần Như không chút do dự đáp án lên: Hiểu khán thiên sắc mộ khán vân, hành dã tư quân, toạ dã tư quân*.

*Tạm dịch: Bình minh xem sắc trời, hoàng hôn trông mây, đi cũng nhớ vua, ngồi cũng nhớ vua.

Thành tích thi thử nhập học của Trần Như bị rút xuống ngàn trượng, thứ tự trong lớp bị tụt xuống ba mươi sáu hạng.

Tiết cuối cùng của buổi chiều.

Cô Lư tổng kết đề thi, hơi thở trên người cô ấy xơ xác, đứng trên bục giảng, vịn kính mắt, rất không hài lòng gõ bảng đen: "Các em, lần thi này, lớp một chúng ta có điểm từ sáu trăm trở lên thiếu mất một người."

Cô ấy đau lòng nhúc nhúc nhắc lại: "Các em, lớp chúng ta là lớp chọn đấy."

Sau khi tan học, Trần Như bị cô Lư gọi riêng vào văn phòng.

"Chúng ta nói chuyện đi." Cô Lư hứng một ly nước tại máy nước nóng, cúi đầu nhấp miệng. Văn phòng rất lớn, nhưng vì đã là tan học, cho nên không có một ai.

Trần Như đứng trước bàn làm việc của cô ấy, ánh mắt rơi vào giáo án và giáo trình đang mở ra thành đồng.

Quả thật, chủ nhiệm lớp chắc chắn phải tốt nghiệp là một việc vất vả. Cô không muốn khiến người ta thất vọng, nhất là cô Lư còn ôm hy vọng với mình, đồng thời thật lòng hi vọng cô có thể tốt.

"Gần đây có tâm sự gì sao?"

Trần Như lắc đầu.

"Vậy tại sao khi đi học em luôn thất thần, thành tích học tập còn trượt dốc?"

Im lặng.

"Em đang nghĩ gì? Có thể nói với cô." d.đ.l.q.đ

Trần Như tiếp tục giữ yên lặng.

Mắt cô Lư sáng như đuốc, cứ như muốn nhìn thấu cô: "Yêu sớm, chút chỗ tốt cũng không có. Giai đoạn này của em, quan trọng nhất là học tập."

Sắc mặt Trần Như thay đổi, mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Hình như cô Lư cảm thấy đụng trúng tâm sự của cô rồi, tiếp tục tận tình khuyên bảo thuyết phục: "Thuốc đắng dã tật, lời thật thì khó nghe. Mặc kệ em muốn nghe hay không, tôi vẫn muốn nhắc nhở em, Giang Tư Mặc là học sinh khá giỏi, hiện tại chính là giai đoạn mấu chốt, em đừng làm ảnh hưởng em ấy."

Trần Như: "..."

Cô Lư thấy đáng vẻ cô như giấy dầu không thấm muối, thờ dài, thử đứng trên lập trường người trẻ tuổi nhìn nhận vấn đề: “Nếu như em thật sự thích em ấy, hiện tại các em phải cùng nhau ước hẹn: Hẹn nhau Thanh Hoa.”

Trần Như nhin không được, xuy cười ra tiếng.

"Cô Lư, em và Giang Tư Mạc là không thể nào."

"Có gì mà không thể?"

"Em không thích cậu ấy. Cũng sẽ không yêu sớm với cậu ấy. Cô yên tâm đi."

"Thật sự?"

Trần Như lời thề son sắt, gior tay phải lên, duỗi ra hai ngón tay nâng bên tai: "Thật sự, em cam đoan." d/d/?q//đ

Cô Lư thấy cô kiên định ánh mắt không thể nghi ngờ, gật đầu. Ánh mắt giáo viên lướt qua Trần Như nhìn về phía cửa, trầm giọng nói: "Cô tin em."

Đối tượng chân chính được nhắc tới là Giang Tư Mạc, giờ phút này đang đứng trong hành lang, một chữ không thiếu nghe xong đối thoại của hai người. Cậu cứ như bị người khác đánh cho một gậy. Lòng tự trọng của vương tử bị giẫm đạp, roi là tả trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Hoa Hường Dương

Khoảng cách đếm ngược đến ngày thi đại học trên bảng đen lớp học không ngừng trôi qua.

Ngày trôi qua giống cơ chế quân bài Domino, mỗi ngày đều ngã về trước. Cố gắng tích lũy từng chút, kéo theo liên tiếp bay vọt về chất.

Trần Như thật lâu không gặp Tạ Nghiêu Đình.

Thi thử toàn thành phố, thành tích của cô coi như tạm được. Cô dần dần bắt đầu hướng ra thế giới bên ngoài, không suy nghĩ bất cứ gì khác ngoài thi đại học và chọn chuyên ngành.

Trần Chi Nhận lại đến tìm Trần Như hai lần. Ông ta mới nhận một công trình sửa sang nội thất, công ty vất vả duy trì chi tiêu đồng thời còn phải trần trọc ở bệnh viện. Mỗi lần gặp gỡ, nét mặt ông ta đều u ám, tóc mai còn hơi bạc.

Trần Như nghiêm túc cân nhắc thật lâu. Tháng thi sau, cô dành thời gian đi bệnh viện gom góp đo lường dạng máu, làm tế bào hla cao tạo máu nhận thức phối hình.

Trần Đồng vẫn đang trị liệu bằng hoá chất, hiệu quả cũng khá.

Sắc trời đã tối. Bầu trời đêm một mảnh đen kịt.

Trần Như kết thúc tự học buổi tối, đã chín giờ hai mươi rồi. Bác sĩ gọi cô đến bệnh viện nghe kết quả phối hình. Chen trong biển người trên tàu điện ngầm khởi động, trong đầu cô đang diễn thử tình huống sau khi nhận kết quả.

Đèn huỳnh quang trong phòng trực ban, âm âm u u. Bác sĩ trưởng mặc áo choàng trắng ngồi đối diện, chứng chạc đằng hoàng lật ra bệnh án, trầm giọng nói: "Kết quả sơ bộ phối hình, không tương xứng."

Nguy Vi mang theo một trái tim treo ngược. Nét hung ác hồi trước khó che giấu, bây giờ nhìn lại tiêu tụy già đi rất nhiều. Trần Chi Nhận nắm bờ vai của bà ta, hai người chống đỡ lẫn nhau chịu thất vọng to lớn này.

Trần Như bình tĩnh lui ra.

Dưới lầu phòng bệnh là một hoa viên nhỏ.

Xuân ý dần dần dày, lá cây mỏng manh theo gió nhẹ nhàng lưu động, cành cây um tùm thon dài vươn về trước ngửa ra sau, ôm toàn bộ bầu trời đêm.

Đi tới, Trần Như mới phát giác, chẳng biết lúc nào, bầu trời bắt đầu rơi mưa phùn dày đặc.

Dưới hiên có mấy chiếc ghế dài mảnh.

Trên lầu tiếng người huyền ảo, trong bóng tối an tĩnh truyền đến một tiếng ho khan. Trần Như nhìn qua, trong bóng cây màu mực có ba chỗ nhấp nháy màu đỏ tươi, mùi khói truyền đến.

Trần Như đến gần: "Là anh?"

Chu Dực đứng ở cột hành lang, đầu ngón tay nắm vuốt nửa điều xì gà chưa đốt hết, mặc trên người áo bệnh nhân xanh lam rộng thùng thình như áo choàng, bên ngoài choàng một cái áo bông màu đen dài.

Bên cạnh một góc tường vì mới nỏ, nước mưa dày đặc phủ lên u ám.

Trần Như chân chờ một lát, hỏi: "... Anh ở đây là gì?"

Khóe mắt Chu Dực có chút ý cười, nhẹ nhàng phui bùn đất bụi hoa, kéo đồ bệnh nhân của chính mình: "Không có mắt nhìn à? Nằm viện ở đây."

Trần Như mím mím môi, không khỏi quân, sắc mặt câu: "... Nằm viện, còn hút thuốc."

Chu Dực cười một tiếng, không đi ra khỏi góc cây kia: "Cô ở đây làm gì?"

Tính cách của cậu ta từ trước đến nay là như vậy. Đến mà không trả lễ thì không hay.

Trần Như không muốn dây dưa, lời ít mà ý nhiều nói: "Tôi đến thăm một bệnh nhân."

Mưa lớn tầm tã nặng nề đập trên bóng cây, hơi nước mờ mờ, mang theo mùi tanh của bùn đất.

Trong thời gian ngắn đi không được.

Mắt Trần Như nhìn thời gian, có chút nôn nóng, khó xử thờ dài.

Chu Dực dập tắt khói, đứng sóng vai cùng cô dưới hiên, nhẹ giọng cười: "... Chúng ta, cùng bệnh viện thật đúng là có quan hệ chặt chẽ."

Trần Như nghe không hiểu, quay đầu, hỏi: "Anh nói gì?"

Chu Dực nhún nhún vai, cười nói: "Không có gì."

Giọt mưa tí tách tí tách, lộp bộp lộp bộp rơi vào tầng lá mỏng rộng lớn, dù sao, nhàn rỗi thật buồn chán. Trần Như dùng mũi chân nhẹ nhàng đá vào cục đá nhô trên đất: "Muộn rồi, anh còn không lên nghỉ ngơi?"

Chu Dực hơi nhếch khóe môi lên: "Chê tôi à?."

Trần Như không để ý tới cậu ta tận lực xuyên tạc: "Có thể người trong nhà cũng đang tìm anh."

Cậu ta khẽ giật mình: "... Sẽ không."

Trần Như rất miễn cưỡng: "Chỉ mình anh thôi?"

Chu Dực không lên tiếng, cậu ta đang cười, chỉ là nụ cười có chút lơ lửng. Cậu ta lại lấy thuốc lá từ trong túi ra, để bên môi. Bàn tay ngăn cách gió đêm, che cái bật lửa cháy lên ngọn lửa xanh, đốt lên, bóp trong đầu ngón tay.

Trần Như ngậm chấp nhận cậu ta, thấp giọng an ủi một câu: "... Tôi cũng chỉ có một mình."

Dừng một chút, mặc dù biết đa phần là hỏi không, Trần Như vẫn mở miệng: "Anh có đủ không?"

Chu Dực ho khan: "... Không có."

Trần Như nghiêng mặt qua, nhìn bầu trời đêm mưa dày đặc, tự nhủ: "Đó là không có biện pháp."

Cô kéo mũ áo khoác chụp trên đầu, quay túi xách lại lưng, ôm vào trong ngực, nhấc chân phóng ra hành lang, thẳng tiến bên trong màn mưa.

Gió xuân dương liễu muôn ngàn nhánh. Lại là một năm toàn thành bay phát phơ. Chủ quản lí Giang Thành thống nhất trồng cây Bạch Dương hai bên đường. Mùa này, hoa dương quả du*, tuyết bay phiêu diêu đầy trời.

*loại quả có hình giống đồng tiền.

Chiều chủ nhật, trường học không sắp xếp buổi học.

Trần Như ngẩng đầu từ bài thi và sách tham khảo chồng chất như núi, xoa cái cổ nhẹ cứng ngắc.

Khô sương kết hợp. Bảo tàng Giang Thành gần đây mở triển lãm đồ dùng trong nhà đời Minh. Một mình xem triển lãm hẳn là phương thức tiêu khiển

thích hợp nhất. Ở cổng có hướng dẫn chỉ đường, đeo máy trợ thính lên, ngăn cách người qua đường. Có thể làm lãng phí cả ngày.

Trạm xe buýt từ cửa trường đến còn một con đường.

Trần Như mang theo máy trợ thính, lúc nào cũng có thể nghe《Anh ngữ khái niệm mới》. Giáo viên nói, nó lợi dụng mảnh vỡ hóa thời gian để luyện tập thính lực, là một phương pháp thay đổi nâng cao trình độ Anh văn một cách vô tri vô giác, gọi là xông lỗ tai.

Trần Như vẫn đắm chìm trong tiếng nam nữ nói chuyện với nhau trong máy.

Cho đến khi chiếc SUV màu trắng quen thuộc xuất hiện, chậm rãi dừng sát ở ven đường.

Trần Như nhìn sang.

Cửa sổ xe hạ xuống, trên mặt Tạ Nghiêu Đình đeo khẩu trang màu đen, lộ ra cặp mắt dày đặc ám áp.

Trần Như đặt túi xách ở ghế sau, lại vòng qua ngòai lên tay lái phụ, chủ động mở miệng hỏi: "Tại sao lại đeo khẩu trang?"

Tạ Nghiêu Đình chuyển động tay lái, giọng sững sờ, thấp giọng đáp: "Dị ứng."

Trần Như nháy mắt mấy cái: "Dị ứng với tơ liễu* sao?"

*hạt của cây liễu có tơ, có thể bay theo gió.

Giọng anh trầm thấp đáp: "Ừm."

Cô ngoan ngoãn câu nệ nặt giấy an toàn, tư thế ngồi đoan chính. Hỏi: "Đi đâu vậy?"

Anh nói: "Nhà bảo tàng Giang Thành. Mở triển lãm đồ dùng trong nhà thời Minh, chủ đề là ‘Bảo Phác Thủ vụng về’, tôi dẫn em đi xem."

Cô gật gật đầu, trầm bồng du dương gật mình: "À ——"

Nụ cười khoe môi Trần Như vẫn sáng loáng, trong lòng càng nhịn không được khe khẽ cười trộm.

Xe Tạ Nghiêu Đình mở. Âm điệu anh không nhanh không chậm nói chuyện phiếm với cô, chủ đề không có gì ngoài ba dạng: "Gần đây học tập thế nào?"

"Tạm. Lấy thành tích kỳ thi thử lần trước, điểm chuẩn trọng điểm cũng không thành vấn đề."

Tạ Nghiêu Đình cười.

"Chú ý thân thể."

"Ăn được ngủ được, mỗi sáng vừa rèn luyện chạy bộ vừa học thuộc từ mới, chạy xong một ngàn năm trăm mét mới trở về phòng học."

Cô trầm ngâm một lát, nói: "Tôi đi bệnh viện làm phôi hình rồi."

Anh gật gật đầu: "Tôi biết."

Cô nghi ngờ nhìn anh.

"Bác sĩ trưởng là bạn học của tôi."

Trong lúc nhất thời, trong lòng Trần Như ngũ vị tạp trần, anh vẫn đang quan tâm cuộc sống của cô, lại chưa từng chủ động liên hệ với cô.

Tạ Nghiêu Đình dừng xe đèn đỏ, nghiêng mặt qua: "Chớ tự tạo áp lực lớn cho mình."

Trần Như gật đầu: "Ừm."

Chủ nhật, trong đại sảnh nhà bảo tàng tiếng người huyền ảo.

Nhận phiếu, Tạ Nghiêu Đình dẫn theo Trần Như trực tiếp lên lầu ba. Nhiệt độ, độ ẩm trong sảnh triển lãm ổn định. Cự vật trưng bày trong lồng thủy tinh, thợ thủ công giao phó hồn phách đồ vật, giao lưu thể này có thể đột phá sinh tử vượt qua thời không.

Trần Như ngồi xổm xuống, cách pha lê nhìn vào nhãn hiệu, hỏi: "Chữ này đọc là gì?"

Tạ Nghiêu Đình đứng ở sau lưng cô, cúi đầu, thấp giọng nói: "Giao ngọt* (wu)."

*loại ghế đầu thấp nhỏ

Cô cười quay đầu lại: "Thì ra là ‘bàn’, ‘ghế’ bây giờ chúng ta hay nói."

Anh cười nhặt một tiếng, rất khoan dung phụ họa: "Ừm, đúng."

Trần Như đứng lên.

Anh còn nói: "Trong nhà Vương Thế Tương tiền sinh cũng có một cái giao ngọc hoa cúc lê nhỏ, sau này quyền cho nhà bảo tàng Thượng Hải. Hiện tại vẫn còn ở chỗ ấy, một gian trưng bày đồ dùng nội thất trong nhà đời Minh Thanh duy nhất cả nước."đ^đ\$!!q%đ

Trần Như sinh lòng say mê, nói: "Tôi vô cùng bội phục loại người này. Nếu như là tôi, tôi không nỡ hiến cho quốc gia."

Tạ Nghiêu Đình bị đánh về chừng chạc đảng hoàng của cô chọc cười, cười đến không dừng được.

Trần Như phồng mặt lên: "Anh cười gì chứ?"

Tạ Nghiêu Đình duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng chạm mặt cô, nhéo một cái. Xúc cảm lòng bàn tay anh ấm áp mà khô ráo, mang theo chút ngửa ngửa. Ngoài cửa sổ, ngày xuân trời trong, hoa đào nở rộ.

Hôm nay Diệp Đình có báo cáo học thuật trong thành phố, kết thúc sớm, trực tiếp trở về quán. Gác cổng nhìn thấy bà, vui vẻ chào hỏi: "Chủ nhiệm Diệp, hôm nay bác sĩ Tạ dẫn bạn gái đến xem triển lãm."

Diệp Đình khẽ giật mình, cười nói: "Bạn nhìn lầm rồi."

Gác cổng nói: "Tôi thấy chắc chắn là bác sĩ Tạ. Cô bé đi theo, đáng đáp rất xinh đẹp."

Diệp Đình đi vào trong quán, một bên nhàu mày.

Chạng vạng tối, chân trời màu quýt và màu xanh dung hợp, ráng chiều kéo dài. Cuối cùng phồn hoa của đường phố thương nghiệp, ồn ào trong quán nhỏ. Tạ Nghiêu Đình dừng xe xong. Trần Như đứng ở đường hình răng cưa, nhìn cốp sau xe, xách ra một hộp bánh kem. Ngoài ra còn có một túi giấy hình chữ nhật.

Trần Như ngây ngẩn cả người.

Biểu lộ trên mặt Tạ Nghiêu Đình có vẻ bất đắc dĩ, kéo cánh tay cô: "Thọ tính nhỏ, thế nào?"

Hai người ngồi dựa vào cửa sổ.

Mỗi bàn ăn đều được cách ly bằng thực vật dây leo màu xanh lá um tùm, tính tư mật tuyệt hảo. Trong nhà ăn đặt bếp lò, đầu bếp mặc chế phục trắng nõn xuyên qua trong đó. đ.đ.l.q.đ

Roi ngoài cửa sổ, có thể nhìn thấy một tiệm hoa đối diện cách lối đi bộ một gian. Ánh sáng trắng nõn hoà hợp với đoá hoa rực rỡ, trong không khí mỗi thừa số đều như tự mang hương thơm.

Tất cả đều xinh đẹp như cảnh trong giấc mơ.

Tạ Nghiêu Đình đốt nến, hai số nho nhỏ, mười tám tuổi.

"Sinh nhật vui vẻ." Anh thấp giọng nói. Ánh nến chớp chòn, chiếu vào mắt anh.

Trần Như nhin không được, hai tay che mắt, nghẹn ngào khóc ra thành tiếng.

Tạ Nghiêu Đình bất đắc dĩ, nhấc tay nắm cổ tay cô, nhẹ nhàng kéo ra, giọng nói trầm tĩnh: "Tại sao lại khóc?"

Trần Như lau nước mắt: "... Tôi không có khóc."

Anh đưa túi giấy màu xám tối. Cô nhận lấy, mở ra, một chiếc Laptop nhỏ nhắn xinh xắn, kí hiệu là một quả táo bị cắn một miếng.

Cô khẽ giật mình: "... Cái này, quá mắc."

Anh tựa lưng vào ghế ngồi, giọng điệu lười biếng, thấp giọng cười nói: "Coi như tôi tặng quà nhập học sớm đi."

Trần Như trầm mặc. Mười năm gian khổ học tập, một khi bằng vàng đề tên. Chờ đợi cô còn có thể giới rộng lớn hơn, bởi vì không biết thế giới bên ngoài nên mới có lực hấp dẫn.

Tạ Nghiêu Đình nhìn thoáng qua đèn và biển hoa đối diện, giống như tâm huyết dâng trào: "Cô chờ một chút."

Trần Như gục xuống bàn, lấy tay lau đi. Xuyên qua sương mù mờ lung của cửa sổ sát đất, cô thấy anh vào tiệm hoa kia. Một lát sau, anh đi tới, trong tay cầm bó hoa Hường Dương bọc bằng giấy dai, ở giữa phôi lụa thừa mấy bông thủy cúc.

Anh xuyên qua đám người đang đi, từng bước đi về phía cô.

Lúc ấy, Trần Như còn không biết, ý nghĩa của hoa Hướng Dương là: Thâm lắng yêu.

Anh tặng cô, mãi mãi tưởng tượng phía trên.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Bạn Cũ

Ngày cuối tuần.

Tạ Nghiêu Đình đi dự hôn lễ của bạn học Lý Kinh. Ở tuổi này của anh, bạn đồng lứa phần lớn đã kết hôn lập gia đình, hoặc cũng có thêm miệng ăn rồi.

Màn hình to lớn phát , phối nhạc là một bài Hàn Quốc quen tai, vô cùng ngọt ngào.

Dưới đài ba năm người tụ cùng một chỗ uống trà ôn chuyện.

Giày Tây của Lý Kinh đứng ở cửa ra vào tiếp khách.

Lâm Hoè đứng cạnh thùng rác hút thuốc, cứ như đang đợi anh, thấy anh liền kề vai sát cánh, không đợi anh mở miệng, Lý Kinh cũng đi tới, nhíu mày thờ dãi, chẹp giọng. Dáng vẻ rất đần đo.

Tạ Nghiêu Đình cười một cái: "Thế nào, cô dâu nửa đường bỏ cuộc, không chịu gả cho cậu à?"

Lý Kinh muốn nói lại thôi, có người ở bên cạnh gọi anh ta. Anh ta khoát khoát tay: "Tớ đi chào hỏi trước, các cậu vào trước đi."

Tạ Nghiêu Đình không hiểu: "Làm sao?"

Trong lời nói, hai người xuyên qua sảnh tiệc, đi vào hội trường hôn lễ.

Lâm Hoè nói: "Tự anh xem đi."

Diệp Phục Linh nghiêng mặt, thấp giọng nói chuyện phiếm với người bên cạnh.

Cô ta mặc một chiếc áo sơ mi tay phồng màu hồng cánh sen, phối với quần ống loe, tóc dài ngang vai, cầm khê nâng lên, tư thế thanh cao.

Nhiều năm như vậy, coi như cô ta đã thay da đổi thịt. Trên đường sự nghiệp, đã đạt được ước muốn. Từ nước ngoài trở về, đi qua khoảng thời gian kết thúc tình yêu, vượt qua bước đệm phiêu bạt dài dằng dặc. Đại khái là vì nửa đời碌 bình, đột nhiên cô ta vô cùng khát vọng yên ổn.

Đêm giao thừa, Diệp Phục Linh đáp ứng lời mời đi Thượng Hải xem bắn pháo hoa.

Sau khi bị leo cây, thế mới biết người tài chính giới tân quý mập mờ với cô ta hơn mấy tháng thì ra lại là người có vợ.

Ngày đó có sương mù, trên ghềnh bãi đêm không hết người. Pháo hoa nở rộ tạo ra vòng sáng, giống như phủ một lớp bụi, tiếng bịch bịch bịch bên tai, không biết mảnh vụn gì rơi xuống trên người, cô ta lùi lại, kếm chút rút xuống sông Hoàng Phố.

Sau khi trở về, mất ngủ đến ba giờ sáng, trái tim lạnh lẽo kiên cường đã bị nứt, một mình khóc trong khách sạn.

Cô ta biết, mình sẽ không thể yêu thêm bất kỳ kẻ nào nữa.

Ánh mắt Diệp Phục Linh đưa tới. Cô ta nhìn thấy Tạ Nghiêu Đình.

Ký ức từ từ ủa về, như đã qua mấy đời.

Đáy lòng cô ta vô cùng chú ý mình xuất thân nghèo khó. Lúc trước, vì họ cô ta và nữ sĩ Diệp Đình giống nhau, tên cũng là thuốc Đông y, từ đó thuận mắt bà ấy, mới được cơ hội giúp đỡ học tập.

Từ tầng dưới chót từng bước một đi đến bây giờ, cô ta đã nhận được rất nhiều, cũng mất đi càng nhiều.

Nếu như đây thật là cuộc sống cô ta muốn, tại sao luôn cảm thấy trong lòng trống rỗng.

MC háng giọng một cái, máy móc bắt đầu hôn lễ, ánh đèn tối xuống, trong sân có các bạn nhỏ chạy tới chạy lui, âm nhạc vang lên, hò hét ầm ĩ quanh mình.

Tạ Nghiêu Đình đứng bên ngoài xem lễ. Nhìn nhau từ xa với Diệp Phục Linh.

Lâm Hoè đột nhiên hỏi: "Cô bé kia còn ở nhà anh không?"

Tạ Nghiêu Đình liếc anh một cái, nghiêm mặt nói: "Đã về nhà."

"Nhìn tôi như thế là sao? Tôi có ý tốt, sợ anh để tâm vào chuyện vụn vặt, hăm trong mê cung ra không được."

"Cô ấy còn nhỏ."

Lâm Hoè xùy cười một tiếng: "Chờ cô bé học đại học, có tiểu thít tươi đứng xếp hàng theo đuôi, nắm trên tay thời gian tan học, Chủ nhật cùng dạo phố xem phim, tham gia các hoạt động ngoại giao. Đến lúc đó, còn đến phiên anh à?"

Tạ Nghiêu Đình: "..."

Ấn xong. Bạn học cũ đã lâu không gặp tổ chức đi khách sạn ca hát, Tạ Nghiêu Đình mượn cớ từ chối. Anh không lái xe tới, trên bàn vòng qua không uống được vài ly rượu. Góc đường gió lùa gào thét mà qua, Tạ Nghiêu Đình đứng trên đường cái đón xe, gió lạnh sắc ở yết hầu, khí quản ho khan đến đau rất.

Một chiếc Jaguar trắng nhẹ nhàng kêu lên, dừng lại bên cạnh anh.

Tạ Nghiêu Đình nghiêng mặt qua, áo khoác vài ka-ki trên người theo gió dậm vù vù phiêu động.

"Cùng đi uống một chén." Diệp Phục Linh mời.

Thiên Hà khu Giang Biên có cả một con đường phố toàn quán bar, không ồn ào, không có edm điện tử đình tai nhức óc. Hiện trường có ca sĩ ăn mặc tùy ý ôm đàn ghi-ta, hát 《 Tuổi vị thành niên 》.

Giai điệu lạnh lùng.

Diệp Phục Linh ngồi trên ghế cao trước quầy bar, hơi vênh mặt lên, cô ta buộc tóc tùy ý, lộ ra cái cổ trắng nõn thon dài, khoe miệng chứa ý cười, uống cạn một ly rượu, đẩy ly không qua: "Đến đây uống một chén."

"Uống ít thôi." Tạ Nghiêu Đình thấp giọng khuyên một câu.

Diệp Phục Linh cười một tiếng: "Anh không nhớ sao, tử lượng của em rất tốt."

Cô ta rút ra một điều thuốc từ bao, bartender đốt bật lửa, cô ta nghiêng người về phía trước, đốt xong để bên môi hít một hơi, xì gà kẹp giữa ngón tay. Làn khói lượn lờ, ánh đèn lưu động, bạn cũ cũng rất đẹp.

"Bị nghiện, không nhịn được... Anh không ngại chứ."

Tạ Nghiêu Đình lắc đầu. Không nói thêm gì nữa, có chút không quan tâm.

Không lời nào để nói thì ôn chuyện không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Diệp Phục Linh nghe hát: "Lúc trước chúng ta đều thích thích Thôi Kiện và Đậu Duy."

"Ừm, em còn từng đi xem hoà nhạc của anh ta."

"Đúng vậy, anh ngại ồn ào, em tự đi. Thôi Kiện đứng trên đài, bịt mắt màu đỏ, hát 《 Hai bàn tay trắng 》, em vừa đi theo người hợp xướng hiện trường vừa khóc, không biết do anh không có ở đây mà khổ sở, hay là nguyên nhân khác. Cảnh tượng ấy cả đời này em cũng không quên được."

Diệp Phục Linh nói: "Có lẽ là bởi vì hai bàn tay trắng, khi đó da mặt em thực sự dày. Bền lòng vững dạ viết thư tình ba năm gửi cho anh, lại theo đuôi anh một năm rưỡi. Nếu như không phải lần đó mẹ anh bị bệnh, có phải anh sẽ không có phản ứng với em?"

Năm đó Diệp Đình mở, nằm trên giường bệnh viện tỉnh dưỡng.

Diệp Phục Linh tan học về thường xuyên qua nói chuyện phiếm giải sầu cùng bà. Tạ Nghiêu Đình qua thấy mấy lần, cô ta một tay giờ bình truyền dịch, một tay vịn Diệp Đình đi toilet. Rõ ràng hơn nửa tháng, mỗi ngày đều như thế.

Tạ Nghiêu Đình mím môi, thấp giọng đáp: "Không phải."

"Em còn nhớ, lúc đó, tay em cứ đến mùa đông, các đốt ngón tay sẽ lột da, mỗi lần đều sưng như màn thầu. Mẹ anh nhìn thấy, thoa cho em một loại rượu

thuốc, nhiều năm như vậy, mùa đông ở Mỹ lạnh như thế, cũng không tái phát."

Giọng điệu Tạ Nghiêu Đình trầm trầm: "Ừm, là một phương thuốc cổ truyền, rất hữu hiệu."

Diệp Phục Linh đã hơi say rượu. Nghe giọng điệu anh bình thản ổn trọng, cười tự giễu.

Tạ Nghiêu Đình này, bất cứ lúc nào cũng là bộ dáng dịu dàng an tĩnh như thế, cẩn thận chặt chẽ, không khe hở có thể tìm ra. Cô ta đã từng cách anh gần như vậy, lại cảm thấy xa như thế. Nếu như lúc trước không có nhiều ý định, có lẽ hôm nay đã có cuộc sống vợ chồng hoà hợp.

"Năm đó là em sai. Em vẫn cảm thấy phong cảnh đẹp nhất là thế giới bên ngoài, đến Mỹ mấy năm, vừa mới bắt đầu còn tốt, cảm giác mới mẻ nhất thời vĩnh viễn không bù được cuộc sống vụn vặt."

"Chuyện quá khứ."

Diệp Phục Linh tự mình hút thuốc: "Sau đó, em cảm thấy chỉ có tiền sẽ không phản bội mình. Nhưng không nghĩ tới, vứt bỏ bệnh viện, thì càng thêm trống không."

Nụ cười của cô ta phù phiếm: "Là em tự làm tự chịu."

"... Em say rồi."

Nói xong, Tạ Nghiêu Đình ngửa đầu uống cạn rượu trong ly, vừa rút ra mấy tờ nhân dân tệ từ túi tiền để lên bàn, vừa đứng lên từ ghế cao: "Rất muộn rồi, trở về đi."

Ngẩng đầu nhìn ra ngoài, bóng đêm cô quạnh ngoài cửa sổ, một mảnh hải đăng âm áp.

Tạ Nghiêu Đình đỡ Diệp Phục Linh, đưa cô ta đến dưới lầu, mới nhận ra hai người ở rất gần, chỉ cách một con đường. Từ bãi đậu xe dưới đất đi lên, anh không quay đầu xe, dọc theo ven đường chậm rãi trở về.

Gió đêm quét qua, chênh choáng còn sót lại xông lên đầu, huyết thái dương nhảy thành thạch, trong dạ dày vừa lạnh vừa đau, giống như mưa đá, khó chịu không nói ra được.

Chín giờ rưỡi tối, quán ăn bên đường đã mở ra đồ nướng lộ thiên, trong không khí có hơi thở đầu hạ cuộn cuộn.

Tạ Nghiêu Đình theo bản năng lấy điện thoại di động ra, một cuộc gọi nhờ, là của Trần Như. Ký ức như mở nắp đồng hồ cát, khôi phục một chút xú. Anh nắm tay gõ đầu mấy cái, phát tay đón xe bên đường. Nhiều chuyện phức tạp, anh không để ý đến dung lượng não có hạn.

Trong đó có mấy tin nhắn chưa đọc, Trần Như gửi hai tin trong số ấy.

Tin thứ nhất: "Tôi không gọi được cho anh. Anh nói tối hôm nay rảnh, sẽ giúp tôi chuyển hành lý tới túc xá trường học, tôi có nên chờ anh không?"

Tin thứ hai cách hai giờ: "Tôi đã xem qua, cũng không có nhiều thứ. Tôi đã đóng gói chăn mền và gối vào rương đồ, mượn xe buýt mang tới trường học. Tôi tới tiết tự học buổi tối rồi, anh cứ lo chuyện của anh đi."

Hình như cô sợ anh hiểu lầm, bên dưới còn có ba icon mặt cười nhe răng.

Người của công ty đôi nợ không yên tĩnh. Tối gần thi đại học, Trần Như một mình trong nhà. Vừa không an toàn lại không tiện, cho nên chuyển vào ở kí túc xá trường. Cuối tuần này buổi chiều không có tiết, cô về thu dọn đồ đạc, lúc đầu hẹn xong Tạ Nghiêu Đình sẽ giúp cô chuyển hành lý.

Anh lại nhìn trước mắt, gọi điện thoại lập tức bắt máy.

"Alo ——"

Đầu kia đúng lúc vang lên tiếng chuông tan học, hơi lộn xộn. Giọng Trần Như xuyên thấu qua dòng điện từ, lộ ra trong trẻo: "Anh xong rồi à?"

Tạ Nghiêu Đình: "Tan học rồi sao?"

"Ừm."

"Thật xin lỗi, tối nay tham gia hôn lễ, quên mất không còn một mảnh."

Trần Như: "Không sao. Tự tôi cũng có thể."

Cổng trường trung học Bồi Gia. Tan lớp tự học tối, đám người hỏi hã.

Tạ Nghiêu Đình xuống xe đứng ở ven đường.

Giang Tư Mạc đẩy xe đạp, sóng vai cùng Trần Như đi ra từ cửa trường. Trương Việt Tây từ phía sau xông lên ngồi sau xe cậu, bị đuổi xuống lại cười hi

hì đẩy vai cậu, lớn tiếng hỏi: "Đi ăn khuya."

Giang Tư Mạc lão đảo, hí...iiiiii một tiếng, nói, cút đi.

Trần Như ở một bên nhìn bọn họ cười khanh khách, cặp mắt sáng lấp lánh.

Đó chỉ thuộc về người tuổi trẻ, tuổi thanh xuân muốn làm gì thì làm.

Giang Tư Mạc xa xa thấy được Tạ Nghiêu Đình, như một làn khói chạy tới: "Chú út, sao chú lại tới đây?"

"Chú..."

Tạ Nghiêu Đình không phản bác được.

Anh từ trước đến nay lo liệu chuyện lớn, thế gian vạn vật, bao gồm một chữ cũng phải thuận theo tự nhiên. Anh không rõ mình có chỗ nào không phù hợp, đại khái là có cón thúc đẩy, vậy mà anh lại như thằng nhóc mới ra đời, ngu đến mức không quan tâm, cứ việc Trần Như bảo đảm đi bảo đảm lại đã sắp xếp xong, anh vẫn muốn tận mắt xác nhận mới bỏ qua.

Trần Như bước đến, cũng không chủ động chào hỏi Tạ Nghiêu Đình, trên mặt có chút mất tự nhiên. Ba người đưa mắt nhìn nhau.

Giang Tư Mạc bỗng nhiên cười, chủ động giải vây, nói: "Đã đến rồi, mời chúng cháu ăn khuya đi."

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Thi Đại Học

Tạ Nghiêu Đình vịn vai cô, nhin không được cười nói: "Chạy nhanh như vậy làm gì."

Ánh mắt Trần Như sáng lấp lánh, không có ý cúi đầu xuống: "Tôi sợ anh đợi lâu."

Nghe giọng anh hơi khàn, cô nhủ mầy, phồng mặt lên hỏi một câu: "Cổ họng của anh thế nào?"

Tạ Nghiêu Đình dùng ngón giữa chọc vào yết hầu, giống như trong lúc nhất thời nói không ra lời, nhẹ ho hai tiếng mới mở miệng: "... Không sao, bị cảm một chút."

Trần Như ngẩng đầu nhìn lên trời: "Mùa hè nhiệt độ cao như thế, còn có thể bị cảm à?"

"Nóng nên bị cảm."

Cô xụ mặt, nghiêm mặt nói: "Vậy anh nên ở nhà nghỉ ngơi thật tốt."

Anh nói: "Tôi có chút lo lắng, sợ cô trước khi thi quá khẩn trương, cho nên tới thăm."

Trong lòng Trần Như đương nhiên rất hưởng thụ, bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy nụ cười, vẫn giữ im lặng.

Hai người dọc theo rừng đi dạo trong chốc lát, cây ngô đồng thẳng tắp lặng lẽ lan tràn hai bên đường, ở phía trước dần dần dung hợp với nhau, giống như không có điểm kết thúc. Ban đêm gió mát thổi, khắp nơi đều yên tĩnh.

Tạ Nghiêu Đình: "Đừng khẩn trương, phát huy thật tốt. Thi xong, mua đồ ngon cho cô."

Trần Như dùng mũi chân đá hòn đá trên đường, thò ra một hơi: "... Nói không khẩn trương, là giả đấy."

Bọn họ đi đến hồ nguyệt nha trên sân trường.

Tạ Nghiêu Đình có chút mệt mỏi, ngồi xuống chiếc ghế dài mảnh. Giãn hai chân, một tay gối sau ót, tư thế buông lỏng. d%đ/l"q!đ

Trần Như cúi đầu nhìn mặt cỏ, nói tiếp: "Mấy ngày nay, tôi mơ thấy ác mộng, mơ thấy đi thi đến trễ, mơ thấy không mang chứng nhận vào cửa, mơ thấy tai nghe tiếng Anh không có tiếng, còn mơ thấy điểm số ra lò, tôi thi rớt rồi."

"Vậy cô nhất định sẽ thi đậu đại học."

"Tại sao?"

Tạ Nghiêu Đình nghiêm túc nói: "Bởi vì mơ đều ngược lại."

Trần Như xuy cười ra tiếng: "Vậy tôi còn mơ đạt điểm cao sáu môn, xem ra không có cơ hội rồi."

Tạ Nghiêu Đình cũng cười.

Anh hỏi: "Nghĩ kỹ học ngành nào chưa?"

"Chuyên ngành quản lý."

Tạ Nghiêu Đình nhũn mày, biểu thị không hiểu.

Ánh mắt Trần Như ngây thơ, nhưng vẫn nghiêm túc giải thích nói: "Tôi xem hướng dẫn phân tích, thấy ngành này sau khi tốt nghiệp kiếm được nhiều tiền nhất."

Tạ Nghiêu Đình bật cười, nhướn mày: "... Kiếm tiền nhiều nhất. Được rồi, trước không nói về những chuyện này. Thứ ngày mai thi cần đem theo đã chuẩn bị đủ chưa?"

Trần Như gật gật đầu: "Chuẩn bị xong."

Tạ Nghiêu Đình đứng lên: "Ngày mai tôi đến tiễn cô đi thi. Được rồi, bây giờ trở lại ký túc xá muốn làm gì?"

Trần Như: "... Ngủ cho ngon."

Tạ Nghiêu Đình cười, đưa tay sờ tóc rũ xuống bên tai của cô: "Thế này mới đúng."

Anh còn nói: "Cầm được bài thi, nghiêm túc đọc đề, thấy đề cứ làm, đừng bỏ trống, duy trì tự tin. Thi xong một môn buông xuống một môn, đi ra trường tuyệt đối đừng vội vàng dò đáp án. Cô nhất định làm được."

Hai ngày, bốn môn thi, cứ như vậy không có chút rung động nào vượt qua.

Toàn bộ trạng thái của Trần Như hoàn toàn chạy. Toàn bộ giai đoạn cấp ba, cô đã vượt qua hai mươi lần thi thử to nhỏ, tất cả hình trên bài thi đều quen thuộc.

Cô cẩn làm, chính là buông lỏng tâm tình, bày tâm tính ngay ngắn, hết sức cam đoan không vì sợ ý chủ quan mà mất điểm, thế là đủ rồi.

Tạ Nghiêu Đình nghỉ ngơi, rờn rã bồi thi hai ngày.

Xưa nay anh không hỏi gì nhiều, giống những nhà khác, chỉ phụ trách đưa đón đúng hạn và chuẩn bị bữa ăn sáng trưa tối.

Cuối cùng đợi đến thi xong môn tiếng Anh cuối cùng. Thật sự rất khó tin tưởng, mười hai năm, cứ như vậy kết thúc trong hai ngày.

Có người phát huy vượt xa bình thường, cá vượt cửa rồng. Có người thi thất bại, khó nén thất vọng. Nhưng tính sao, đây chỉ là bắt đầu mà thôi, màn che sân khấu cuộc đời sắp được kéo ra, tương lai là một mảnh trời đất bao la rộng lớn.

Trần Như đi ra cửa trường thi, cửa trường học người người tấp nập, toàn bộ đều là những phụ huynh chờ thí sinh thi xong trở về. Tạ Nghiêu Đình đứng trên đường cái đối diện cột mốc. Anh mặc một bộ đồ bông màu xám, giống như thân tiên không màng nhân gian.

Nhìn thấy cô, anh cười vẫy tay với cô.

Trời xanh thăm thẳm, trời chiều xuyên thấu qua nhánh cây um tùm rơi vào đầu vai của anh, lưu lại màu sắc sặc sỡ. Tất cả không thể làm gì thời gian nhanh như tên bắn âm vang hữu lực mà vụt qua, Trần Như thời khắc này không bù được trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Tiệc ăn mừng. Ăn lẩu Tứ Xuyên kiểu mới.

Một toà nhà nhỏ ba tầng trên đường Tân Giang. Đêm nay làm ăn cực kỳ tốt, tiệm com vùng ven sông đông nghịt, phần lớn là phụ huynh dẫn con đến, cũng có người đồng lứa tổ chức tụ hội vui chơi hết mình. Không màng kết cục như thế nào, đó là lúc sau này ghi nguyện vọng, đêm nay có rượu đêm nay say.

Tạ Nghiêu Đình đã sớm dự định ngồi chỗ gần ở lầu ba, bốn người ngồi.

Đẩy cửa sổ ra, gió sông mang theo hơi nước ẩm ướt. Trần Như nhắm mắt lại cảm thụ, gió dương liễu thổi vào mặt không lạnh.

Mở nồi uyên ương đồ trắng, ừng ực ừng ực bốc lên bong bóng. Hơi nóng bay lên trời, mùi thơm tràn ngập ra.

Tạ Nghiêu Đình đi tới, đứng phía sau Trần Như: "Đi thôi, ăn com trước, com nước xong xuôi trở về ngủ một giấc thật ngon."

Trần Như quay người, đi hai bước ngồi tại chỗ, nói: "Anh không hỏi tôi thì thế nào à?"

Anh dùng đũa giúp cô gấp vài miếng cá cắt mỏng như cánh ve, cười nói: "Nhìn ra được tâm tình cô hiện tại không tẻ."

Trần Như nhìn anh, khóe môi có ý cười ranh mãnh: "Đương nhiên, bởi vì đi cùng anh."

Tạ Nghiêu Đình khẽ giật mình, cười cười, không lên tiếng.

Trần Như ăn, giống như phá vây từ thành, đột nhiên mắt đi trôi buộc tinh thần, cả người từ hình dáng đến linh hồn, đều có sức sống lên.

Phòng bên ngoài, trong đại sảnh truyền đến tiếng nhạc loáng thoáng.

Trần Như lắng tai nghe một lát, sau đó ngửa ghế xem mặt bàn là phím đàn, nhin không được cười nói: "Voices of spring, Johann Strauss*."

* Johann Strauss II (25 tháng 10 1825 - 3 tháng 6 1899, tiếng Đức: Johann Baptist Strauß; còn được biết đến với những cái tên như: Johann Baptist Strauss, Johann Strauss, Jr., hay Johann Strauss the Younger) là một nhà soạn nhạc người Áo. Ông chủ yếu sáng tác nhạc nhẹ, đặc biệt là nhạc khiêu vũ và operetta.

Mọi chuyện đều tốt rất.

Sau khi ăn xong, Trần Như lại la hét muốn đi xem phim online mới.

Tạ Nghiêu Đình bất đắc dĩ, cười nói: "Được được. Hôm nay đều nghe cô."

Một bộ phim tình cảm sâu triền miên.

Trong màn ảnh một đồng cỏ xanh vô ngần, kim đồng hồ nữ nắm tay dạo bước, sau đó ôm hôn dưới ánh chiều tà, nói ra lời yêu thương với nhau, Piano phối nhạc một cách hài hoà. Âm thanh ánh sáng kết hợp hoàn mỹ, tái hiện lãng mạn kinh điển cực hạn, làm âm thanh kia trong đầu cô càng ngày càng mãnh liệt.

Trong bóng tối, Trần Như lấy hết dũng khí, cầm tay Tạ Nghiêu Đình khoác lên lan can.

Như chắc chắn cô sẽ làm như vậy, anh không ngạc nhiên chút nào, cũng nắm chặt bàn tay đầy mồ hôi của cô.

Môi anh cong lên một độ cong hoàn mỹ, xúc cảm lòng bàn tay anh ấm áp khô ráo, ngón tay anh cao gầy trắng nõn, thậm chí trên người còn có hương thực vật thân thảo, ừn ừ đánh vào cô.

Cô mê muội anh như thế.

Từ rạp chiếu phim đi ra, hai người đứng trong cửa hàng trò chơi một lát. Tạ Nghiêu Đình đi đến quầy hàng đổi một chồng tiền xu, rồi cục cựa được bạn McDull mà Trần Như muốn, một con heo hồng đội mũ nghiêng.

Cô nhận lấy, ôm cánh tay của nó, nhảy tại chỗ: "Quá tốt rồi."

Tạ Nghiêu Đình bị cô lắc choáng đầu, cười hỏi: "Vui vậy à?"

Trần Như gật đầu: "Ừm, vô cùng vô cùng vui. Tôi lớn như vậy nhưng hôm nay là ngày vui nhất của tôi."

Đầu hạ, gió đêm nhu hòa ấm áp.

Tạ Nghiêu Đình đưa Trần Như về nhà. Trên đường đi cô mở cửa sổ, tùy ý trò chuyện thú vị cùng anh.

Đường xá rất tốt, đã đến nơi rồi. Tạ Nghiêu Đình dừng xe ở ven đường, Trần Như không lập tức xuống xe, mà nói: "Ồ, nhanh như vậy đã đến."

Hai người cũng có chút chưa thỏa mãn, không nỡ nói tạm biệt như vậy.

Phòng bé trong không gian chật hẹp chỉ có FM phát một bài hát cũ. Giọng Trương Quốc Vinh thật thấp, cô đơn nán lại với mùi hương đỏ, thì ra động tình chính là thế này. Mơ hồ mê luyến em một hồi, dù cho mưa gió rơi xuống.

Một lát sau, Trần Như nói: "Vậy tôi lên lầu trước."

"Được, ngày mai tôi sẽ gọi điện thoại cho cô."

Cô gật đầu: "Ừm, tôi đi thật đây."

"... Đi đi."

Lúc cô đưa tay mở khoá cửa xe, đột nhiên anh xoay người đè mu bàn tay của cô xuống, giọng anh trầm thấp triền miên bên tai cô: "Tiểu Như... Tôi

muốn hôn em."

Lưng Trần Như tựa vào chỗ ngồi, thân thể cứng ngắc, ngón tay nắm chặt dây an toàn, trừng to mắt ngơ ngác nhìn anh, trên gương mặt sứ trắng như vẩy mực tranh sơn thủy xuân Hải Đường nhuộm màu, thoáng nhiễm chút hồng hồng.

Bóng dáng anh bao trùm, nhẹ nhàng hôn, như cánh chuồn chuồn xoa mì chín chần nước lạnh.

Xúc cảm môi cô mềm mại không thể tưởng tượng nổi, cô vui trong ngực anh, thân thể vì khấn trương mà có chút run rẩy.

Lạch cách một tiếng, dây an toàn trên người Trần Như bị rơi ra.

Tâm tính cô thiện lương đột nhiên kéo căng dây đang nói lỏng kia.

Tạ Nghiêu Đình nâng tay phải lên, nhẹ nhàng nâng ót Trần Như, khoảng cách của hai người càng gần, như là môi dán môi. Anh ngấm nhìn cô, tiếng nói khàn khàn be bé không thể nghe, giống như lông nhung thiên nga phát qua bên ngoài, xúc cảm dịu dàng và thô ráp trấn an lạ lùng: "Ngoan, nhắm mắt lại."

Trần Như thuận theo nhắm mí mắt. Một giây sau, đầu lưỡi mềm ẩm ướt của anh chen vào được, đầu tiên là thăm dò nhẹ nhàng hàm trên của cô, sau đó linh xảo trần trọc, gầy, trêu chọc, dây dưa, chọc vào.

Cánh tay ngọc của cô trắng như ngó sen tựa như hào quang ôm cô anh, nhẹ nhàng thờ dốt. Gương mặt cô mang theo quyến rũ ửng hồng chưa bao giờ có, giống thư tích dạo chơi cảnh lạ, tiến vào một thế giới diệu kì không thể ngờ.

Cặp mắt thuần khiết như nai, lại mở ra nhiễm thêm chút ướt át tình ý.

Trần Như cảm thấy vì mình e lệ, cả người nóng vô cùng, gương mặt nóng hổi, cặp mắt cũng không dám nhấc, trực tiếp mở cửa xe, nhảy xuống thoát khỏi: "Tôi đi đây, ngày mai gặp."

Tạ Nghiêu Đình ngồi ở vị trí ghế lái, nhìn dáng vẻ hoa hồng nhỏ chạy trốn chết, nhẹ cười khẽ.

Anh nghĩ về nụ hôn mật ngọt kia, từ trước đến nay trong lòng không hề bận tâm đột nhiên ngứa một chút, như có một trải nghiệm mới về thành ngữ phơi phới này.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Ánh Sáng

Ngày hôm sau.

Có lẽ do một môi vô cùng đột nhiên được buông lỏng, Trần Như ngã bệnh.

Tạ Nghiêu Đình tan tầm về muộn bị kẹt xe trên cầu vượt. Lúc đến nơi, trời đã tối hẳn. Chuông cửa vang lên, một lần, hai lần.

Trần Như giẫm dép lê lẹp bẹp chạy tới mở cửa, gương mặt vì suy yếu, lộ ra chút vàng như nến. Nhìn thấy Tạ Nghiêu Đình ngoài cửa, trong ánh mắt sáng lên, con ngươi thanh tịnh thấy đáy, chiếu ra bóng người, giống như hai vì sao.

Cô đứng ở cửa ra vào chào hỏi anh: "Mau vào đi."

Tạ Nghiêu Đình đi tới, anh ôm hai túi đồ, nhất thời không ra tay.

Trần Như đứng lúc giữa mặt lại gần, hỏi anh: "Trên đường anh bị kẹt xe à?"

Tạ Nghiêu Đình cúi đầu, sờ trán cô xem xét, thấp giọng nói: "Cũng may, đã hạ sốt rồi."

Cô không ngờ rằng vậy mà anh làm động tác thân mật này dễ như thế, cứ thế nguyên tại chỗ, nhất thời hai gò má đỏ bừng.

Anh như không phát giác ra, tự mình thay giày, lại thấp giọng tự trách nói: "Vấn trách tôi quá nóng lòng, không thì cô sẽ không bị cảm."

Cô nghe không hiểu, trừng to mắt, có chút hé miệng: "Hả?"

Tạ Nghiêu Đình nhìn dáng vẻ cô đáng yêu, nhin không được duỗi ngón tay ra chọt chọt mũi nhỏ nhắn của cô, vượt qua cô, cười nói: "... Virus có khả năng truyền qua nước bọt... Phòng bếp ở đâu?"

Trong đầu Trần Như tức tức hiển hiện lên cảnh hôn tối qua, rú tầm mắt xuống, yên lặng.

Trần Như như cái đuôi nhỏ nhấm mắt theo sau Tạ Nghiêu Đình vào phòng bếp.

Cô đứng ở một bên, anh móc từ trong túi ra bình giữ nhiệt, bên trong là thuốc Đông Y đã nấu xong. Anh đổ vào bát sứ, đưa cho cô: "Tôi nghe cô nói triệu chứng trong điện thoại thì kê đơn thuốc luôn, buổi chiều hiệu thuốc bệnh viện nấu xong đưa tới, nhanh uống lúc còn nóng."

Thật ra Trần Như không sợ uống thuốc Đông y.

Cái gọi là ngũ vị tạp trần, cuộc đời cho cô nhiều nhất là vô hạn cay đắng. Mấy năm long trời lở đất này, đối mặt với mờ mịt và bất lực vô biên vô tận, cô sớm học được nhẫn nại và chết lặng.

Huống chi là Tạ Nghiêu Đình đưa, dù cho thuốc đắng, cô cũng có thể bùng lên uống một hơi cạn sạch.

Trần Như không chịu nhận, hai tay chấp sau lưng, làm bộ làm tịch nói: "... Tôi đã ổn."

Tạ Nghiêu Đình cười: "Sợ đắng à?"

Trần Như: "Ừm, thuốc Đông y thật sự quá đắng."

Dáng vẻ Tạ Nghiêu Đình một bộ đã sớm chuẩn bị, thờ dài, nói: "Thật ra lúc nấu thuốc đã cho thêm cam thảo rồi".

Trần Như vẫn có chút không tình nguyện, lăm lăm nhìn anh.

Anh bắt đầu đi lấy đầu, lại từ trong túi móc ra một hộp đồ ngọt, bày trước mặt cô, như đang dẫn dụ: "Trên đường mua bánh quế dầu tây. Đặc biệt mua cho cô để dùng sạch miệng sau khi uống thuốc."

Trần Như uống thuốc, rửa sạch bát đi ra.

Tạ Nghiêu Đình đang đứng trước kệ sách phòng khách, trong tay vuốt một khung hình, trong tấm ảnh Trần Như tuổi còn nhỏ, chải hai bím tóc, đuôi tóc cột nơ con bướm, mặc trên người váy lụa trắng tay áo phồng, ngồi đàn song song với Đình Tĩnh Nghi trên ghế.

Anh nhìn cô, giọng nói thật thấp: "Cô lớn lên rất giống mẹ."

Trần Như lắc đầu, nói: "Bà là một nghệ sĩ không dính khói lửa nhân gian..."

Nói đến đây, không biết từ đâu mà cô thấy chua xót, kêu gào toàn bộ ngực, một đường kích thích tuyến lệ.

Cô cười thê lương một tiếng, còn nói: "Cả đời bà cho rằng tôn thờ của cái rất xấu hổ, thậm chí cảm thấy coi trọng đồng tiền là chuyện khinh thường tiếng đàn của mình, một người như vậy, cuối cùng vì tôi, mà cho tôi quyền sở hữu ngôi nhà."

Tạ Nghiêu Đình ôm cô vào lòng.

Anh cúi đầu khẽ hôn hôn đỉnh đầu cô, vuốt tay vuốt ve sau gáy, thấp giọng an ủi cô: "Được, được rồi... Sau này có tôi ở đây."

Trần Như khóc một hồi thì dừng, lau khô nước mắt, hốc mắt đỏ bừng giống con thỏ nhỏ, nét mặt tràn đầy ý lại.

Tạ Nghiêu Đình nói sang chuyện khác: "Khi nào thì điền nguyện vọng?"

"Khoảng một tuần nữa, phải chờ công bố đáp án."

Anh gật đầu: "Cũng tốt, có thể nghiêm túc suy tính đi đâu học đại học."

Hình như Trần Như có tâm sự.

Có câu nói, đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường. Dù cho Giang Thành cũng có mấy trường cao đẳng rất không tệ, đáy lòng cô thật ra muốn đi mở mang thế giới bên ngoài, coi như không phải phía Bắc rộng lớn, cũng có thể đi đâu xa một chút, trải nghiệm khí hậu non sông tổ quốc tươi đẹp.

Nhưng cô không bỏ Tạ Nghiêu Đình mà đi được. Thật sự, không nỡ.

Tạ Nghiêu Đình nói: "Cô cũng biết, tôi vẫn đang làm công ích. Hàng năm chúng tôi đều tổ chức hoạt động từ thiện giúp đỡ học tập, ở một trường tiểu học tại khu vực nghèo khó. Hai ngày nữa sẽ đi trường tiểu học ở huyện Điền Gia Trang, tặng sách giáo khoa cho các em, học kỳ sau bọn nhỏ phải dùng đấy. Còn mang theo ít thuốc. Cần mấy người tình nguyện, cô đồng ý đi không?"

Trần Như không chút do dự gật đầu: "Đương nhiên muốn đi."

Anh cười, còn nói: "Đến lúc đó, Mạc Mạc cũng đi, nó còn gọi thêm mấy bạn học, cô... Không sao chứ?"

Trần Như xuy cười ra tiếng: "Thì có liên quan gì, tôi đâu nợ tiền cậu ấy."

Tạ Nghiêu Đình cũng phát giác được mình quá che chở cô, không lên tiếng, cười cho qua.

Giọng Trần Như khó nén hưng phấn, hỏi anh: "Lần đầu tiên tôi làm tình nguyện đó, tôi nên mang gì theo?" Tạ Nghiêu Đình nghiêm mặt nói: "Điều kiện ở Điền Gia Trang... Không tốt lắm, từ trên trần qua chỉ có một đường núi cần đi bộ để qua. Không như trong tưởng tượng của cô đâu. Chúng ta phải ở đó qua đêm, cho nên cô mang một số quần áo giữ ấm và đồ rửa mặt là được."

Cô có chút xem thường: "Làm sao anh biết tôi tưởng tượng thế nào?"

Tạ Nghiêu Đình lắc đầu, môi có chút nhếch lên, nhẹ nhàng cười một tiếng: "... Được rồi, đến lúc đó cô sẽ biết."

Anh ngồi một lát liền tạm biệt, dặn dò cô nghỉ ngơi thật tốt.

Trần Như mượn danh nghĩa đồ rác nhất định phải tiễn anh xuống lầu. Hai người nắm tay, sóng vai đi ra thang máy, cô đã đến xe anh, còn có chút lưu luyến không rời đưa mắt nhìn xe anh ở cuối đường.

Quay đầu lại, còn đi chưa được mấy bước, thì chạm mặt với Trần Chi Nhận ở cửa lầu.

Mặt ông ta âm u, cảm xúc rất kích động chất vấn: "Người đàn ông khi nãy là ai? Trần Như, mày... Yêu sớm rồi?"

Âm lượng của ông ta rất cao, lập tức dẫn tới ánh mắt của ba người đi đường.

Trần Như từ chối cho ý kiến: "Chuyện không liên quan tới ông."

Nói xong, cô nhấc chân bước vội, bị ông ta nắm chặt cánh tay: "Mày đứng lại đó cho tao... Con bé này, mày biết xã hội phức tạp thế nào à, tao thấy tuổi của thằng đó không nhỏ, mày không sợ bị lừa à!"

Trần Như tránh ra, thấp giọng: "Không cần ông lo cho tôi."

Giọng điệu Trần Chi Nhận mạnh mẽ, nói: "Tao là ba của mày, không thể cứ nhìn mày bị lừa như vậy."

Trần Như buông mi mắt xuống, thấp giọng hỏi: "Tôi có cái gì đáng để bị lừa chứ?"

Trần Chi Nhận thốt ra: "Mày có nhà riêng, mày vốn không biết hiện tại giá phòng tăng vọt đến đâu."

Lại là nhà ở. Nói cho cùng, đều vì tiền.

"Ồ..." Trần Như lạnh lùng mỉm cười một cái.

Trần Chi Nhận tự giác buộc miệng, biểu lộ hòa hoãn, thở dài nói: "Tiểu Như, ba biết con khó xử. Thế nhưng em trai con bệnh vừa tốt lên, trị liệu không thể ngừng. Ba không còn cách nào rồi."

Trần Như giữ im lặng.

Trần Chi Nhận hừ lạnh một tiếng: "Mày không thể trở mặt nhìn tao nhảy lầu."

Giọng điệu uy hiếp, hơn nửa năm nay không nghe trăm lần thì cũng được vài chục lần. Trần Như siết chặt nắm đấm, thở ra một hơi, giọng trầm thấp: "... Muốn nhảy cứ nhảy đi."

Trần Chi Nhận nghẹn lời, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

Trần Như quay người, cũng không quay đầu lại.

Xuất phát đi ngoại ô huyện Điền gia Trang tham gia từ thiện, thời tiết cực kỳ tốt. Một đoàn người tập hợp ở nơi định sẵn. Tạ Nghiêu Đình và Lâm Hoè cũng ở đây. Tất cả mọi người thống nhất mặc áo in chữ ngo mà người tổ chức đưa.

Giang Tư Mặc mặt tối sầm tựa lưng vào ghế ngồi.

Hôm qua cậu hát ở KTV, có người ồn ào muốn cậu gọi điện thoại cho Trần Như, không kết nối. Cậu trong cơn tức giận gọi liên tục, và hát liên tục bảy tám tiếng. Cuối cùng, người đi hết sạch, cậu cũng buông thả uống cả tá bia.

Buổi sáng Trần Như bắt xe buýt tới, đến nơi đã hơi trễ rồi.

Trương Việt Tây đứng lên từ vị trí, chào hỏi cô: "Trần Như, giữ chỗ cho cậu này."

Trần Như vội vàng đáp rồi đi qua, mới nhìn thấy Giang Tư Mặc nghiêng đầu vào cửa sổ chớp mắt, trên sống mũi có bộ kính đen che nửa khuôn mặt.

Cô không thể làm gì, liền ngồi xuống.

Trương Việt Tây quay lại từ hàng ghế đầu, ngáp một cái, trêu cô: "Hôm qua chúng tớ đi hát, lúc đầu muốn gọi cậu đến, Giang Tư Mạc gọi cho cậu làm sao cậu cũng không nghe. Không phải cậu cho vô danh sách đen chứ?"

Trần Như lấy điện thoại đi động ra: "Làm sao có thể... Có thể tín hiệu không tốt lắm."

Trương Việt Tây: "Không vô danh sách đen thì tốt. Cậu biết không, buổi sáng lúc tớ tỉnh, cuồng hộng rống đến cảm rồi, nhưng vẫn thích hát."

Giang Tư Mạc không nhìn được trở mình, giả bộ không nghe thấy gì.

Trần Như: "..."

Xe buýt chạy nhanh hơn, dần dần rời xa đô thị huyên náo.

Trần Như nhìn qua, lên nhìn mấy lần.

Tạ Nghiêu Đình ngồi ở hàng trước nhất, đang quay đầu thấp giọng khai thông một số chi tiết với người bên cạnh. Cô nhớ tới chuyến xuất phát trước, anh vì biểu đạt cảm tạ với người tình nguyện, kể đến cả đời Thiệu Dật Phu tiên sinh hài hoà như thế nào, còn nói lại câu nói của Hemingway*, and worth fighting for.

*Ernest Miller Hemingway (21 tháng 7 năm 1899 - 2 tháng 7 năm 1961; phát âm Ô-nít Mì-lơ Hê-minh-uê) là một tiểu thuyết gia người Mỹ, một nhà văn viết truyện ngắn, và là một nhà báo.

Mặc dù gánh nặng đường xa, nhưng thế giới luôn đẹp đẽ, đáng giá để chúng ta cố gắng.

Dù cho thay đổi này thật nhỏ bé.

Một khắc này, cô cảm thấy anh là một người biết phát sáng. Bởi vì thân trong ánh sáng, cho nên không keo kiệt chiếu sáng bóng tối.

Trần Như cam tâm tình nguyện làm chén canh gà này.

Ngoài cửa sổ xe, hạ dần dần sâu, một đường nhiều loại hoa và cây giao nhau, núi xanh ẩn trong mây, ô ruộng nối tiếp. Giật mình nhớ đến thơ Đường của Mạnh Hạo Nhiên, Lục thụ thôn biên hợp, Thanh sơn quách ngoại tà*.

*Đám cây xanh mọc thành cụm ở quanh làng.

Ngon núi xanh nghiêng nghiêng bên ngoài thành quách

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Mưa Gió Sắp Đến

Xe buýt dừng lại trước cửa chính quyền thị trấn.

Từ cao tốc xuống tới, một đường xóc nảy. Trần Như xuống xe đứng tại chỗ quan sát bốn phía. Dù cô đã sớm chuẩn bị tâm lý, vẫn bị tình huống vùng núi nghèo khó vắng vẻ hiện thực trước mắt rung động, nửa ngày không nói nên lời.

Tràng cảnh giống như đột nhiên bị ấn xuống phim đen và trắng.

Vắng vẻ, lụi bại, hoang xa, tiêu điều... Những từ này để hình dung cũng không đủ.

Từ nhỏ đã sống ở vùng đô thị hoá, trong đầu Trần Như tràn ngập chủ nghĩa kiêu đoạn* Romantic mà nói, đối với từ ngữ sơn thôn này lý giải chỉ có thể bắt nguồn từ TV và Internet. Cô nhớ trong tin tức đã từng đưa tin "Thiên Thê thôn", nhưng tin đồn và tận mắt nhìn thấy lại là hai chuyện khác nhau.

* mấy cái giai đoạn hay chiếu trong phim

Ánh mắt Trần Như truy tìm Tạ Nghiêu Đình, anh đang nói chuyện với người tiếp đãi, kiểm kê đồ xong đầu vào đấy. Lại chỉ huy người chuyển dời sách vở văn phòng phẩm quyền tặng và được phẩm phân loại lên xe bò ra thôn. Mặc dù im lặng, nhưng một khi mở miệng trong lời có ý sâu xa, giống như chỉ huy trời sinh.

Cứ như tâm ý tương thông, Tạ Nghiêu Đình cũng nhìn qua, bốn mắt nhìn nhau.

Anh như an ủi cười nhìn cô.

Giang Tư Mạc ôm bao ghi ta màu đen, đi đến bên người Trần Như, chủ động hỏi: "Sợ rồi? Lần đầu tiên tới đều như vậy đấy."

Trần Như không lập tức lên tiếng, lại đang dùng im lặng che giấu kinh ngạc trong lòng.

Trương Việt Tây đi xa hơn nhìn chung quanh.

Cậu ngửa đầu nhìn một tòa nhà bằng đất trước mắt lung lay sắp đổ, lại nhìn bảng hiệu gỗ bên cạnh cũng lung lay mục nát, nuốt nước miếng một cái, khẽ nguyên rủa nói: "Móa, trước khi ra cửa tớ còn nói với mẹ, tớ đi chơi xuân ấy."

Đội ngũ sửa chữa sơ, ăn đơn giản chút gì, ngay sau đó xuất phát.

Từ cửa chính phủ đến Điền gia trang, chỉ có duy nhất một đường núi chật hẹp.

Ý hạ dần sâu, con đường uốn lượn gấp ghe, hai bên phủ kín cây quyết*, đứng ở chân núi xa xa trông qua, giống như đỉnh núi chất chứa rù xuồng tơ lụa màu xanh lá. Giữa sườn núi tung bay mấy làn khói bếp lò mờ màu xám trắng, là vị trí của thôn.

*còn gọi là cây dương xỉ.

Trần Như công hai túi vải, bên trong chứa hành lý đơn giản.

Tạ Nghiêu Đình vốn ở cuối đội ngũ, anh dần dần tăng tốc bước chân, đuổi theo sóng vai cùng Trần Như.

"Có mệt không? Từ nơi này đi qua khoảng ba tiếng, mà đều là đường dốc rất dốc."

Cô lắc đầu: "Không mệt."

Tạ Nghiêu Đình nhẹ nhàng vỗ bờ vai cô,, lấy đó làm cổ vũ.

Cô ngửa mặt lên nhìn anh, ngây thơ theo bản năng đặt câu hỏi: "Sao chính phủ không chuyển dời Điền gia trang xuống dưới?"

Tạ Nghiêu Đình trầm mặc một lát, nghiêm túc giải thích nói: "Từ trên núi xuống dưới núi, nói rất dễ dàng, nhưng thực tế là công việc quá lớn. Nhất là giáo dục, phương diện tài nguyên thiếu thốn, chỉ dựa vào chính phủ, rất khó làm được."

Trần Như vâng một tiếng, gật đầu, rất tán thành. Cô cảm thấy mình nhắc vấn đề này có chút nông cạn.

Tạ Nghiêu Đình thở dài, vịn đầu gối nghỉ chốc lát tại nguyên chỗ, giọng điệu nhẹ nhàng: "... Mặt khác, từ tư duy người Trung Quốc truyền thống đến xem, một phương diện là là rụng về cội, cố thổ khó rời. Còn có một phương diện khác... Rừng thiêng nước độc ra điều dân, trên kinh tế học có hiện tượng đi nhờ xe, khối người chờ quốc gia cứu tế mà không chủ động làm việc."

Núi non trùng điệp núi xa bị sương mù bao phủ, đông đúc tán cây rung động trong gió, run rẩy lắc lư. Ánh mắt Tạ Nghiêu Đình giật mình lo lắng trông qua. Nhất thời không nói chuyện.

Trong lòng Trần Như không hiểu nặng nề mấy phần, lại hỏi: "Lần đầu anh đến đây, có cảm giác gì?"

Bước chân Tạ Nghiêu Đình không ngừng, hơi hột nói đùa: "So với cảm giác bây giờ của cô không khác lắm"

Trần Như thở dài: "Nói thật, tôi... Có chút khủng hoảng"

Anh nghiêng mặt nhìn cô, nhẹ cười khẽ: "Nghiêm trọng như vậy."

Trần Như: "... Trước kia tôi cảm thấy, tôi là người bị thảm nhất trên thế giới này. Đến đây rồi, đột nhiên phát hiện trên thế giới mỗi người có rất nhiều góc độ, còn có người ngay cả âm no tối thiểu nhất cũng không đạt được."

Cô cong môi, tự cười nhạo nói: "Sau này, dù mất đi lý do, cũng không thể tiếp tục già mồm thôi miên bản thân."

Mắt Tạ Nghiêu Đình nhìn Trần Như thoải mái, nhẹ nhàng nhàu mày. Khóe mắt anh có ý cười xốc nổi, trong giọng nói mang theo mâu thuẫn và nhẹ sâu không biết: "Thêm nhiều kinh nghiệm.. Có chỗ tốt cho cô đấy. Thừa dịp còn trẻ, nên đi nơi xa nhìn thế giới bên ngoài."

Giọng anh thật thấp.

Dư âm không ngừng quanh quẩn tại trái tim Trần Như, như có thực thể, mùi bùn đất ẩm ướt đặc biệt nơi vùng núi và chạm trong không khí, ma sát, sau đó mới tiêu tán theo gió, bay tới chỗ rất xa.

Sáu năm trước, một cặp vợ chồng từ chức từ Thượng Hải đến Điền gia trang dạy tiểu học, từ đó, không rời đi.

Lớp tiểu học của thôn có không đến bốn mươi học sinh, đã có hoàn chỉnh sáu lớp, ngoại trừ chương trình học cơ sở ra còn có khoá âm nhạc. Bọn họ đề ý trong giáo dục, cho rằng nghệ thuật là hạt giống cơ sở thẩm mỹ, âm nhạc có thể khiến tâm hồn bọn nhỏ non nớt chấp cánh.

Các học sinh đã nhận được tin tức, đều chạy đến bãi tập xếp hàng.

Bọn họ tuổi còn nhỏ, lớn nhất mới mười hai tuổi. Mặc dù ánh mắt trẻ con sáng lấp lánh, nhưng rất nhiều đều gầy như que củi, rõ ràng dinh dưỡng không đầy đủ. Làn da ngăm đen, trên người mặc quần áo bẩn thỉu. Có mấy đứa trẻ trên chân còn mang giày quân đội cổ xưa màu xanh, cao su phía trước và vải bị mài rách, lộ ra đầu ngón chân.

Nhìn ra được, điều kiện nơi này quả thực rất gian khổ.

Đứa bé dẫn đầu nhìn thấy Giang Tư Mạc, cười xòng lại, cao giọng hô câu: "Anh Giang!"

Giang Tư Mạc ôm cậu bé, lắc lắc tại chỗ, sau đó buông cậu xuống, vạch chiều cao chênh lệch trên người mình, cười nói: "Cao hơn, cũng mập hơn rồi. À còn... Thành tích học tập nâng cao không?"

Từ Thương Hoa từ phòng học đi tới, cười nói: " Lần này thành tích Tiểu Mẫn thi rất không tệ, toán học và tiếng Anh đều max điểm."

Tiểu Mẫn quay đầu, cùng các học sinh hô to: "Thầy Từ."

Tạ Nghiêu Đình bắt tay ông, vai trái đụng vai phải, nhẹ nhàng ôm, nhiệt tình chào hỏi. Anh bắn khoả bốn phía, khoát tay ra hiệu Trần Như tới.

Trần Như vội vàng chạy tới, chủ động tự giới thiệu: "Thầy Từ, em tên Trần Như."

Lâm Hoà phạm vào nghiện thuốc, đứng một bên, giữa ngón tay kẹp nửa điếu thuốc, cười một mặt ý tứ sâu xa.

Từ Thương Hoa đưa tay nâng trán, bưng bình đại ngộ, nói: "Hà, em chính là cô bé...trong truyền thuyết. Nghiêu Đình lớn tuổi, tính tình cũng ngang bướng, bình thường em phải khoan dung cậu ấy thế nào."

Tạ Nghiêu Đình có chút xấu hổ, ho khan hai tiếng, nhúu mày nhắc nhở ông: "... Làm gương sáng cho người khác."

Trần Như: " Tính tình anh ấy rất tốt."

Một đám người lập tức không nhìn được cười.

Trên đường lo sợ nghi ngờ và mờ mịt dần dần bị mới lạ thay thế. Trong phòng học có một cây đàn Piano điện tử, là Chương Vân vợ Từ Thương Hoa năm đó quyết định để lại đây khi đến đây dạy học, mặc dù phí hết sức chín trâu hai hổ mới đem lên núi được, lại vì bọn nhỏ âm nhạc vỡ lòng mở ra một cánh cửa.

Trần Như nhất thời phấn chấn, ngồi trước đàn điện tử điều khiển ma thuật như phù thủy, gảy một đoạn Liszt.

Mắt Chương Vân sáng lên, không che giấu chút nào có ý xem cô là tri kỉ.

Sau đó, Trần Như nhớ lại khi còn bé mình học nhạc thiếu nhi, đánh bài 《 Mặt trời 》， chào hỏi mọi người nói: "Đến đây, chúng ta cùng hát nào."

Chương Vân cười nói: " Chúng tôi không hát bài này."

"Thế thì hát bài gì?"

Bọn nhỏ trầm miệng một lời yêu cầu: "Hát bài 《 Tiểu Bình Quả 》 đi."

Trần Như sợ ngây người, há to mồm: "Hà."

Giang Tư Mạc lại gần, bắt đầu đánh cây ghi ta cậu mang tới, khúc nhạc dạo quen thuộc vang lên, bọn nhỏ vỗ tay phụ họa, vừa hát vừa nhảy, tình cảnh vô cùng náo nhiệt.

Trương Việt Tây mở ipad ra bên người, dạy bọn nhỏ chơi Plants vs Zombie, tất cả mọi người chơi khí thế ngất trời.

Cơm tối định ăn nhà bí thư chi bộ thôn. Từ trường học đi qua còn một đoạn, thời tiết trên núi hay thay đổi, mây mưa thổi qua, đột nhiên rơi xuống một trận mưa rào có sấm chớp.

Cả đoàn người đều không đem dù.

Trần Như để tay lên tầm mắt che mưa, một đường chạy chậm đạp đầy bùn đất trên đường hẹp quanh co, cuối cùng đã đến nhà bí thư chi bộ thôn, toàn thân đều ướt sũng. Những người khác đi vào tìm nơi thay quần áo. Cô đứng trong nhà chính, mở ba lô bên người lấy quần áo, vừa khó xử vừa thất bại.

Cô không có kinh nghiệm sống bên ngoài, ba lô vải không thể chống nước, đi qua mưa to, từ bên ngoài đến bên trong, đều ướt đẫm.

Tạ Nghiêu Đình đi tới, đưa khăn lông khô cho cô: "Nhanh lau khô tóc, cảm mới vừa hết đây."

"Ừm."

Trần Như nhận lấy, nắm chặt lọn tóc, nhanh chóng chà mấy lần, như lười nên dừng lại, cà lơ phát phơ khoác lên cổ.

Tạ Nghiêu Đình bất đắc dĩ lắc đầu, anh đưa tay lấy khăn trên cổ cô, sau đó nhẹ nhàng bọc đầu cô lại, nhẹ nhàng xoa nắn, cuối cùng thay cô lau mái tóc dài.

Trần Như đặt được cười khanh khách ra tiếng: "... Cảm ơn."

Anh dò xét cô từ trên xuống dưới, giọng trầm thấp, hỏi: "... Sao không thay quần áo."

Trên người Trần Như chỉ mặc áo màu trắng đã thông nhất mặt trước đó, tính chất vải vóc thừa thớt, thêm nữa bị nước mưa xối ầm ướt, giờ phút này đắp lên người, phác hoạ rất rõ ràng hình dáng đường cong thân thể thiếu nữ, ngay cả nội y cũng như ẩn như hiện.

Lúc này cô mới phản ứng được, vội vàng theo bản năng giơ hai tay che lại. Nhỏ giọng đáp: "... Quần áo mang theo đã bị ướt."

Vốn là không khí không tầm thường, bởi vì động tác cô ám chỉ mà càng thêm mập mờ.

"Có lạnh không?"

Trần Như nói: "Không sao, tôi không lạnh, quần áo ướt rất nhanh sẽ khô."

Trong chốc lát, Tạ Nghiêu Đình cởi áo khoác trên người mình ra, khoác trên người cô, cau mày nói: "Cô cứ mặc tạm đã. Nơi này đều dùng củi đốt lò, một hồi cô cảm quần áo đi hong khô nha."

Trần Như nhìn bộ dáng anh nghiêm túc, đưa tay nhắm mi tâm nhú lại, cười nói: "Anh đừng giận mà."

Tạ Nghiêu Đình bất lấy ngón tay cô không thành thật, giữ trong lòng bàn tay, thò ra bé đến không thể nghe thấy.

Trần Như cười rộ lên, nâng tay còn lại chủ động nắm.

Khoảng cách giữa bọn họ trở nên vô cùng gần, cầm tay đứng đối mặt nhau, đứng trước cánh cửa nhà chính.

Trong thôn xóm tiêu điều cổ xưa này, hiện tại chỉ có yên tĩnh đơn điệu, yên lặng đến có thể nghe được nhịp tim lẫn nhau. Ánh chiều tà le lói, bên ngoài là màn mưa dày đặc, ở gần có ba ngọn đèn, núi xanh xa xa ẩn vào bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Gió Nổi Lên

Editor: Đào Sindy

Sắc trời rất nhanh hoàn toàn tối xuống.

Ban đêm sơn thôn vạn vật yên tĩnh, bên cạnh hồ nước truyền đến một hai tiếng ếch kêu, cứ như ngăn cách. Trần Như hong quần áo khô, đổi lại, ngồi trên ghế trúc dưới hiên nhà chính nhìn ra ngoài, chân trời xa xôi một vòng trăng lưỡi liềm, ánh sao sáng chói.

Bí thư chi bộ thôn vui vẻ, tự mình tay cầm muối làm mấy món nhà nông chiêu đãi mọi người.

Toàn bộ đều là rau sống buổi chiều mới hái từ trong ruộng, mang theo hương vị rất tươi mới của đất. Trên củi lửa là một nồi lớn, thêm mấy bình nước sôi trong veo, cắt hai củ gừng, một đầu cá trích, nấu chín canh cá chậm rãi biến thành màu trắng sữa xuất hiện trong nồi lớn, lúc bùng lên bàn vẫn còn nóng hổi hổi, ừng ực ừng ực bốc lên bong bóng nhỏ.

Vật hiếm thì quý.

Trương Việt Tây đang ở trong viện cảm điện thoại tìm sóng, bị mùi thơm của thức ăn hấp dẫn: "Oa, đây chân chính là thuần thiên nhiên vô hại."

Cậu quay đầu, chào hỏi Giang Tư Mạc ở một bên phân loại sắp xếp được liệu: "Người anh em, không vội, nhanh tới dùng cơm."

Giang Tư Mạc đang cúi đầu tô vẽ trên vở, làm ghi chép.

Cậu dừng động tác trong tay lại, bốn phía bản khoả, hỏi nhân viên công tác đồng hành: "Chú út đâu rồi?"

Tạ Nghiêu Đình công hòm thuốc, đi theo Từ Thương Hoa đến nhà một nông dân gần đó.

Vợ của anh ta vừa sinh con chưa tới nửa năm, đứa bé rúc vào người mẹ, đập bắp chân uống xong sữa, nhìn thấy người xa lạ, cái miệng nhỏ nhấn mút vào đầu ngón tay cười, bộ dáng nhìn rất hoạt bát khỏe mạnh.

Trên đường tới, Từ Thương Hoa thấp giọng nói với anh: "... Đi bệnh viện huyện thành một lần, nói là ung thư gan. Cậu xem một chút, còn có cách không?"

Tạ Nghiêu Đình cười bắt chuyện với sản phụ, cúi người, đưa thay sờ bụng cô ấy, quả thật có khối sưng rất rõ ràng, mà không chỉ một chỗ. Anh ngồi xuống ghế trước giường, cụp mắt thay cô xem mạch.

Sản phụ như hoàn toàn không biết gì cả, dáng vẻ rất bình tĩnh.

Ánh mắt của cô rơi trên người đứa bé đang bò qua bò lại trên giường, trên mặt treo nụ cười yếu ớt đầy mầu tĩm. Cô nói liên miên tự thuật triệu chứng của mình, nói sau khi sinh con thì thường xuyên cảm thấy đau dạ dày, đau dữ dội lẫn lộn đầy giường.

Từ nhà nông dân đi ra, sắc mặt Tạ Nghiêu Đình liền trở nên rất kém, anh thấp giọng hỏi: "Người bệnh biết bệnh tình của mình không?"

Từ Thương Hoa lắc đầu, thở dài: "Trong nhà gat cô ấy, cô ấy chỉ nghĩ là bệnh bao tử."

Ông lại nói: "Mặc dù tôi nói thế này, các bác sĩ như cậu sẽ cảm thấy phản khoa học, nhưng tôi nghĩ cậu cũng sẽ đồng ý về quan điểm này khi nói về bệnh ung thư, nhiều khi trong lòng người ta sẽ cảm thấy sợ hãi cái chết."

Tạ Nghiêu Đình từ chối cho ý kiến. Bước chân của anh bước rất lớn, chỉ lo cúi đầu bước đi.

Từ Thương Hoa: "... Với cô ấy mà nói, biết sẽ đau lòng hơn, không biết mới là hạnh phúc."

"Có thuốc lá không?" Tạ Nghiêu Đình dừng lại hỏi.

Từ Thương Hoa ngẩng đầu nhìn lên, đã trở lại cửa nhà bí thư chỉ bộ thôn rồi. Người tình nguyện đi theo đều ở đây, đang ngồi vây quanh ăn cơm tối. Ông đứng tại chỗ, từ trong túi áo móc ra một hộp thuốc lá rất xẹp, để trong lòng bàn tay nhẹ gõ, đưa qua một điếu: "Đừng ghét bỏ, mua trên trấn ấy, hơi nông."

Tạ Nghiêu Đình nhận lấy, bóp giữa ngón tay.

Kiểu bật lửa là kiểu mộc mạc giá rẻ, dùng thời gian lâu, hình hoa lá màu xanh in trên nhựa đã trôi mất, rỗng rọc cũng biến thành sần sùi. Anh giữ trong lòng bàn tay, một tay khác che lại gió núi đang thổi, một lần, hai lần... Thêm lần nữa, rút cục lên. d&d\$!!q6đ

Trần Như com nước xong xuôi, nhìn thấy hai bóng người ở cửa, vội vàng đứng lên, từ nhà chính chạy đến, cười chào hỏi: "Anh đã về..."

Tạ Nghiêu Đình đứng ở đó, phía sau là một đồng thân cây lúa mì, chất chồng vô cùng cao.

Ánh trăng mờ lung, như từ chân trời đổ xuống, bao phủ nửa người trên của anh. Bên mặt anh như bị cắt xén bớt, trên sợi tóc trán rù xuống có màu nâu nhàn nhạt.

Nghe được tiếng động, anh xoay người, nhẹ nhàng phun ra một làn khói thuốc.

Một làn khói trắng nhẹ bay ra, mờ mịt trong màn đêm, đôi mắt sáng óng ánh toả ra ánh lửa.

Từ trước đến nay Đông Y tôn sùng tính tình bảo dưỡng, coi trọng điều khí huyết, âm dương hòa hợp. Từ nhỏ Tạ Nghiêu Đình đã mưa dầm thấm đất, tính cách vẫn luôn bình thản, có rất ít thời khắc không kìm chế được nổi lòng. Lúc này lại tự dưng sinh ra một cảm giác bất lực thật sâu.

Đây không phải lần đầu tiên anh đi tới nơi nghèo khó này, lạc hậu, khu vực hoang vu xa xôi, càng không phải lần đầu tiên nhìn thấy bệnh này, nhưng cuộc đời tương phản với thất bại, đối với bác sĩ mà nói, luôn có rung động khó nói lên lời.

Trần Như lần đầu thấy anh hút thuốc, kinh ngạc quên luôn muốn nói gì, nuốt hết lời muốn nói xuống.

Cô bình tĩnh nhìn anh, vô thức cắn môi dưới.

Giữa ngón tay Tạ Nghiêu Đình cầm điếu thuốc màu trắng, nhìn thấy dáng vẻ Trần Như yên lặng, khóe môi nở một nụ cười thản nhiên, thấp giọng hỏi cô: "Ăn no chưa?"

Trần Như mới lấy lại tinh thần, gật đầu: "Ừm. Anh... Vừa rồi đi đâu?"

Từ Thương Hoa khoát tay tạm biệt họ, rời đi hiện trường, trực tiếp bước chân bước vào trong nhà.

Tạ Nghiêu Đình lại để điều thuốc bên mũi hít một hơi, hơi hột đáp: "Đi xem một bệnh nhân."

Trần Như không lên tiếng.

Cô rất miễn cảm, trực giác cho rằng tâm tình của anh sa sút, trong lúc nhất thời không nói chuyện.

Tạ Nghiêu Đình thấp giọng sắp xếp cô: "Cô đi vào trước đi, bên ngoài lạnh lắm."

Trần Như: "Anh thì sao?"

Anh gio điều thuốc lên, thở ra một hơi: "... Hút xong sẽ đi vào."

Ngón tay của anh thon dài trắng nõn, móng tay cắt tỉa gọn gàng, dưới ánh trăng đỏt điều thuốc phát ra ánh lửa, khiến người ta không dời nổi mắt.

Dưới chân Trần Như không nhúc nhích, ngửa mặt lên nhìn anh: "Tôi ở đây cùng anh."

Anh không có lên tiếng, cô ngầm thừa nhận anh đồng ý. Hỏi: "Là vì anh đi xem bệnh nhân kia sao?"

Tạ Nghiêu Đình nghe được câu hỏi không đầu không đuôi của cô, run lên.

Nhìn thấy trong đôi mắt Trần Như không che giấu lo lắng chút nào, anh kể tóm gọn câu chuyện một lần. Cuối cùng, anh cười khổ, trả lời cô: "Thật ra, tôi cũng không biết hôm nay mình thế nào."

Trần Như: "... Tôi vẫn cảm thấy, bác sĩ là người đứng đầu sinh mệnh và cũng là người kết thúc. Cho nên đối mặt sống chết, mới có thể càng trách trời thương dân."

Tạ Nghiêu Đình trở về chỗ. Cảm giác thông hiểu như đã trải qua đón đầu, rất khó tưởng tượng, lại từ miệng một người trẻ chưa đến hai mươi tuổi.

Ánh mắt của anh giật mình lo lắng, lại hít một làn khói, mũi nở nụ cười. Nụ cười kia mang theo ý chế giễu.

"Thì ra Đông Y cũng hút thuốc lá?" Hình như cảm thấy nói chuyện quá nặng nề, Trần Như đổi đề tài, cúi đầu nhìn xuống đất mặt, hỏi.

Tạ Nghiêu Đình bị giọng điệu hiển nhiên này của cô chọc cười, cười nói: "Thế nào, lúc trước cô có hiểu lầm gì về tôi sao?"

Trần Như nhìn anh cười ranh mãnh, không lên tiếng.

Tạ Nghiêu Đình đưa tay khẽ vuốt gương mặt cô, thấp giọng giải thích: "Khi còn bé, vì dân gian mà dùng thuốc lưu thông khí huyết điều dưỡng, tôi từng theo ông nội học đánh Thái Cực quyền. Ấn tượng đặc biệt khắc sâu là, sau khi ông đánh quyền xong, thỉnh thoảng sẽ hút thuốc. Mùi thuốc lá, thật ra xem như một loại dược liệu. Nếu dùng đúng, cũng có thể làm dịu gan, thông phổi, lá lách. Nhưng mọi vật thế gian cần mức độ, trên bản chất Đông Y mà nói, coi trọng tiết chế."

Trần Như nghe được hứng thú dạt dào, mở to hai mắt hỏi: "Anh còn đánh Thái Cực quyền ư?"

Tạ Nghiêu Đình thấy cô nhấn mạnh như thế, có chút dở khóc dở cười, uất khí trên ngực giảm bớt một cách khó hiểu. Anh tiện tay dập điều thuốc trên tường. Quay người đi vào trong.

Trần Như chấp tay sau lưng theo phía sau, cất giọng một tràng yêu cầu: "... Khi nào thì anh dạy tôi một ít."

Tạ Nghiêu Đình triệu tập tất cả, phân tổ đơn giản, bố trí nhiệm vụ ngày mai. Có mấy hộ ở dưới núi khá xa, cần phân biệt đưa dược phẩm qua.

Gió nổi lên.

Nhiệt độ không khí trong nháy mắt như sốc nước, khí lạnh bức người.

Mắt Tạ Nghiêu Đình dò xét bên ngoài: "Sắp trở trời rồi. Ngày mai mọi người đi sớm về sớm, trên đường đừng trì hoãn. Chiều mai chúng ta sẽ về."

Bên ngoài gió núi gào thét qua. Thổi bay nhánh cây, vang lên ào ào, Lâm Hoè rút bả vai lại chạy tới đóng cửa nhà chính. Gió lạnh chỗ nào cũng có, xâm nhập từ bốn phương tám hướng.

Lạch cạch một tiếng, ngọn đèn điện duy nhất trên đỉnh đầu bị tắt. Toàn bộ sơn thôn lâm vào cảnh tối như bưng.

Lâm Hoè khẽ nguyên rửa một tiếng: "Móa, bị cúp điện."

Bí thư chi bộ thôn đưa ngọn nến tới, dài ngắn đều có, cao thấp không đều.

Anh ta hiển nhiên rất có kinh nghiệm, phân tích đạo lý rõ ràng, nói có thể là gió lớn làm đứt dây điện, nhất thời nửa đêm không tìm ra nhà ai có vấn đề,

chỉ có thể để sáng mai đi sửa chữa.

Những người tình nguyện trẻ tuổi ai đi đường này nghỉ ngơi.

Điều kiện có hạn, nam nữ một gian phòng. Không đủ giường, mọi người dùng chăn đệm nằm dưới đất và túi ngủ khắc phục.

Trần Như không ngủ được, cô ngồi trên ghế trúc ở nhà chính, lấy cam xấu xí mang theo trước khi xuất phát ra. Cô thận trọng dùng dao lột đầu, móc thịt quýt ra để bên cạnh, sau đó để sáp màu trắng nhỏ vào.

Tạ Nghiêu Đình thu dọn xong, nhìn thấy còn ánh sáng, thế là đi ra làm loại bỏ sau cùng.

"Sao còn không đi ngủ?"

Trần Như nâng hàm, đang tập trung tinh thần nhìn ngọn đèn quýt nhỏ. Thấy là anh, cô hạ giọng nói: "Trước kia học ngữ văn cấp hai, học qua《Đèn quýt nhỏ》của Băng Tâm, lúc ấy rất muốn làm một chiếc."

Tạ Nghiêu Đình ngồi đối diện cô trước đèn.

Bởi vì sợ quấy rầy đến người khác, giọng của anh cũng rất nhỏ: "Ngày mai, cô và Mạc Mạc đến nhà Tiểu Mãn sau núi, có vấn đề không?"

Trần Như: "Không có. Đúng lúc tôi có cơ hội nói rõ với cậu ấy."

Tạ Nghiêu Đình cười lặng tiếng. d&d/v/q/đ

Trần Như trầm ngâm một lát, hai tay đan vào nhau, đặt trên đầu, mở miệng thổ lộ: "Thật ra, tôi cảm thấy Giang Tư Mạc đối với tôi, vốn không phải là thích. Anh đã trải qua thanh xuân nổi loạn, chúng ta rất dễ bị người tương phản với mình hấp dẫn, sau đó để tình cảm phó thác vào hình bóng tưởng tượng tốt đẹp. Đó là một cảm giác chủ nghĩa duy tâm, có thể là thương thức, thương hại, không cam tâm. Nhưng, không liên quan đến tình yêu nam nữ."

Tạ Nghiêu Đình thở dài khe khẽ, không nói tiếp.

Màu da cam thật ấm áp, anh cười rất ấm, trong lòng Trần Như càng ấm.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lịch Quỹ Đạo

Tờ mờ sáng hôm sau, trong núi mây mù lượn quanh.

Trần Như và Giang Tư Mạc từ rất sớm đã rời giường, rửa mặt hoàn tất, cầm được phẩm, từ nhà bí thư chi bộ thôn xuất phát.

Nhà Điện Tiểu Mãn ở trên đập sau núi, đi qua mất khoảng nửa giờ.

Con sông chảy từ đông sang tây chia thôn thành hai phần. Bắc ngang sông là cầu treo, mưa gió năm tháng xâm nhập lộ ra cổ xưa rách nát, tấm gỗ trên cầu có mùi ẩm ướt mục nát.

Giang Tư Mạc cống hai túi vải đi phía trước, vô tình gặp đường dốc đứng khó đi, sẽ xoay người đỡ Trần Như.

Trần Như đành phải chủ động mở miệng tìm chủ đề: "... Cậu tự chấm điểm chưa, thi thế nào?"

Cậu nhìn cô một cái, thuận miệng đáp: "Tạm được. Ba mẹ tớ còn đang thảo luận diễn Thanh Hoa hay khoa y của Bắc Đại."

Trần Như yên lặng, sau đó gật gật đầu, nói: "Rất tốt."

Giang Tư Mạc xùy cười một tiếng, buông mí mắt xuống, cảm xúc tiêu cực, nói: "Cuộc sống này... Thật sự là không có ý nghĩa."

Trần Như: "Cậu mới bao lớn, cuộc đời vừa mới bắt đầu, sao biết cuộc sống sau này thế nào."

Cậu như người ba hoa, bước chân không ngừng, tiếng nói cũng không ngừng. Cậu nói: "Tớ không cảm thấy hai mươi năm sau, cuộc sống của tớ và ba tớ hôm nay khác gì nhau."

"Làm bác sĩ không tốt sao?"

" Chẳng qua tớ cảm thấy kiềm nén, cho nên muốn làm chuyện trái ý họ."

Trần Như: "Vị như?"

Giang Tư Mạc: "Tất cả những chuyện họ cảm thấy sai trái, tớ lại muốn làm."

Trần Như: "..."

Giang Tư Mạc phối hợp nói tiếp: "Bọn họ hi vọng cuộc đời tớ không nhuộm bụi trần, đã sớm làm xong quy hoạch giáo dục cứng nhắc vì tớ, tớ chỉ cần đi theo đường tắt ấy, thì có thể đến cái gọi là thành công. Nhưng tớ cảm thấy rất trói buộc, cho nên phản cảm. Tưởng tượng một chút, cả đời làm một nghề mà mình không thích, thì đau khổ bao nhiêu."

Trần Như: "... Thật ra, cậu có thể nói chuyện rõ ràng với ba mẹ."

Giang Tư Mạc: "Nói rồi, vô dụng. Để tỏ lòng phản kháng, lúc học 11 tớ từng bỏ một cuộc thi cả nước quan trọng, đi quán net chơi game cả ngày. Tối đó mẹ không cho tớ ngủ, thao thao bất tuyệt nói chuyện suốt cả đêm với tớ, rót một nồi canh gà lớn. Chỉ có một chủ đề, Mạc Mạc, con không thể để chúng ta thất vọng."

Trần Như: "Bọn họ cũng là vì tốt cho cậu."

"Tốt cho tớ?" Giang Tư Mạc hừ một tiếng: "Bà ấy và ba đều là phần tử trí thức điển hình nhất Trung Quốc, mặt ngoài ôn tồn lễ độ, thực chất bên trong cô hủ hơn ai khác."

Trần Như không nói tiếp. Thật lâu, cô hỏi: "Vậy nếu không làm bác sĩ, cậu muốn làm gì?"

Giang Tư Mạc: "... Tớ không biết."

"Cậu không biết?"

"Ừm, tớ không biết mình muốn làm gì. Nhưng tớ rất rõ ràng, tớ không muốn làm việc đó."

Anh nhìn qua đỉnh núi nơi xa thấp thoáng sương khói mờ mờ lung, ánh mắt giật mình lo lắng, nói: "Tớ cần một chút thời gian cho riêng mình. Có đôi khi, tớ thật muốn ở trên núi kéo dài ba ngàn dặm này, sống cuộc sống ngăn cách."

Sắc trời dần tối, mưa tí tách tí tách rơi.

Xa xa, đã có thể nhìn thấy gốc cây lim to khỏe, nhà Điền Tiểu Mẫn bằng đất. Trần Như vừa lấy tay che tầm mắt tránh mưa, vừa bước nhanh hơn.

Giang Tư Mạc rơi ở phía sau, mở hai tay ra, ngửa mặt lên, nghênh đón mưa phùn tẩy lễ.

Gia đình bất hạnh đều có bất hạnh riêng của mình.

Ba năm trước, trong lúc ba Điền Tiểu Mẫn làm ở công trường, bị máy nhào trộn bê tông quấn cánh tay phải, sau đó mất năng lực lao động, lưu tại trong thôn làm chút việc nhà nông đơn giản.

Bởi vì không nộp bảo hiểm y tế, tiền chữa bệnh như không đáy, vốn là gia đình nghèo rớt mòng tơi càng thêm rét vì tuyết lạnh vì sương. Kế sinh nhai cả nhà rơi trên vai mẹ. Mấy năm nay bà ấy luôn bên ngoài, ra ngoài làm chút việc vặt cho người khác, có lúc thì gửi tiền về.

Giang Tư Mạc móc một số thành được ra từ túi, phân loại đặt trên bàn trong nhà đất.

Cậu cất giọng hỏi: "Chú Điền ơi, Tiểu Mẫn đâu?"

Trong phòng đi ra một người đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi, khàn giọng ho khan, nói: "Đến đây... Bệnh cũ của chú tái phát, Tiểu Mẫn lên núi hái thuốc."

"Chú út bảo cháu đem thuốc đến, chú nhất định phải dùng đúng giờ."

Ông đáp lời: "Được được, thay chú cảm ơn cậu ấy. Nếu không phải bác sĩ Tạ đưa thuốc cho chú đúng lúc, xương cốt của chú đã sớm gãy, xuống mồ sớm rồi."

Ông nhìn Trần Như: "Vị này là?"

Giang Tư Mạc giới thiệu nói: "Bạn học cháu, Trần Như."

Trần Như vội vàng cười gật gật đầu: "Chú Điền, xin chào."

Giang Tư Mạc đứng trong phòng mờ tối, từ cổng nhìn lên trời, mây mưa đen nặng nề đến, gió núi từ bốn phương tám hướng tới gần, lùm cây đen toả sáng trước hàng rào, cành cây hơi rung động, thật sự là sắp trở trời rồi.

Cậu quay đầu, nhú mồm hỏi: "Sao Tiểu Mẫn còn chưa về?"

Trên mặt chú Điền cũng rất lo lắng: "Sáng sớm đã ra ngoài, hẳn đã về."

Giang Tư Mạc: "Trước kia cháu từng cùng em ấy đi hái thuốc. Để cháu đi tìm "

Trần Như cảm thấy không ổn, không đồng ý nói: "Lỡ như cậu đi, em ấy trở về. Hai người đi đường khác thì làm sao đây? Chúng ta vẫn nên chờ một chút đi."

Gió mạnh gào thét, nổ vang gào thét giữa núi rừng. Thoáng chốc, sắc trời âm trầm vô cùng.

Giang Tư Mạc ôm cánh tay vắt ngang trước ngực, đi lòng vòng trong nhà, đột nhiên dừng lại, nói: "Không được, tớ muốn trước khi mưa to đưa Tiểu Mẫn trở về."

Trần Như ngồi trên ghế, cũng đứng lên, khuyên can nói: "Nơi này là đường núi, cậu còn chưa quen thuộc bằng Tiểu Mẫn, vẫn không nên đi. Tự em ấy nhất định có thể trở về."

Giang Tư Mạc tức giận không nhẹ, một lời nhiệt huyết tuổi trẻ khinh cuồng không chỗ phát tiết, giọng như đang rống lên: "Lỡ như nếu em ấy không cẩn thận bị thương, bị vây trên núi thì sao."

Trần Như nhe răng.

Giang Tư Mạc quơ lấy dù che mưa cũ nát, liền muốn xông ra cửa.

Trần Như thốt lên: "... Muốn đi cùng đi."

Giang Tư Mạc quay đầu lại nhìn cô.

Thái độ của cô rất kiên quyết, bộ dáng đồng cam cộng khổ hiên ngang凛冽: "Chúng ta đi nhanh về nhanh."

Hai người vừa leo lên sườn núi, hạt mưa lớn chùng hạt đậu rơi xuống. Giang Tư Mạc cũng không doái hoài tới mưa to, toàn thân ướt đầm, vừa chạy vừa gọi tên Tiểu Mẫn.

Trần Như theo phía sau, đi chậm rãi từng bước trên đường núi lầy lội.

Cũng may, không lâu lắm, một gốc cây lá to um tùm rộng thùng thình truyền đến tiếng Tiểu Mẫn: "Anh Giang, em ở chỗ này."

Giang Tư Mạc vội vàng chạy tới.

Tiểu Mẫn đang ở đó, trên đầu che một cái lá, tóc bị nước mưa làm ướt, từng sợi từng sợi. Chân phải của cậu bé không cẩn thận bị trật, mắt cá chân hiện tại sưng như bánh bao, vốn không cách nào bước đi. Mắt thấy mưa rào xối xả, cậu liền núp ở một bên, định hết mưa rồi lại xuống núi.

Toàn thân Giang Tư Mạc ướt đầm, ngồi xổm xuống trước mặt cậu: "Không thể chờ rồi. Nơi này rất nguy hiểm. Em leo lên anh công em về."

Trần Như giờ dù lung lay sắp đổ, lo lắng, hỏi: "Trên đường vô cùng trơn trượt, cậu đi nổi không?"

Giang Tư Mạc một mặt ngưng trọng: "Mưa quá lớn, địa thế của nơi này rất dễ dàng bộc phát đất đá trôi và lũ bất ngờ. Chúng ta đi ngay thôi."

Tạ Nghiêu Đình ở trong nhà bí thư chỉ bộ thôn dưới chân núi kiểm kê nhân số. Chỉ có Trần Như và Giang Tư Mạc không về đúng giờ. Ngoài cửa màn mưa đã thành xu thế buồn chán, cuồng phong tàn sát vừa bãi, giữa thiên địa một mảnh hỗn độn.

Sắc mặt anh vì lo lắng mà hơi trắng bệch. Loại thời tiết cực đoan này, rất dễ xảy ra chuyện.

Trương Việt Tây hùng hăng hồ hồ, nâng điện thoại di động tìm tín hiệu khắp nơi.

Lâm Hoè đẩy cửa vào, kéo áo khoác trên người, mặt mũi anh ta toàn nước mưa, sắc mặt tái xanh, cả người đầy bùn nhão: "Móa, cái thời tiết mắc toi này. Đi đến nửa đường, thực sự không thể đi lên rồi. Vốn không có cách nào."

Tạ Nghiêu Đình cau mày, thấp giọng tự trách nói: "Trách tôi sơ suất quá. Buổi sáng không nên để bọn họ lên núi."

Lâm Hoè: "Anh không phải thần tiên, sao có thể biết trước. Huống chi, Mạc Mạc cũng không phải kẻ ngốc, có thể bọn họ ở nhà Tiểu Mẫn tránh mưa mới không xuống núi. Chỉ cần nhà không sập, thì sẽ không có chuyện gì."

Lời tuy như thế.

Tạ Nghiêu Đình lắc đầu: "Tôi thực sự không yên lòng."

Mưa to như rót. Trên đường núi ngập lên một tầng hơi nước.

Tiểu Mẫn ghé vào lưng Giang Tư Mạc, cánh tay ôm cổ cậu, thân thể run rẩy. Cậu nhỏ giọng nói: "Anh Giang, em sợ quá."

Trước mắt Giang Tư Mạc bị nước mưa đánh đến, mơ hồ không chịu nổi. Trong lòng cũng bất ổn, cậu vừa lớn tiếng gọi tên Trần Như, Trần Như liên tục đáp lớn tiếng.

Cậu xác nhận cô một tác cũng không rời theo sau lưng, mới an ủi Tiểu Mẫn: "Không sao, chúng ta rất nhanh sẽ đến nhà."

Gió gào thét mưa tuôn rơi, đường núi có một đoạn đường rất dốc.

Trần Như sợ ý một chút, dưới chân trượt, trực tiếp thuận theo đường xi trên sườn núi trượt vào một cái khe, mông đập vào tảng đá, nửa ngày không đứng dậy được.

Giang Tư Mạc nghe được tiếng động, vừa lớn tiếng gọi tên Trần Như. Hết lần này đến lần khác.

Trần Như nghe được, vội vàng đáp lại: "Tớ không sao, tớ không sao đâu."

Giang Tư Mạc bắn khoả, tìm tảng đá kiên cố, nhét Tiểu Mẫn vào: "Em đợi ở đây, chờ hết mưa rồi ra. Anh muốn đi xuống xem tình huống."

Tiểu Mẫn trịnh trọng gật đầu: "Vâng."

Giang Tư Mạc vừa lớn tiếng gọi tên Trần Như vừa xác nhận vị trí của cô, vừa mượn lực cây cối hai bên và trên núi đá, di chuyển từng bước từng bước đến chỗ cô.

Trần Như trốn cạnh một tảng đá, đỉnh đầu là một tán cây um tùm, mặt mũi đầy bùn.

Giang Tư Mạc kéo cô qua: "Đừng đứng ở đó, dễ bị sét đánh."

Trần Như giật nảy mình, vội vàng trốn qua một bên, tránh ra xa.

Giang Tư Mạc vịn đầu gối, cười không đứng thẳng eo.

Trần Như lớn tiếng mắng cậu: "... Cậu bị điên à. Chúng ta đều thảm như vậy, cậu còn cười được."

Giang Tư Mạc lại bắt đầu ngửa đầu hứng mưa, giống như bị điên la to vài tiếng, phát tiết xong, uất ức tích tụ trong thời gian dài trong lòng như quét sạch.

Trần Như bị sự vui sướng của cậu nhiễm vào, cũng không nhịn được cười theo.

Sắc mặt Giang Tư Mạc lại đột nhiên thay đổi.

Cây đại thụ ầm một tiếng đổ ngã.

Trần Như vừa mới ý thức được một bóng cây âm trầm đổ qua, cả người bị Giang Tư Mạc nhanh như chớp phi thân đẩy tới.

Lúc lấy lại tinh thần, lại nhìn sang, đã bị cậu đặt dưới phiến nhánh cây um tùm.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Nguyện Vọng

Editor: Đào Sindy

Trần Như bị cảnh tượng trước mắt hù đến cảm xúc sụp đổ.

Cô vừa hô to tên Giang Tư Mạc, vừa dùng sức kéo cánh tay cậu kéo cậu ra khỏi tán cây. Cô khoa trương lắc vai cậu: "Cậu sao rồi, cậu không sao chứ, Giang Tư Mạc."

Giang Tư Mạc hỗn loạn ngồi dậy, hình ảnh núi và cây trước mắt đều lờ mờ, trong đầu tiếng vù vù không ngừng, ý thức cũng có chút mơ hồ không rõ. Cậu đưa tay ấn đầu, nhẹ hừ một tiếng, chừi bậy nói: "... Lỡ tai bị cậu gào đến điếc."

Trần Như lúc này mới khóc hu hu thành tiếng, đẩy vai cậu: "Tớ sắp bị cậu hù chết."

Hai người giúp đỡ lẫn nhau, khó khăn dọc theo dốc ruộng bò lên, mệt đến không còn sức, ngồi yên trên bùn đất trong chốc lát. Rốt cục chống mưa gió lên núi tìm Tạ Nghiêu Đình và Từ Thương Hoa hội hợp.

Sắc mặt Tạ Nghiêu Đình tái xanh, lông mày nhíu lại một chỗ, dưới áo mưa lộ ra ống quần dính đầy bùn. Anh nhìn thấy Giang Tư Mạc như lăn ra từ vùng bùn, và một người khác cũng chật vật không chịu nổi, Trần Như rụt rè không dám nhìn thẳng anh, còn có mặt mũi đầy lo lắng cho Tiểu Mẫn, làm sao cũng không nói ra miệng lời trách móc.

Từ Thương Hoa công Tiểu Mẫn lên: "Có thể xem là đã tìm thấy mấy em, đi mau, đến nhà Tiểu Mẫn sửa sang lại rồi xuống núi."

Tạ Nghiêu Đình thở dài, cởi áo mưa ra đưa cho Trần Như: "Đi thôi."

Mưa rơi dần dần yếu, tí tách tí tách bị gió thổi bay. Cây cối và thảm thực vật trong núi đều bình tĩnh trở lại, qua cơn rửa, hiện ra màu xanh sẫm sang sáng.

Giang Tư Mạc không nói một lời, có chút còng lưng, ngồi trên ghế trúc nhà chính Tiểu Mẫn, tay nhấn mạnh xuống huyết thái dương. Tạ Nghiêu Đình miễn cưỡng phát hiện cậu không thích hợp, đi qua: "Mạc Mạc, ngừng đầu lên."

Giang Tư Mạc tối tăm, theo bản năng làm theo, hốc mắt có tia máu đỏ.

Tạ Nghiêu Đình giơ tay phải lên, ngón trỏ lách trái phải, kiểm tra phản ứng con ngươi một hồi. Anh nghiêng mặt qua, thấp giọng hỏi Trần Như: "Vừa mới xảy ra chuyện gì?"

Cô thấy nét mặt anh nghiêm nghị, vội vàng lời ít ý nhiều giải thích nói: "Một cây đại thụ bị gió thổi ngã, Giang Tư Mạc vì đẩy tôi ra, bị nhánh cây đập vào."

Lời còn chưa dứt.

Không hề có điềm báo trước, thân thể Giang Tư Mạc mềm nhũn ngã xuống.

Từ Thương Hoa mượn một chiếc xe ba gác kéo, trông trâu, dùng tốc độ nhanh nhất đưa Giang Tư Mạc đến cổng chính phủ. Dưới núi ngừng có một chiếc SUV, là Lâm Hoè. Anh ta không quen đi xe buýt, lúc đi đã tự lái xe của mình.

Tạ Nghiêu Đình ngồi lên vị trí lái, một tay chuyển động tay lái, từng chút từng chút lấy xe từ bãi đỗ, dưới chân đạp mạnh cần ga, xe như mũi tên bắn lao ra ngoài.

Trần Như run rẩy ngồi ở hàng sau, hai cánh tay nặng nề đan vào, dựa theo yêu cầu của Tạ Nghiêu Đình cố định đầu Giang Tư Mạc. Cậu nhắm hai mắt, đã bất tỉnh nhân sự.

Lâm Hoè ngồi một bên tay lái phụ, nhanh chóng gọi điện thoại.

Trần Như rối mù, không dám mở miệng, cô giương mắt từ kính chiếu hậu nhìn Tạ Nghiêu Đình, như bị lo lắng quanh người anh lây nhiễm, tâm tình cô vô cùng sa sút, co rúm cả vai co lại một góc.

Cô cảm thấy rất lạnh, như sắp cảm đến nơi.

Xe cấp cứu chờ họ ở đường cao tốc.

Ba mẹ Giang Tư Mạc đều là bác sĩ, đã sớm chờ ở cổng.

Tạ Nghiêu Đình vẫn rất tỉnh táo, đơn giản nói rõ tình huống với bác sĩ trưởng, còn có phán đoán sơ bộ của cá nhân anh. Cuối cùng, Trần Như đứng ở một bên rất xa, thấy anh cục cựa xin lỗi với ba mẹ Giang Tư Mạc.

Đêm tĩnh mịch.

Bên ngoài phòng phẫu thuật có một băng ghế kim loại dài, hiện ra ánh sáng màu xám bạc lạnh lùng. Trần Như đứng một mình, trực tiếp cuộn mình ở góc tường, dựa lưng vào vách tường, ôm đầu gối ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo.

Tạ Nghiêu Đình đi tới, ngồi xổm xuống trước mặt cô.

Ánh mắt Trần Như mênh mông, không biết rơi ở nơi nào. Lấy lại tinh thần thấy là anh, môi kéo ra nụ cười còn khó coi hơn khóc, giọng run rẩy: "Cậu ấy... Sẽ không chết chứ?"

Lông mày Tạ Nghiêu Đình nhẹ chau lại, nắm chặt cánh tay cô, âm giọng nói: "Trên đất quá lạnh, cô đứng lên trước."

Trần Như thuận theo đứng lên, bởi vì chân tê, lại không khống chế ngã ngồi trở về. Tạ Nghiêu Đình đỡ quần áo còn ẩm ướt trên người cô, cô như người chết đuối vớ được tấm gỗ, bắt lấy góc áo anh không chịu buông ra.

Tạ Nghiêu Đình thở dài, thấp giọng an ủi cô: "Sur huynh của tôi —— ba Mạc Mạc, anh ấy là chuyên gia của khoa giải phẫu thần kinh, đã vào phòng

phẫu thuật rồi. Trừ anh ấy ra, còn có rất nhiều bác sĩ có kinh nghiệm khác."

Trần Như lo sợ nghi hoặc không chịu nổi, lại hỏi: "Vậy cậu ấy nhất định sẽ không có chuyện gì đúng không?"

Tạ Nghiêu Đình nhìn khoeo mắt cô lộ ra cay đắng cùng lo lắng, còn có chút ám ức không thể nói cũng không thể hình dung được, thực sự không đành lòng, thuận theo cô thấp giọng nói: "Ừm, Mạc Mạc nhất định sẽ không có chuyện gì."

Trần Như tự trách vô cùng, nhấp môi dưới: "Đều tại tôi không tốt. Nếu như không phải tôi nhất định đòi lên núi tìm Tiểu Mẫn với cậu ấy. Tôi sẽ không ngã xuống khe, cậu ấy cũng sẽ không vì cứu tôi..."

"Đó là ngoài ý muốn." Anh trầm giọng cắt ngang cô.

Trần Như không chế không nổi mình, nước nỡ nói tiếp: "Thế nhưng mà..."

"Nếu như nhất định phải truy cứu trách nhiệm, là tôi dẫn mọi người tham gia hoạt động lần này." Tạ Nghiêu Đình nhìn cô, mỗi chữ mỗi câu nói vô cùng rõ ràng. Sắc mặt của anh rất kém, môi trắng bệch không có chút máu nào, đầu ngón tay nắm chặt cánh tay Trần Như như không có nhiệt độ, hết như tảng băng dưới sông trong trời ngập tuyết.

Trần Như không lên tiếng nữa.

Dựa theo tính cách Tạ Nghiêu Đình lỗi lầm gì cũng muốn ôm vào mình, chỉ sợ anh đã sớm quy tội cảm đầu cho mình. Cô nói nhiều hơn, cứ như đang cầm một con dao bén đâm vào tim anh, anh mặc lên gông xiềng đạo đức càng nặng, không sử dụng khác.

Mấy giờ dài đằng đặc đây và chờ đợi, đèn trong phòng phẫu thuật cuối cùng tắt.

Cửa tự động mở ra, mấy người đang chờ vây lại.

Giang Tư Mạc trong hôn mê được đẩy đi bằng xe bốn bánh phẳng đến phòng chăm sóc đặc biệt theo dõi thêm. Trên người cậu đắp mền che kín, đèn huỳnh quang chiếu xuống, lộ ra trắng lạnh. Toàn bộ đầu đều bọc băng gạc lưới, bên tai để túi dưỡng khí trên gối đầu. Cùng cậu bình thường đầy sức sống như hai người.

Trái tim trong lồng ngực Trần Như như treo lên, bị người ta vút trên nền đất, hung ác giẫm lên một phát.

Cô đứng bên ngoài, chớp mũi chua chua, hốc mắt thoáng chốc đỏ bừng, nước mắt không khống chế tràn ra.

Giang Tư Mạc vẫn luôn ở trạng thái hôn mê.

Thành tích thi tốt nghiệp trung học đúng hên có. Không có gì bất ngờ xảy ra, cậu thi không tệ, đã trở thành Trạng Nguyên khoa tự nhiên Giang Thành năm nay, ở tỉnh cũng đứng đầu. Điểm số thế này, đậu đại học tốt nhất trong nước và chuyên ngành cũng dễ như trở bàn tay.

Ngày kê khai nguyện vọng, Trần Như trở về trường học một chuyến. Trong phòng học âm ỉ vang trời, các bạn học tốp năm tốp ba lật xem tờ hướng dẫn, thảo luận lẫn nhau trước ngày mai.

Mười hai năm học hành gian khổ, mải thanh kiếm, tài năng đã ra khỏi vỏ, cầu mong người với người.

Vị trí của Giang Tư Mạc trống không, trên bàn học rơi xuống một tầng bụi thật mỏng. Ánh nắng xuyên qua bóng cây ngoài cửa sổ khúc xạ vào, nheo mắt lại có thể nhìn thấy hạt bụi thật nhỏ trong không khí.

Cô Lư than thở, vì học trò cô hài lòng mà bóp cổ tay thở dài.

Trần Như cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt các bạn học chung quanh chất vấn. Dù là vô tình, hay cố ý, cô có chút không chịu nổi.

Trương Việt Tây không có mặt. d.d/l.q///đ

Cậu ấy đã thi rớt rồi, trong nhà giúp cậu liên hệ đi du học, đang học ngoại ngữ, chuẩn bị nhờ phúc khảo, dự định sáu tháng cuối năm đi Mỹ du học.

Chúc An An ngồi xuống: "Trần Như, cậu định ghi trường nào?"

Nguyện vọng trước mặt Trần Như trống rỗng, thấp giọng đáp: "... Còn chưa nghĩ ra."

Chúc An An thờ dài: "Cậu thi tốt như vậy, không gian lựa chọn lớn hơn tớ nhiều. Tớ cao không với tớ, thấp không xong đây, theo chuyên ngành lại không chọn được trường, muốn vào trường có tiếng phải tuân thủ nội quy."

Trần Như: "... Điền nguyện vọng, không chỉ nhìn điểm số, vận may cũng rất quan trọng."

Chúc An An lật ra tác phẩm hướng dẫn vĩ đại, vừa lật vừa hỏi: "Cậu định học đại học ở đây à?"

Lịch sử đại học Giang Thành sớm nhất có thể ngược dòng tìm hiểu đến thời kì cuối Thanh triều, là một chỗ tổng hợp 985 trường cao đẳng, xếp hạng rất

cao trong nước. Điểm số Trần Như dư xài, chuyên ngành có thể thích gì chọn nấy, cũng coi là lựa chọn tốt.

Trần Như không trả lời.

Cô cảm tờ điên nguyện vọng bỏ vào cặp, một mình cô đơn tiêu sái ra khỏi cửa trường. Sau đó bắt xe buýt đi bệnh viện. Hiện tại quan sát thời gian, trên hành lang phòng bệnh người đến người đi, bệnh nhân nằm quá lâu giờ truyền nước đi tới đi lui, bác sĩ mặc áo choàng trắng đẩy xe trị liệu gào thét qua, hai hộ sĩ nhỏ đứng ở cuối cửa cười trừ ghẹo nhau.

Bánh xe cuộc sống cuộn cuộn hướng về phía trước, kim đồng hồ thời gian không vì chuyện ngoài ý muốn nào mà dừng lại. Tất cả mọi người hoàn toàn như trước đây, ngựa không ngừng vó lao tới tương lai.

Nỗi đau của cô lộ ra cũng không có ý nghĩa.

Giang Tư Mạc vẫn như cũ không tỉnh lại. Cậu đã mở băng gạc, yên tĩnh nằm trên giường bệnh, không có gì khác với ngủ thiếp đi.

Trần Như nhớ tới ngày ấy, cậu nói, cậu muốn sống một khoảng thời gian ngắn cách.

Một câu thành sấm

Trần Như chống đầu ở cửa phòng bệnh, xuyên thấu qua cửa pha lê nhìn thấy mẹ Giang Tư Mạc nắm tay cậu, nằm bên giường ngủ thiếp đi. Những ngày gần đây, bà quá mệt mỏi. Bà bỏ cả làm việc, bỏ ra cơ hội tấn thăng, bỏ luôn bệnh nhân không ngừng tràn vào. Toàn tâm vui đầu vào chăm sóc Giang Tư Mạc.

Bà không tìm người làm, tự thay thuốc, đo nhiệt độ cơ thể, lau sạch sẽ... Tự thân mà làm, ăn ở đều bên cạnh con trai.

Bà muốn hoàn lại thua thiệt mà hai mươi năm qua con trai thiếu thốn.

Trần Như không gõ cửa đi vào.

Xấu hổ của cô đã bị giấu kín. Chuyện ngoài ý muốn hôm ấy, Tạ Nghiêu Đình cũng không nói ra rõ chi tiết, chỉ nói Giang Tư Mạc vì cứu người mới bị thương. Anh bình tĩnh nhận tất cả chỉ trích của bên ngoài.

Trần Như biết, anh khéo léo che chở, cũng là vì mình.

Trần Như xoay người, phòng bệnh cuối hành lang bên dưới có một loạt ổ điện, một hàng có mấy ấm thuốc, có thuốc Đông y bệnh nhân nằm viện có nhu cầu nấu chín, giờ phút này miệng ấm ừng ực bốc lên khói trắng. Mùi thuốc đắng tràn ra, theo gió thổi tan trong không khí.

Tạ Nghiêu Đình mặc trên người một bộ đồ mềm mại màu xám, đứng ở nơi đó, hình như mới từ chỗ cầu thang đến.

Chuyện cần giải quyết tốt hậu quả rất nhiều, anh vẫn đang bận bịu. Bọn họ đã có vài ngày không gặp mặt rồi. d^đ.l/q!đ

Hai người đứng trong góc quanh cầu thang chốc lát. Ánh nắng tươi sáng rơi ngoài cửa sổ, trong bồn hoa từng cây dâm bụt hoa nở rộ, chất thành một đồng, phần như pháo hoa. Bầu trời hạ càng sâu dần.

Biết rõ là làm khó anh, Trần Như nhẫn nhịn, vẫn nhịn không được, mở miệng hỏi: "Khi nào thì cậu ấy mới tỉnh lại đây."

Tạ Nghiêu Đình mím mím môi, thấp giọng đáp: "... Không rõ."

Đáy mắt Trần Như có sương mù, thờ dài, nụ cười trên môi đắng chát khó nén. Cô nói: "Có vẻ tôi giống Thiên Sát Cô Tinh trong tiểu thuyết võ hiệp. Ai gặp phải tôi đều xui xẻo."

Tạ Nghiêu Đình cuộn tròn ngón tay, đốt ngón tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt cô: "Đừng nói nhảm."

Trần Như cũng nhịn không được nữa. Cô bước ra một bước, hai tay nắm eo anh, dựa đầu vào ngực anh, cả người khảm thật sâu vào mùi thực vật thân thảo trên người anh.

Tạ Nghiêu Đình cũng có chút động tĩnh.

Anh ôm vai gầy trợt của cô, cúi đầu xuống, khẽ hôn tóc cô.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Yêu Tất Cả Chuyện Cũ Đã Qua

Editor: Đào Sindy

"Trần Như... Đúng là mày."

Ngụy Vi đứng ở cửa cầu thang nhìn vào hành lang, cất giọng gọi một câu. Bà ta về nhà giặt quần áo thay Trần Đồng trở lại, ở cửa bệnh viện xa xa nhìn thấy Trần Như, một đường đi theo đến đây.

Trên gương mặt Trần Như còn mang theo vết nước mắt hết sức rõ ràng, cô tựa ở đầu vai Tạ Nghiêu Đình, xuyên qua anh, mặc dù nhìn thấy mặt mũi đầy khó nên tiêu tụy mỗi mặt, nhưng Ngụy Vi vẫn như gà chọi.

Trần Như theo bản năng kéo ra khoảng cách cùng Tạ Nghiêu Đình. Cô không muốn liên lụy anh.

Thấy thế, Ngụy Vi cười lạnh một tiếng: "Còn trốn tránh làm gì, tao đã nghe ba mày nói, mày tìm một người đàn ông lớn hơn mày rất nhiều, có phải là cậu ta không? Cậu ta làm gì, tuổi mày còn nhỏ, biết gì là xã hội hiểm ác, không sợ bị lừa gạt à!"

Tạ Nghiêu Đình xoay người, đứng sừng vai cùng Trần Như, nhìn thoáng qua người phụ nữ điên khùng trước mặt, không lập tức lên tiếng.

Trần Như nghe được hình dung thô bỉ của Ngụy Vi, cặp mắt đáng ghét, móng tay bầu lồi bàn tay: "... Không liên quan đến bà."

"... Ha ha, sao lại không liên quan gì đến tao? Tao là mẹ kế trên pháp luật của mày, có quyền giám hộ mày." Đại khái là vì cảm xúc không ngờ, cho nên càng muốn kiểm chuyện, thông qua lời nói tranh chấp để phát tiết.

Giọng Ngụy Vi sắc nhọn, cộng thêm giọng nói lớn. Rất nhanh hấp dẫn một số người tới vây xem không liên quan trên hành lang.

Tạ Nghiêu Đình cúi đầu, bên mặt bao phủ trong bóng tối âm đạm mờ mờ.

Anh ghé mắt nhìn Trần Như, dặt tay cô: "Chúng ta rời khỏi nơi này trước."

Trần Như vâng một tiếng, nhắc chân đi về phía trước hai bước. Cô không muốn nói chuyện nhiều, chỉ muốn mau trốn khỏi chỗ thị phi này.

Ngụy Vi rắp tâm tìm đến gây sự, đâu chịu cứ như thế mà buông tha. Bà ta chắn ngang trên cầu thang ngăn họ lại, đỏ vành mắt mắng Trần Như: "Mày là sói mất trắng*, thật độc ác, không chịu lấy tiền cứu em trai, lại còn nói với ba mình, để ông ấy đi nhảy lầu!"

*kẻ vô ơn bạc nghĩa

Nói xong, cánh tay bà ta hung tợn tóm lấy Trần Như.

Động tác của bà ta rất nhanh, móng tay xẹt qua mu bàn tay Trần Như, lưu lại một vết máu thật dài.

Trần Như nhin đau nhò giọng ui một tiếng, thờ ra khí lạnh.

Tạ Nghiêu Đình vội vàng ngăn trước mặt Trần Như, đưa tay ngăn Ngụy Vi muốn lôi kéo cánh tay Trần Như, lông mày nhíu chặt, nghiêm mặt nói: "... Trước tiên bà nên buông cô ấy ra."

Lúc xô đẩy, không biết là vô ý hay cố tình, Ngụy Vi đặt móng ngồi trên đất, bắt đầu khóc lóc om sòm.

"Đánh người kìa..."

Bà ta đầy nước mắt nước mũi nói hươu nói vượn, dùng hành vi mình ăn khóp lên án Trần Như, như muốn phán xét tội của cô. Trong lời nói đúng là đã xem Tạ Nghiêu Đình miêu tả thành ông chú bi ối có ý lừa gạt thiếu nữ trẻ tuổi.

Mặt Trần Như lúc trắng lúc xanh, gương mặt hận tim không được một cái lỗ để chui vào.

Tiết mục này trình diễn ngày qua ngày, cô thật sự ghét đến chết. Ngụy Vi quả thực là diễn ra kịch bản phim truyền hình tam lưu cầu huyết, khiến cô từ trước tới giờ không muốn gặp người khác phơi bày ra ánh sáng còn không ngại đủ, lại khua chiêng gõ trống mời người khác đến xem vở kịch này.

Nhất là, lần này còn liên lụy đến Tạ Nghiêu Đình, bác sĩ không nhuộm bụi trần kia lại bị mình liên lụy, quần cùng chợ búa lưu manh.

Người vây xem bắt đầu xì xào bàn tán.

Bọn họ trao đổi lẫn nhau không biết bổ sung kịch bản trong đầu thế nào, sau đó lại một truyền mười mười truyền trăm xem như đề tài trà lâu bàn tán, lan rộng ra ngoài, mỗi một câu đều thè son sắt như kinh nghiệm mình đã trải qua.

Vốn không ai quan tâm sự thật, cũng không ai cho rằng cần phải hiểu rõ chân tướng.

Nghe nhảm đồn bậy, khó mà bứt ra vòng xoáy dư luận.

Nhà đột còn gặp mưa.

Diệp Đình đi cùng Tạ Nghiêu Đình thăm Giang Tư Mạc, bà đang ở trong phòng bệnh hồi thẩm vết thương. Nghe được bạo động trên hành lang, liền đi ra tìm tòi hư thực.

Bà ở bên ngoài đám người nghe được vài câu, cảm khái lòng người thời đời không như xưa, người tuổi trẻ bây giờ yêu đương sao lại thành như thế, liền thấy bóng lưng Tạ Nghiêu Đình. Cô bé đi theo bên người nhìn rất quen mắt, tên là Trần Như, hồi tết hai người còn ở chung.

Trần Như rút cuộc nhin không nổi nữa.

Sau khi Đình Tinh Nghi qua đời hơn nửa năm nay, các loại áp lực tầng tầng lớp lớp chồng chất, đối với tương lai không xác định, áy náy đối với Giang Tư Mạc, Ngụy Vi điên cuồng cuối cùng trở thành một cọng cỏ dè gậy lưng lạc đà.

Cô lao ra từ đám người vây xem, chạy sang hành lang khác, một hơi bò hai tầng lầu, vào toilet nôn trời đất mù mịt. Cô vịn bồn cầu xả nước, khỏe mắt đều là nước mắt. Trong cổ họng đau rát một đường dọc theo thực quản đến dạ dày.

Cô cảm thấy buồn nôn cực kỳ, bởi vì xem thường, cho nên mới chẳng thèm ngó tới Ngụy Vi. Nhưng kiêu ngạo biểu hiện ra ngoài liền thành nhu nhược. Cô vô cùng mâu thuẫn hận mình yếu thế.

Cứ ôm khư khư giả bộ thanh cao, không bằng vạch mặt bà ta một lần, dù chỉ là thay Tạ Nghiêu Đình giải thích vài câu cũng được. Mặc dù không có bất kỳ ý nghĩa thực tế gì, cũng tốt hơn như bây giờ.

Bà Diệp Đình ngăn cản Tạ Nghiêu Đình, nét mặt không vui: "Con đi theo mẹ, chúng ta nói chuyện."

Tạ Nghiêu Đình không biết bà đã nghe được bao nhiêu, đành phải thở dài, thấp giọng trấn an nói: "... Mẹ, hiện tại con còn có chút chuyện. Chúng ta tối nay nói sau."

Nói xong, anh cũng không quay đầu lại bước chân đến chỗ Trần Như.

Từ hoa viên phòng bệnh lầu dưới đến phòng khám bệnh, Tạ Nghiêu Đình như tìm khắp chỗ hẻo lánh, nhưng từ đầu đến cuối không nhìn thấy bóng dáng Trần Như. Anh lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho Trần Như, gọi hết lần này đến lần khác, vẫn không có người nghe.

Sắc mặt Tạ Nghiêu Đình càng ngày càng khó coi.

Trải qua ba mươi năm trong đời, anh qua quá thuận lợi rồi, không có bất kỳ ràng buộc gì, càng cực ít có cảm giác mất không chế giống như bây giờ. Anh chăm chú nhũm mày lại, ngồi trên ghế sắt chạm trổ hoa màu đen, nắm tay đập ầm ầm xuống lan can.

Đầu Tạ Nghiêu Đình ra sức suy nghĩ Trần Như có thể đi chỗ nào, điện thoại nắm trong tay vang lên. Anh nhìn màn hình một chút, nhanh chóng kết nối.

"... Đây." Giọng Trần Như run rẩy, còn làm bộ khóc thút thít.

"Cô chạy đi nơi nào?" Anh hơi yên lòng, tựa lưng vào ghế ngồi ngẩng đầu, một tay đỡ trán, sau đó mắt vô thức nhìn tầng cao nhất, trong nháy mắt gạt mình.

Phòng bệnh tầng cao nhất, trên sân thượng phơi đầy chăn màu trắng. Trời xanh không mây, vạt dậm không mây. Bóng người mảnh mai trên rào chắn đập vào mắt, không phải Trần Như còn ai vào đây.

Tạ Nghiêu Đình bị dọa đến ba hồn bảy phách mất đi một nửa, anh trầm giọng nói: "Cô đứng ở đó, đừng nhúc nhích. Tôi lên đón cô."

Trần Như nắm điện thoại, còn muốn nói tiếp cái gì: "Ừm..."

Anh vốn nghe không vào, cường điệu nói: "Cô đứng ở đó, tuyệt đối đừng động."

Thang máy bệnh viện bất cứ lúc nào cũng kín người hết chỗ, Tạ Nghiêu Đình đợi hai chuyến mới chen vào. Nếu như không phải điện thoại vẫn đang trong trạng thái kết nối, lại cân nhắc đến thể lực thực sự không cho phép, anh thật sự hận không thể trực tiếp leo cầu thang đi lên.

Tạ Nghiêu Đình đẩy ra cửa chống lửa tầng cao nhất, dựa theo vị trí trong trí nhớ tìm tới Trần Như.

Cô quả nhiên ngoan ngoãn, không nhúc nhích, lo sợ hoặc bất an đứng ở đó.

Tạ Nghiêu Đình đi đến trước mặt cô, đồ ập xuống là quả măng một trận: "Cô làm sao thế, không nói tiếng nào chạy lên tầng cao nhất làm gì!"

Trần Như ảm ức bĩu môi, trong hốc mắt lại tràn ra hơi nước, nhỏ giọng giải thích: "... Tôi chỉ muốn hóng gió."

Tạ Nghiêu Đình bị thái độ này của cô làm càng thêm tức giận, hai tay nắm bên hông, thông thả tới lui mấy bước, âm điệu trầm thấp vạt năm không đổi lặp tức cao thêm mấy độ: "Tại sao không nghe máy?"

"Tôi... Muốn một mình yên lặng một chút."

"Một mình chạy đến mái nhà hóng gió yên lặng một chút à... cô biết tôi vẫn đang tìm cô không?" Anh lạnh giọng cắt ngang cô.

Trần Như khẽ giật mình, nhìn thấy khóe mắt anh nồng đậm lo lắng và lo lắng, cắn môi dưới, nghiêm túc giải thích nói: "Tôi cảm thấy rất khó sở, đều do tôi. Nếu như anh không gặp tôi, hôm nay sẽ không bị bà ta mắng khó nghe như vậy rồi."

Tạ Nghiêu Đình thấy nét mặt cô lo sợ nghi ngờ, thực sự không đành lòng, thái độ hoà hoãn lại: "Vậy cô cũng không thể..."

Trần Như cúi đầu xuống, lại rơi lệ: "... Thật xin lỗi."

Cô ngoan ngoãn xin lỗi, trong lòng anh càng chứa nhiều lửa, nhất thời không phát ra được. Anh nhìn Trần Như, trầm thấp thờ dài, không tiếp tục nói nữa.

Trần Như cũng ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt nai con thuần khiết trong rừng. Đại khái là vừa rửa mặt, mặt cô vẫn ướt nhẹp, trong hốc mắt đỏ bừng có ánh nước.

Hai người đều không lên tiếng.

Nơi này bốn bề vắng lặng, chỉ có thuốc nước trừ độc nhàn nhạt và mùi bột giặt. Rất yên tĩnh, gió mùa hè phát bra trắng, cảm giác nhấc lên thủy triều chậm trễ, chậm rãi.

Trần Như đi về phía trước hai bước, nhón chân lên, hai tay ôm cổ anh, hôn lên môi anh, nhắm mắt lại, ngực anh như có ma lực, đã cách trở tất cả rườm rà khó phân thể giới này.

Đầu lưỡi nhỏ nhắn của cô như thăm dò xâm nhập răng anh. Tiếng ma sát xột xoạt hàm trên của anh, quần quýt lấy nhau. Giống như người mới học dùng bút lông nhọn cứng rắn chấm trên nghiên mực, lại rơi xuống giấy tuyết trắng, choáng nhiễm một mảnh hoa ảnh, vì không thành thực cho nên càng có ý vị hoa văn trang sức tự nhiên.

Giữa răng Tạ Nghiêu Đình tràn ra một chút ý cười ý vị không rõ. Trần Như lập tức ngưng ngừng vô cùng, gương mặt bỗng nhiên nóng lên, theo bản năng muốn thu bình.

Thọ sản sao có thể để con mồi đi như thế.

Bàn tay Tạ Nghiêu Đình đặt bên hông không đủ một nắm xoa nắn xuống, một trận cảm giác tê dại run rẩy xông thẳng lên trời. Anh bắt đầu đáp lại cô bé có ý trêu chọc khác, bậc thầy quốc hoạ nắm tay đồ đệ nhỏ, đang đặt bút vẽ rồng điểm mắt, hoa ảnh sáng rực thịnh phóng, muôn vạn y ny, phong tình vạn chủng.

Đầu lưỡi ẩm ướt cộc cộc, giống như dính mật đường, vừa dính vừa ngọt, vốn không thể tách rời, cô có chút thờ hờn hển, tuyệt vọng dịu dàng tràn đầy trái tim, như giẫm trên đám mây cùng anh nhảy Waltz, xoay tròn, rút ra, trở lại, dính chặt vào nhau, vốn không chịu tách ra.

Dừng ở đây. Ngày mai là tận thế cũng được, tận tình hưởng thụ một ngày đẹp.

Điện thoại Tạ Nghiêu Đình vang lên. Trên màn hình không sồn lòng biểu hiện ra hai chữ bà Diệp.

Trần Như buông anh ra, hơi bình phục cảm xúc mênh mông, thấp giọng nói: "... Anh mau đi đi. Tôi còn phải về trường học một chuyến."

Tạ Nghiêu Đình đưa tay thay cô sửa sang lại tóc mai xốc xếch, một tay khác nhẹ véo: "Ừm, có việc gì thì gọi điện thoại cho tôi."

Hai người ở cửa bệnh viện tạm biệt, Trần Như cọ sát, lưu luyến nắm chặt ngón trỏ của anh.

Tạ Nghiêu Đình cười: "Làm sao vậy, không nỡ rời xa tôi à?"

Trần Như lắc đầu, hít sâu một hơi, thu hồi vẻ ảm đạm. Dưới ánh mặt trời, cô ngửa mặt lên cười vô cùng xán lạn với anh, vừa lùi lại mấy bước, vừa phát tay với anh: "Gặp lại sau."

Tạm biệt, Tạ Nghiêu Đình.

Mặt trời chiều ngã về tây.

Ánh sáng và bóng tối kéo bóng dáng con người dài ra. Trần Như đeo cặp sách từng bước một đi đến trạm xe buýt, vòng vo hai chuyến xe, một lần nữa trở lại trường Bồi Gia, tìm cô Lư nộp phiếu nguyện vọng.

Cô Lư ngồi trước bàn làm việc, đẩy kính mắt trên sống mũi: "Nghĩ kỹ rồi?"

Trần Như cúi đầu, nói: "Ừm... Em muốn rời khỏi nơi này, bắt đầu lại từ đầu."

Một khoảng thời gian bình hoang mĩ loạn sau, cứ việc Trần Như mỗi lần hồi tưởng lại đều giống như chocolate trộn lẫn vụn băng, khổ đến rết run, chua đến chất chất, cô vẫn như cũ chỉ có thể xem đĩa đơn.

Trần Như ủy thác nhờ dì Hương thay cô tìm môi giới bất động sản đáng tin cậy, bán nhà đứng tên mình. Quá trình rất thuận lợi. Người mua nhà là một đôi vợ chồng trẻ dự định sửa chữa xong làm phòng cưới, nghênh đón sinh mệnh mới ra đời. Cái phòng này nhận hết thủy tình cảm và ký thác cuối cùng rồi cũng hoá thành tro bụi, chôn vùi trong thời gian trường hà.

Giang Tư Mạc không tỉnh lại nữa.

Trần Như nhận hai việc làm thêm, ban ngày ở trung tâm hoạt động cộng đồng trường học dạy người già đánh đàn dương cầm, ban đêm làm thu ngân ở quán ăn nhanh. Như chỉ có tình trạng kiệt sức mới làm thời gian lấp đầy, mới có thể cứu vớt cảm xúc tiêu cực đã không thuốc nào cứu được.

Cô và Tạ Nghiêu Đình không thường gặp mặt, thỉnh thoảng sẽ liên hệ thông qua Wechat, đại đa số là vì hỏi thăm tình huống Giang Tư Mạc.

Trần Như đã sớm nghĩ tới, Tạ Nghiêu Đình có thể đã đoán được tính toán của cô, cho nên mới không đề cập tới chuyện cô điền phiếu nguyện vọng.

Anh cho cô tự do khoan dung nhất.

Thư thông báo trúng tuyển mọc cánh mất. Trần Như đã sớm thông quá điện thoại kiểm tra kết quả trúng tuyển, mặc dù trong lòng chờ mong, nhưng cũng không phải trông mòn con mắt. Bưu chính tốc hành chuyên đưa đúng hẹn, mở ra, trên thẻ giấy bốn chữ lớn thiếp vàng màu đỏ chói vui mừng, một huy hiệu trường lấp loè, khẩu hiệu của trường ý tứ sâu xa, một chiếc chìa khoá mở ra cuộc sống mới.

Tư vị trong đó, khó nói lên lời.

Từ trường Bồi Gia đi ra, Trần Như đi đến đường Ngô Châu. Hiệu quả trị liệu của Trần Đồng rất không tệ, khoảng thời gian trước các chỉ tiêu đều hạ xuống giới hạn, có thể tạm thời xuất viện.

Kiến trúc tiểu khu vẻ ngoài rất cổ xưa, ven đường cây nhãn lồng tuổi tác đã lâu, cành lá rậm rạp, che phủ mặt trời chói chang. Dưới cây có ông cụ đang đưa quạt hương bồ nằm trên ghế mây hóng mát, bởi vì ngủ gật kính mắt trượt đến xương mũi, nhìn có chút buồn cười.

Trần Đồng đứng ở cửa nhìn cuộc đấu cờ vây kịch tính. Cậu bé thấy Trần Như, xa xa đón, một tràng tiếng gọi cô: "Chị, chị, chị đã trở về."

Đứa bé bốn tuổi vì ốm đau mà nhìn rất yếu đuối, gần đây mặc dù khôi phục ăn uống bình thường, trên mặt nhiều thêm chút huyết sắc, nhưng vẫn gầy đến da bọc xương. Cũng không có bạn đồng lứa chơi cùng.

Trần Như khắc chế, không đuổi tay dắt tay cậu, thấp giọng ứng: "Ừm"

Trần Đồng có chút âm ức, nhắm mắt theo đuôi sau lưng cô.

Sẽ không giận chó đánh mèo, nhưng cũng không thể thân thiết.

Trần Như nói: "Trần Đồng, trước tiên em cứ ở dưới lầu chơi một hồi, chờ chị đi khỏi. Chị sẽ đi trong một thời gian dài."

Lên lầu, Trần Chi Nhận đang ở nhà trong đợi cô. Ông ta sống hai năm này quá gian nan. Dần dần đã mất đi ý chí cố gắng, cả người lộ ra thất bại mà tiêu tụy, tóc mai bạc là chứng cứ của năm tháng hao mòn.

Trên bàn trà một ấm trắng bốc khói lên, có phải là vì Trần Như đến.

Ánh mắt Trần Như bắn khoả, không ngồi xuống. Cô trực tiếp từ trong cặp móc ra một tấm thẻ bạc, đưa tới trước mặt Trần Chi Nhận, đi thẳng vào vấn đề nói: "Tôi đã bán nhà, trong này có một chút tiền, mặt mã là sáu số một."

Trần Chi Nhận khẽ giật mình: "Tiểu Như..."

Mặt Trần Như không biểu tình, lông mi cụp xuống, che lại lạnh lùng nơi đáy mắt: "... Sau này tôi sẽ không về Giang Thành nữa. Ông cũng không cần tìm tôi. Tôi không muốn có liên quan với ông và người của cái nhà này. Ông nhận lấy tấm thẻ này, tôi coi như ông đồng ý rồi."

Trần Chi Nhận kinh sợ nói không ra lời.

Trần Như lặng im không nói.

Một mảnh vắng vẻ, Trần Chi Nhận rốt cục kịp phản ứng, trực tiếp vung ly pha lê trên bàn nện vào nền gạch, tiếng choang vang động, trên mặt đất lập tức một mảnh hỗn độn, mảnh pha lê xệt qua gương mặt Trần Như, bên nhon đau đớn, vạch ra một vết máu nhỏ.

Trần Như đưa tay vuốt, trên đầu ngón tay một vòng đỏ điểm lệ.

Trần Chi Nhận lâm vào cảm xúc nổi giận, hoàn toàn nhắm mắt làm ngơ, quát cô: "Mày là đứa con gái bất hiếu, mày đang nói bậy bạ gì đó, tao là ba mày!"

Trần Như mím môi, tiếp tục lạnh lùng nói: "... Thấy tốt thì lấy đi."

Trần Chi Nhận cảnh cáo gào lên: "Trần Như!"

Ánh mắt Trần Như phức tạp liếc ông ta một cái: "... Ha."

Giọng cười lạnh triệt để làm thế trận thủy hỏa sụp đổ. Trần Chi Nhận nhấc tay chỉ công, nóng nảy hô: "Mày cút ra ngoài cho tao!"

Trần Như để thẻ bạc trên mặt bàn, quay người chậm rãi đi ra ngoài. Trần Chi Nhận không lên tiếng nữa, chờ cô đi đến khúc quanh cầu thang, nghe trên lầu truyền tới tiếng đóng cửa đinh tại nhứt óc.

Từ đường Ngô Châu đi ra, Trần Như vòng vo mấy chuyến xe buýt, đi đến nhà thờ Nam.

Cô biết, hôm nay Tạ Nghiêu Đình sẽ ở đó ngồi xem bệnh.

Lúc đến nơi, đã là chạng vạng tối. Chân trời rắng chiều như bày ra gấm vóc, mùi thảo dược thơm tràn ngập bốn phía, làm cảm giác bất an của cô đột nhiên trở nên tĩnh lặng.

Trần Như dọc theo mái nhà cong đi vào trong nội viện. Tạ Nghiêu Đình mặc cả người áo dài trắng, đang đứng trong quây, phía sau một hàng ô vuông gỗ nhỏ đựng thuốc đã được bảo chế. Anh đổi đơn thuốc, kéo ra một ngăn lấy một ít cây thuốc, cân xong, lần lượt đặt trên quây mờ ra giấy da trâu, lại quay người kéo ra một ngăn kéo cầm một nhánh thuốc... Động tác thành thạo mà trầm tĩnh.

Cô giống như là trúng tà, mê muội, đứng ở cửa ra vào nhìn trong chốc lát.

Tạ Nghiêu Đình gói kỹ thảo dược, đưa cho mấy người bệnh nhân bốc thuốc. Mới nhìn đến Trần Như, cười chào hỏi: "Tối sao không lên tiếng."

Trần Như không trả lời, nhếch môi cười, đi tới đứng đối mặt nhau trước quây.

Trước đó cô đứng ở chỗ khuất bóng, nhìn không rõ lắm, hiện tại cách rất gần, trên gương mặt vết thương thật nhỏ cũng rất chói mắt.

Tạ Nghiêu Đình chép một tiếng, cau mày nhẹ vuốt gò má của cô, thấp giọng hỏi: "Tự bị thương hay sao?"

Lúc này Trần Như mới nhớ tới trước đó bị mẫu thủy tinh tung tóe xệt qua, trốn tránh quay đầu đi, thuận miệng bịa chuyện nói: "... Ách, không cẩn thận đụng vào tường. Hai ngày nữa sẽ ổn thôi."

Tạ Nghiêu Đình nghe cô chừng chạc đang hoảng nói hươu nói vượn, dờ khóc dờ cười thờ dãi: "Theo tôi, tôi giúp cô xử lý một chút."

Bên trong nhà thờ hậu viện rất lớn, có đủ loại bếp bảo chế trung thảo dược. Trần Như nhớ tới lần đầu tiên cô tới nơi này, chỉ thấy được một khu phơi nắng hẻo lánh.

Trần Như ngồi xuống chiếc ghế bành cũ kĩ thời Minh giữa nhà thờ.

Tạ Nghiêu Đình từ trong hộp nhỏ lấy ra một bình dược cao, vừa mở ra vừa nói: "Thuốc này, lúc mới xoa lên sẽ có chút đau... Co nhìn một tí."

Lòng bàn tay Tạ Nghiêu Đình ôn nhuận mà khô ráo, dính một chút dược cao màu xanh nhạt, nhẹ nhàng chấm trên mặt cô.

Bạc Hà vị cay, mang theo thanh đạm thấm mát vào ruột gan. Tựa như anh vậy, vĩnh viễn trầm ổn, vô luận đối với chuyện gì đều có thể lạnh nhạt ngồi im bên ngoài. Cô thích bộ dạng yên ổn đó.

Trần Như thương cảm ghê gớm. Lòng bàn tay của cô cầm chặt ba lô, thư thông báo trúng tuyển bên trong như củ khoai lang bóng tay, dự tính ban đầu trước khi đến cô hoàn toàn quên sạch sành sanh.

Tạ Nghiêu Đình thay cô bôi thuốc xong, nhìn thân thể cô căng cứng, cười hỏi: "Thật sự đau lắm hả?"

Trần Như lấy lại tinh thần, lắc đầu: "... Không đau chút nào."

Mặt trăng tròn lên, một tấm bạc lưu ly treo trên cửa trọng thiên.

Cuối cùng Trần Như thờ dãi một hơi, nói: "Tôi đã nhận được thư thông báo trúng tuyển rồi. Anh muốn xem không?"

Tạ Nghiêu Đình khẽ giật mình, lập tức gật đầu: "Được."

Trần Như móc ra đưa cho anh, anh nhận để trên bàn, đại học kiến trúc và viện quy hoạch kiến trúc đô thị Sơn Thành.

"... Rất không tệ."

Cách nửa ngày, cô nghe được anh nói.

Trần Như nuốt xuống một hơi, còn nói: "Cách nơi này một ngàn hai trăm cây số, ngồi k chữ đầu xe lửa phải mười chín tiếng."

Tạ Nghiêu Đình nhẹ nhàng ừ, biểu thị đã nghe được.

Trần Như thừa thế xông lên: "Tôi... Sau này có thể sẽ không trở lại nữa."

Âm cuối không tự chủ được mang theo chút ghen ngào.

Tạ Nghiêu Đình đưa tay bưng mặt cô, động tác nhu hòa thay cô lau nước mắt không ngừng tuôn ra, thấp giọng an ủi cô: "... Đứa nhỏ ngốc, đừng khóc."

Trần Như giống như nhận đau khổ từ tim, cô hướng về trước hóp ngực, còng lưng, tay phải nín quần áo trước ngực mình, khóc không dừng được. Cô cúi đầu xuống, nước mắt lăn xuống từng giọt, rơi trên mu bàn tay anh.

Đầu ngón tay Tạ Nghiêu Đình rung động, anh không cho cô được bất kỳ ý nghĩa trấn an thực tế, anh cũng không thuyết phục được mình cho hứa hẹn không xác định nào. Anh duy nhất có thể làm, chỉ có buông tay để cô đi tìm tương lai chân chính của mình.

Trần Như quyết tuyệt không chịu giữ lại cho mình một con đường lùi. Cô chỉ hung ác quyết tâm bỏ xuống mọi người, duy chỉ có không bỏ được Tạ Nghiêu Đình. Coi như tương lai có phồn hoa đua nở, Minh triều có thể hồ mưa gọi gió, thì đã sao. Trong lòng cô, tất cả danh lợi dụ hoặc cũng không sánh bằng người trước mắt giương mi cười một tiếng.

Cô làm sao không sợ, chào tạm biệt, liền bỏ lỡ thời gian cả đời.

Tháng chín khai giảng.

Trước khi chuẩn bị đi, Trần Như lại đi nghĩa trang ngoại ô một chuyến.

Tùng bách là cây thường xanh, giữa hè, sum suê xanh rờn phủ kín lưng chừng núi.

Trong ngực Trần Như ôm một bó cây bả đề trắng muốt, xuyên thẳng qua đường dành cho người đi bộ trong nghĩa trang, cuối cùng đứng vững trước mộ Đinh Tinh Nghi, từ trong ba lô móc ra thư thông báo trúng tuyển và vé xe, tạm biệt với bà.

Cô đối mặt với tấm bia đen, cô kể một số chuyện lý thú ở trung tâm hoạt động kiêm chức dạy Piano lão niên, lại nói lái nhai liên miên về kế hoạch học đại học.

Tàu nam huyết còi ra khỏi ga.

Trần Như nhất định không chịu để Tạ Nghiêu Đình đến tiễn cô. Cô tự nhủ, không có bất kỳ cuộc chia ly nào là không chịu nổi.

Trong tai nghe nhạc tuần hoàn lưu chuyển phát ra, Trần Như quay đầu, nhìn ngoài cửa sổ xe cấp tốc lướt qua như một thước phim nhựa, hậm hực vốn ngưng trệ trong lòng lâu không tiêu tán trở nên yếu ớt. Cô đối với phương xa và tương lai đã có chờ mong mơ hồ.

Cô tin tưởng, trên đường trưởng thành tất cả mê mang và không biết làm sao, tất cả có thể lên ngôi trở thành huân chương thanh xuân, chiếu sáng đêm dài vô lo, cuối cùng chào đón ánh sáng rạng đông lò mờ.

Trước sau kiên định không thay đổi niềm tin.

Bạn đang đọc truyện *Gió Nam Và Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.